

C:\Users\Plazma\Desktop\307\Krejcir_Radovan-Radovan_Krejcir .pdb

PDB Name: Radovan Krejcir
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.1.2006
Modification Date: 11.1.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Radovan Krejčíř

Tuto knihu věnuji in-memoriam svému otci, který za provázanost policie se zločinci musel zaplatit tím nejcennějším - svým životem.

Věnuji ji celé své rodině, která musela a stále musí trpělivě snášet nezákonné jednání státních orgánů, a zvláště synovi za prožitou trauma, kdy policie při zákrocích nebere ohled ani na děti.

Také všem svým kamarádům, kteří dnes prožívají úzkost a bídu vazebního stíhání, aniž by tušili proč.

Předmluva:

Mým cílem nebylo napsat a publikovat knihu, která by mě před očima veřejnosti obhajovala, a ličila v jiných než skutečných barvách. Nemám žádný důvod lhát a nechci se nikomu mstít. Cítím však povinnost uvést na pravou míru celou řadu dezinformací šířených o mé osobě policií, některými členy vlády, denním tiskem a dalšími informačními kanály. Štvavá mediální kampaň vedená proti mně, moji rodině a mým přátelům je více, než mohu snášet a ponechat bez veřejné odpovědi.

Chci poukázat na nestandardní a gangsterské praktiky Policie České republiky, na zkorumpovanost českých politiků a neserióznost tisku, který už dávno v touze po skandálu přestal rozlišovat informace ověřené od neověřených, pravdu od výmyslu, podezřelého od viníka a člověka od lovné zvěře.

Netvrdím o sobě, že jsem svatý. To ale neznamená, že mě má někdo právo nazývat zločincem, gaunerem, nebo dokonce vrahem. Mám své hranice, které bych za žádných okolností nepřekročil.

Našel jsem si nový domov. Do České republiky bych se nevrátil ani poté, kdyby justice správně rozeznala obvinění vznesená proti mně jako vykonstruovaná a nesmyslná.

Věrohodnost této knihy byla zpochybněna dříve, nežli měl někdo příležitost přečíst si z ní jedinou stránku. Je mi jasné, že bude zpochybněována i nadále, a že se ocitne pod palbou kritiky. Nechávám proto na čtenáři, ať si vlastní úsudek vytvoří sám. V médiích se již objevily spekulace o tom, že kniha bude zakázána ještě dříve, než se dostane ke čtenářům. Po konzultaci se svými právními zástupci jsem byl nucen pozměnit jména hlavních aktérů, zvláště těch, kteří jsou zde spojováni s korupcí, přestože jsem svá tvrzení schopen doložit důkazy či svědeckými výpověďmi u soudu. V polistopadové historii České republiky byla zakázána pouze jedna kniha, Mein Kampf Adolfa Hitlera. Nechtěl bych, aby se má kniha stala druhou jen proto, že někdo ovlivní soudce a zabráni tak zveřejnění pravdy o korupci v nejvyšších policejních a politických kruzích. Jsem si vědom, že se najdou lidé, kteří budou chtít prodej knihy zastavit za každou cenu, čtenáři však nemusí mít obavu, že by se k textům nedostali. V případě, že dojde, i přes textové úpravy, k zákazu prodeje knihy, ještě zvýším své úsilí a začnu neúnavně, tentokrát původní texty, zveřejňovat prostřednictvím našich i zahraničních médií a na svých webových stránkách, které jsou pro tuto variantu připraveny. Z této knihy se pak stane samizdat, který si v historii vždy našel cestu k největšímu počtu čtenářů.

Radovan Krejčíř, Seychelské ostrovy

Miliardář. Slovo, které bičuje fantazii a probouzí závist. Co se stane, vznikne-li slovní spojení? Miliardář - dobrodruh. Miliardář

- zločinec... Mocný muž s majetkem, o jakém každý člověk alespoň jednou snil... Démonický hrdina z comicsů, který uniká z nastražených pastí vždy znova, vždy o chloupěk, ale přece jako vítěz.

Kolik lidí psalo o Radovanu Krejčířovi, aniž by se s ním setkalo tváří v tvář?

Stovky, snad tisíce stránek textu vytvořených vždy podle stejného receptu: co řekla policie, a co řekli kolegové z branže, další žurnalisté.

Lze ale věřit policii každé slovo?

Odpověď zná každý a žádná kauza to neprokázala tak jasně, jako aféra kolem technoparty Czech-Tek v létě roku 2005, kdy snad poprvé od sametového převratu převládaly dlouhodobě události domácí nad zprávami ze zahraničí a Policejní prezidium se pokusilo každou myslící bytost v zemi utopit ve svých výmyslech jako krysu.

Premiér Gross padl, protože nebyl schopen prokázat původ svého majetku. Den, týden, měsíc a už po něm neštěkl ani pes.

Jiná událost, válka inženýra Krejčíře se zbytkem světa, však přitahuje pozornost každý den a dlouho ještě táhnout bude. Do ohně jeho kauzy přilévá tato kniha další olej - miliardář onálepkovaný jako zločinec, který se nezastaví před ničím, muž s majetkem, který přesáhl hranice jednotlivých států, jehož moc prorostla jejich strukturami, se rozhodl promluvit.

Není se co divit, že většina novinářů odjela nakonec ze Seychelských ostrovů víceméně s nepořízenou - tajemný

Radovan Krejčíř, pokud vůbec rozhovor poskytl, odpověděl na několik banálních otázek způsobem, ze kterých je čtenář na rozpacích. Krejčíř nemá důvod být vstřícný vůči médiím, jejichž sledovanost a prodejnost svým jménem už několik měsíců zvyšuje.

Vypadá to, jako by se novináři a policisté vzájemně doplňovali, jako by běželi štafetu s cílem uštvat Krejčíře dřív, nežli regulérní soud rozhodne o tom, nakolik jsou obvinění vznesená vůči němu opodstatněná, a nakolik se zakládají na pravdě.

Je vůbec možné, aby údajný zločinec takového formátu chodil stále na svobodě s čistým trestním rejstříkem, aniž by byl jednou jedinkrát z čehokoliv usvědčen? Jaké důkazy byly vlastně předloženy o vině Radovana Krejčíře? Má-li někdo tyto důkazy, tak proč nebyl už dávno odsouzen?

Zločinec, zločinec, zločinec, vrah, mafián, gangster - vykřikují unisono lidé, kteří o něm nevědí o nic více, než co bylo stokrát napsáno a stokrát přezýváno lidmi, kteří ve skutečnosti nemají ponětí jaký je a o čem jde v jeho kauzách.

A přece má každodenní mediální tlak své následky... Co když je na tom přece něco pravdy, když se to všude píše? Jak vypadá zblízka tento, podle tvrzení většiny médií, všehoschopný muž?

Komu by se nepotily ruce, když si miliardář - zopakujte si znova to slovo - vybere v zástupu prominentních čekatelů a jednatelů četných redakcí zrovna obyčejného člověka odnikud, aby uspořádal a shromáždil hodiny rozhovorů na témata, která mohou být i vstupenkou do hrobu?

Trému příchodu demonizovaného muže na terasu luxusního hotelu na Seychelském ostrově Mahé rozhodně nerozptýlí, ale rozptýlí alespoň nejhorší obavy. Ne. Radovan Krejčíř není Al Capone bez ohledu na jeho vliv a majetek. Je to především člověk. I když některá otázka, nebo hloupý výrok z trémy, může způsobit, že aktuálně nejslavnější Čech pozvedne obočí a zakloní se, jako by se chtěl celým tělem vzdálit situaci a získat si kritický nadhled, i když v tomto prchavém okamžiku stihne očima vyslovit hned několik otázek, které by šlo shrnout do oznamovací věty - "doufám, že jsi mě nepřišel

podrazit" - přes to, nebo právě proto, zůstává člověkem přátelským a milým.

Co inženýr Krejčíř udělal, a co naopak ne - ví nejspíš nejlépe on sám. Do hlavy nikomu nevidíte. V osobním styku však zůstává obyčejným člověkem, který se nebrání navazování vztahů s lidmi. Je pozorný k lidem, se kterými usedl ke stolu, zdvořilý k obsluhujícímu personálu - je to člověk. Člověk, který si nepotrpí na orientální úctu.

Se svou manželkou Kateřinou tvoří pohledný pár, který by splynul s prostředím na každé dražší diskotéce evropské úrovně. Nechce se vám věřit, že tento pohodový týpek je právě ten člověk, se kterým jste se měli v úmyslu setkat.

Je to ale skutečně on - v plátěných kalhotách a košili, nakrátko ostříhaný, po očku sledující, jestli se jeho atraktivní manželka už nenudí, který se vás bez přehnané zdvořilosti ptá, jestli si od vás může vzít jednu cigaretu.

Je pozoruhodné, že ani uplynulé měsíce na něm nezanechaly žádné stopy nervozity, ani únavy. Je klidný, vyrovnaný a s pozoruhodným nasazením si stanovuje další cíle známé jen jemu.

Nejhorší pohromou světa je nekompromisní blbec. Čím vlivnější a bohatší je, tím hůř.

To ale není případ Radovana Krejčíře, který se rozhodl zveřejnit celou řadu závažných informací, jež mohou vrhnout světlo na mnoho tajemných událostí a na pečlivě utajovaný propletenec moci a peněz v České republice. Je to člověk, ze kterého cítíte, že dává lidem kolem sebe šanci.

V tomto exkluzivním interview chce Radovan Krejčíř opět dostat svému slovu - dokážu vám to a vysvětlím.

Proč se to rozhodl udělat?

Ať už jsou jeho motivy jakékoliv, lidé jeho naturelu obvykle svá slova drží. Co říkají, to myslí smrtelně vážně. Nejprve zvažují, zda mají k uskutečnění svých cílů nabitou, až poté je oznamují.

Na závěr tohoto stručného úvodu je třeba podotknout dvě zásadní věci. Tato kniha vznikala ve chvatu a navzdory tlaku represivních složek českého státu. Jejím cílem je čtenářům poskytnout zásadní informace z druhé strany, aby si každý mohl vytvořit svůj vlastní názor. Osoba, která se s Radovanem Krejčířem podílela na vzniku této knihy po literární stránce, zůstává v anonymitě, jelikož je pro něj osobně i profesionálně bezpečnější. Za závažných okolností je ale připravena z anonymity vystoupit, neboť při tvorbě této knihy nebyl porušen žádný zákon, ani etický princip žurnalistiky. Zde není důležité, kdo kladl otázky; jen jedna věc je podstatná: co všechno se rozhodl říci Radovan Krejčíř.

ROZHOVOR PRVNÍ

Kapitola první: Legendární zmizení

Pane Krejčíři - začneme o vašem odchodu z republiky mluvit jinak, než je zvykem. Život vás naučil. Nejednou se okolnosti proti vám spikly, a vy jste musel velice rychle zareagovat a vyřešit neřešitelné. Co byste doporučil člověku, který je v nějakém ohrožení a potřebuje utéct? Co by si měl vzít do krabičky poslední záchrany? Jak se zachovat, když po vás jde celý svět?

Co potřebujete... Dalo by se říct hodně věcí - od mobilních telefonů až po dostatečnou zásobu hotových peněz, pokud možno v dolarech nebo eurech. Ale i bez těch se dá obejít. Bez čeho se ale neobejdete, jsou přátelé - dostatek dobrých přátel. Při útěku mi pomáhalo třináct lidí. V jednom okamžiku mého útěku - dosud na území Česka - vědělo jedenáct lidí, kde se nacházím. Každý z nich mohl zvednout telefon a zavolat policii. Víte, kam všude by si otevřel dveře? Pokud měl něco na svědomí, bylo by to navždy pardonováno, a ještě by měl odpustky na příštích sto let dopředu; kromě pochvaly před nastoupenou jednotkou by se mu dostalo neskutečných slibů... Asi by dostal hlavně ty sliby, ale to na samém faktu nic nemění. Víte, jakou odvahu potřebovali lidé, kteří mi v té atmosféře, jaká panovala, pomohli uniknout? Uvědomte si, že takové přátelství se nedá zaplatit penězi, stejně jako ho nejde vynutit silou. Člověka, který se dá koupit, zase někdo jiný přeplatí. Člověka, který se dá zastrašit, vystraší někdo jiný ještě víc. Lidé, kteří mě odsuzují, kteří si mě představují jako mafiánského gangstera, by si měli uvědomit, že já dokázal v situaci, kdy mi všichni šli po krku, a kdy každý mohl vydělat na mém prozrazení, najít třináct přátel, kteří mi obětavě pomohli, i když riskovali vězení a

celé své existence. Nikdo z nich za to nechtěl ani korunu a ani korunu nedostal. Ať si každý sáhne do svého vlastního svědomí, jestli by v takové situaci našel tolik spolehlivých přátel, kteří ho nepotopí a neotočí se k němu zády. Někdo si možná myslí, jak není mocný, když si uplatí stovku sluhů. Jenže pak se něco začne kazit a on na to zůstane sám. Já jsem ve chvíli, kdy mi bylo nejhůř, měl třináct skutečných kamarádů. Ať si každý rozhodne, co to o mně vypovídá.

Od vašich přátel to asi chtělo mít i ocelové nervy.

Ano. To ovšem taky.

Dobře. Pojdme tedy k tématu, na které čtenáři asi čekají s největší zvědavostí, k vašemu útěku z černošické vily...

Pokud má čtenář správně pochopit všechny souvislosti mého odchodu ze země, bude muset svou zvědavost trochu zkrátit. Musíme se vrátit až do roku 2002. Potřebuje totiž poznat pozadí celé věci, a dozvědět se alespoň rámcově, z jakých důvodů proti mně policie zakročila.

Snáze porozumí i některým, jinak zdravému rozumu nepochopitelným, okolnostem policejního zásahu v černošické vile, stejně jako okolnostem mého odchodu.

Co se tedy stalo v roce 2002?

V únoru toho roku jsem byl osloven svým tehdejším obchodním partnerem Jakubem Konečným. Ptal se, zda a za jakých okolností bych byl ochoten poskytnout půjčku České straně sociálně demagogické, čili ČSSDe.

Na co chtěli ty peníze?

Jednalo se o půjčku na volební kampaň.

Proč vás tedy neoslovili přímo, ale prostřednictvím Jakuba Konečného?

Pan Konečný byl tenkrát v kontaktu s policejními a politickými špičkami ČR včetně tehdejšího ministra vnitra Stanislava Krosse. Já byl v té době stíhán a oni měli strach, že by se v případě prozrazení pravého zdroje peněz mohla kompromitovat.

Jak velkou částku chtěla ČSSDe prostřednictvím pana Konečného zapůjčit?

O té částce jsme litovali. V podstatě to bylo tak, že já jsem měl říct, jakou částku jsem jim ochoten půjčit. Z titulu svého cash-flow jsem jim nabídl padesát milionů korun a odpovědí byl dotaz, zda mohu deset milionů přidat. Na těch šedesáti milionech jsme se nakonec dohodli.

Kde jste o tom jednali?

Bylo to několik jednání, která se odehrávala buď u mne doma v Černošicích, nebo v jeho kanceláři v Burzovním paláci.

Pamatujete se, jak dlouho jste jednali?

Trvalo to asi měsíc. Oslovili mě v únoru a v březnu jsme to realizovali.

Za jakých okolností došlo k předání peněz?

Předával jsem jev Burzovním paláci panu Konečnému, který mi podepsal směnku. Dohoda zněla tak, že ty peníze budou zapůjčeny na jedno volební období - tedy do března roku 2006. Jako důkaz toho, že jsou peníze určeny skutečně pro zmíněnou stranu mi pan Konečný předal kopii směnky, kterou podepsal se Stanislavem Krossem. Původně jsem chtěl, aby ta směnka byla podepsána přímo na mou osobu, což odmítli z výše uvedených důvodů. Nechtěli se diskreditovat a pan Konečný byl tehdy zcela bezúhonný. Bylo tedy logické realizovat celou půjčku přes něj.

Jakou jste měl záruku, že vás Konečný nevodí za nos? Že vám nepodstrkuje falešnou směnku, a že skutečně komunikuje s Krossem a policejními špičkami?

Byl jsem tichým účastníkem několika schůzek, během kterých pan Konečný jednal s Karlem Cichým z policejního prezidia, s panem Josefem Šnecem, kterému familiérně říkali Valda a s JUDr. Ludvíkem Krunnerem. Poslouchal jsem ty schůzky z vedlejší místnosti, protože Konečný měl ve své kanceláři nainstalováno odposlouchávací zařízení. Obdobně tomu bylo i během schůzky, při které došlo k předání peněz pro ČSSDe.

V okamžiku, kdy došlo k předání hotovosti jste tedy byl v bezprostřední blízkosti...

Ano. Během podepisování směnky jsem seděl ve vedlejší místnosti. Za jiných okolností bych na to ani nepřistoupil a peníze nevydal. Chtěl jsem mít jistotu.

Věděl Stanislav Kross s určitostí, od koho pocházejí peníze?

Téměř jistě.

Podepisoval tu směnku pouze on, nebo ještě někdo z vedení ČSSDe?

Ne. Směnku pro pana Konečného podepisoval pouze Stanislav Kross. To mi stačilo. Věděl jsem, že se jedná o vysokého činitele ČSSDe, a věděl jsem z minulosti, že podobné dohody zajišťoval pro stranu vždy on. V tom smyslu mě alespoň informovali vysocí policejní činitelé a hlavně JUDr. Ludvík Krunner, se kterým jsem měl příležitost občas jednat.

Existují ještě další svědci předání peněz?

Ne. V kanceláři byli pouze Konečný s Krossem. Ptal jste se ostatně, jestli Kross s jistotou věděl, že peníze pocházejí ode mne, a já řekl, že téměř jistě. Existuje tam nějaká zcela minimální možnost, že Konečný situaci prezentoval tak, že se jedná o jeho peníze.

Takže věděl to, nebo ne?

Mně to bylo prezentováno v tom smyslu, jak jsem už popsal výše. Že to věděl každý, ale že má trestní stíhání by mohla ČSSDe zkompromitovat.

Jak došlo k předání peněz?

Peníze jsem jim předal v hotovosti, v černé tašce Louis Vuitton. Bylo v ní šedesát milionů korun v pětistícovkách. Po předání kopie Konečného směnky od Krosse, a poté, co mi Konečný podepsal mou směnku, jsem mu peníze dal a on je odnesl do své kanceláře.

Jak je to se směnkami, máte je?

Původně jsem měl pouze kopii směnky mezi Konečným a Krossem a originál směnky mezi mnou a Konečným. Dnes již

vlastním oba originály těchto smének.

A proč jste jim vůbec takovou sumu půjčoval?

Z mé strany se jednalo o investici do budoucnosti. Tenkrát nebylo jisté, že ČSSDe vyhraje volby, ale pokud by k tomu došlo, očekával jsem pochopitelně, že mi bude usnadněna cesta k dosažení alespoň části mých podnikatelských záměrů. V takovém případě by už samozřejmě zdaleka tolik nešlo o ty půjčené peníze. Měl jsem určité požadavky a jejich splnění by znamenalo, že mi nikdo nebude muset ty peníze vracet.

O jaké požadavky se jednalo?

Za prvé jsem požadoval post ministra průmyslu pro Zdeňka Hojdara. Dále jsem požadoval, aby byla firma Unipetrol prodána nejvyšší nabídce. Byl jsem tenkrát v kontaktu s kazašskými podnikateli, a věděl jsem najisto, že Kazaši nabídnou nejvyšší sumu. V té době jsem už stoprocentně věděl, že pan Rabiš peníze na privatizaci nemá a mít nebude. Zde se tedy jednalo o mou dohodu s Kazachy, jak bude dále probíhat privatizace Unipetrolu. Nejzásadnější dohoda se ale týkala společnosti Čepro, kterou jsem měl dostat do oblasti svého vlivu.

Privatizace Unipetrolu, to je v Česku poměrně žhavé téma... Víte

o ní něco, co byste nám chtěl říct?

Vím toho o ní dost a rád vám to řeknu, už z toho důvodu, že chci splnit svou občanskou povinnost. Dne 3. listopadu totiž Sněmovní komise vyšetřující okolnosti privatizace požádala veřejnost, aby jí pomohla najít pochybení při privatizaci společnosti Unipetrol. Rád komisi vyhovím svými informacemi, které jsou z velmi spolehlivých zdrojů. Pocházím totiž z Českého Těšína a dlouhá léta jsem obchodoval s Poláky. Mám tam mnoho velmi dobrých a vlivných kontaktů a spolehlivé informační zdroje. Původně měla celá společnost Unipetrol připadnout Andreji Rabišovi. Ten nesehnal dostatek peněz, a proto se konalo druhé kolo privatizace. V tomto druhém kole nabídl Andrej Rabiš společnosti PKN Orlen, že zajistí, aby se stala vítězem výběrového řízení a Unipetrol získala. Výměnou za to požadoval pět podniků společnosti Unipetrol - Kaučuk, Chemopetrol, Paramo, Agrobchemia a Aliachem. Těchto pět podniků měl od společnosti PKN Orlen odkoupit za sto čtyřicet pět milionů euro. Následně si vyjednal slevu čtyřicet dva miliony. Výsledná cena byla tedy sto tři miliony euro. Tato sleva, myslím oněch čtyřicet dva miliony, byla rovným dílem rozdělena na úplatky pro českou a polskou stranu. Jestli bylo těch "českých" jednadvacet milionů euro rozděleno mezi politiky rovnoměrně, to nemohu přesně říct, ale mohu s jistotou prohlásit, že ministři Bobotka a Turban, bývalý premiér Kross a ministr Cyril Sloboda jsou jednoznačně mezi těmi, kteří uplacení byli.

Jste si svými informacemi opravdu jist?

Ano. Jsem si jimi tak jist, že mohu prohlásit: pokud Sněmovní vyšetřovací komise dojde k jinému závěru, bylo celé vyšetřování opět /manipulované.

Tak to je poměrně silná káva, ale vraťme se zpět k vaší dohodě s ČSSDe. Šlo o jasnou dohodu, nebo vám spíš pan Konečný jen tak přikyvoval?

Jasná dohoda na počátku nebyla. To vyjednávání trvalo měsíc a my si během něj ujasňovali zájmy. V okamžiku předání peněz už ale byly tyto tři body jasné na stole. Neměl jsem ani nejmenší důvod k pochybnostem, protože jsem byl podrobně informován o průběhu všech jednání.

Kdo je vlastně Jakub Konečný? Víse o něm velmi málo - snad jen to, že měl velmi blízko ke špičkám ČSSDe, a že byl vlastníkem Sběrných surovin. Jak si vysvětľujete jeho politické kontakty na takové úrovni? Každý se do blízkosti ministra vnitř a místopředsedy vládnoucí strany nedostane.

Konečný byl především významný policejní agent. S vysokými policejními důstojníky se scházel ve své kanceláři, nebo v místě svého trvalého bydliště, ve Ville Voyta. Konkrétně Karel Cichý - ostatně příslušník týmu vtípně nazývaného jako Grosstapo - byl u něj každodenním hostem. Pochopitelně si vyměňovali celou řadu informací.

On se vám k tomu přiznal?

Nepřímě. Pochlubil se, že má celou řadu nahrávek rozhovorů mezi ním, státním zástupcem Jaroslavem Hořejším, Ludvíkem Krunnerem, Karlem Cichým a Josefem Šnecem... Konečný mi z policie nosil naprosto neuvěřitelné informace. Věděl, co je předmětem kterého jednání, jaké akce se připravují a proti komu, věděl prostě všechno. Věděl, kde se co šustne v zákulisí, stejně jako znal obsah porad na Nejvyšším státním zastupitelství.

Jakub Konečný se ale ztratil. V zásadě existují dvě možné verze. Podle první stojíte za jeho zmizením vy sám. Druhá verze ale připouští - vzhledem k okolnostem - zcela opačný výklad...

Obviňovat mě z toho, že stojím za zmizením pana Konečného, je prostě nesmysl. Ten člověk mi v tuto chvíli dluží kolem sta milionů korun. Myslím, že skutečnou příčinou jeho zmizení jsou právě nahrávky rozhovorů s vysokými policejními důstojníky a politickými činiteli, které si pořizoval ve své kanceláři. Dále je třeba vědět, že Konečný těmto lidem spravoval jejich majetky, respektive různé černé peníze, které získávali ať už z úplatků, nebo z jiné činnosti společnosti KP Edwards, která se zabývala zhodnocováním majetků nejmenovaných klientů.

Takže on byl nebezpečný i pro ty policisty.

Nesmírně. Doufám, že je ještě naživu a pomůže tuto situaci objasnit. Jen on ví naprosto přesně, který policista, a který politik mu svůj majetek do správy dal a v jaké výši.

Víte komu spravoval černé peníze?

O všech nevím, ale zmiňoval se zcela jistě o jménech Dečvář, Šnec, Zacháně, Krunner, Machala a Cichý.

Peníze vám tedy dosud nikdo nevrátil.

Ne. V březnu 2006 budu ty peníze vymáhat soudně. Dluží mi těch šedesát milionů, co byly určeny pro ČSSDe, a dále třicet osm a půl milionů, které jsem panu Konečnému půjčil na jeho jiné obchodní aktivity.

Setkal jste se někdy se Stanislavem Krossem tvář v tvář?

Ano, jednou v Brně, měl tam nějakou schůzi, či akci, nevzpomenu si přesně. Myslím, že to bylo v květnu roku 2003. Oba jsme se tvářili, že víme, o čem je řeč, a Kross mě ujišťoval, že dohody ze strany ČSSDe budou splněny. Nemohu

řict, že by mě od samého počátku chtěli podvést. Ale o tom opravdu až později a podrobněji. Ale vy jste byl zvědavý na podrobnosti mého odchodu, ne?

To tedy jsem. Říci, že vaše zmizení z černošické vily a následné proklouznutí skrze nastražené pasti v roli nukleárního fyzika Tomigy až do vaší faktické vlasti - totiž na Seychelské ostrovy, vstoupilo do dějin aplikovaného románu, to už je nejspíš klišé. Je možné, aby člověk, který má prý informátory všude, nevěděl, že do jeho vily chce vtrhnout URNA? Věděl jsem, že se něco chystá. Volal mi jeden policista, že URNA je v pohotovosti, že jim byly odebrány mobily a jen se čeká na příkaz, ke komu pojedou. Ani ve snu mě nenapadlo, že se stanu jejich cílem. Kdybych to býval věděl, aspoň bych se oblékl. Uvařil bych si s manželkou kávu a čekal na terase, až přijde návštěva. Normálně jsem spal. Byl to celkem únavný den. Měl jsem schůzku s reportérem České televize Daliborem Bártem - což je celému národu známo - pak jsem měl nějaké jednání v Praze, a také naplánovaný zákrok u zubaře. Měli mi trhat zuby, takže jsem se na to připravoval, ale nakonec z toho nic nebylo, i když jsem tam čekal tři hodiny. Večer jsem si vzal tabletky na spaní, protože jsem si potřeboval odpočinout. Ráno totiž měly přijet dcery doktora Feitschera.

Koho?

Palo Feitscher, špičkový slovenský gynekolog a chirurg - byl to celá léta jeden z mých nejlepších přátel. Lidem se asi spíš připomenou okolnosti jeho smrti - zahynul letos v Donovalech pod lavinou i se svou manželkou, když pomáhal ze sněhu vyhrabávat cizí auto. Bylo mu šestatřicet let. Strašně mě to tenkrát vzalo, ten člověk mi bude navždy chybět. Osud jeho dcer mi není lhostejný. Jakmile se kolem mé osoby trochu uklidní situace, jsem rozhodnut jim pomoci, jak to jenom půjde. Když po vašem nejbližším kamarádovi zůstanou dva sirotci, nemůžete je nechat jen tak. Ostatně i mí dva psi, o kterých sp toho tolik napsalo, mi k narozeninám věnovali manželé Feitscherovi.

A v ten pátek - respektive následující sobotu - jsme s těmi dětmi chtěli jet na Orlik - prostě rodinný výlet. Měl to být úplně obyčejný den.

Když policie vpadla dovnitř, začala se mnou vyděšená manželka třást, ale dlouho se jí nedařilo mě vzbudit. Slyšel jsem nějaké výkřiky a rány, ale vnímal jsem to jen jako sen. Trvalo to dlouho, než jsem se probudil. Nakonec jsem přece vyskočil z postele a spěchal jsem k oknu. A pak jsem uviděl ty ozbrojence. Vyběhli jsme s manželkou společně, ale u mé pracovny jsme se rozdělili. Ona běžela chránit děti a já jsem vyrazil k trezoru pro zbraň. Víte - byl tam můj syn a jeho kamarád. V takovou chvíli nemáte čas přemýšlet a já už slyšel o příliš mnoha případech (pomíná-li případ svého otce), kdy skupina převlečená za policisty přepadla podnikatele a unesla ho. Pořídít si kompletní policejní vybavení opravdu není problém pro člověka, který má nějaké peníze a chce ho za každou cenu.

Ale ke zbrani jste se nedostal...

Naštěstí! Kdybych se k ní dostal, pochopitelně bych střílel a oni by konečně dosáhli svého. Ulovili by Krejčíře a Krejčíř by za to mohl. Káno by v novinách psali, jak policie zlikvidovala nebezpečného ozbrojeného mafiána. Takže v okamžiku, kdy jsem běžel pro zbraň, už tam ti chlapi byli. Bylo to pořád trochu jako ve snu - světla, výkřiky "lehněte si na zem, lehněte si na zem"...

A ten ozbrojený muž na fotkách u bazénu?

To byla ochranka. Od zmizení svého otce jsem měl najatou ochranku.

Kolik jich bylo? Prý dvanáct mužů, kteří se od vás ani na krok nehnuli.

Původně mi ochranku tvořilo dvanáct lidí, později osm a nakonec jsem si nechal jen čtyři nejlepší. V tu noc tam byl pouze jeden kluk. Volal mi, když se ta zásahovka objevila, ale já neměl telefon u sebe. Vlastně naštěstí - ze stejných důvodů jako s tou zbraní. Nebo kvůli té zbraní. Já bych totiž nevěřil, že je to policie, a střílel bych.

Co se dělo pak? Zadrželi vás?

Pak mě za vlasy vytáhli ven na terasu. Byl jsem skoro nahý - jen v triku, jak spávám. V noci přšelo, položili mě tam do té vody a nasadili mi pouta. Pak mě odtáhli do provozního domku, ve kterém bývali kluci od ochranky, posadili mě tam mokrého na křeslo, no a já usnul...

Jak to pokračovalo?

Dalším zlým snem. Někdo se mnou začal třást - uviděl jsem muže v bílém sombreru, tak mi to aspoň přišlo. Během těch vteřin - za takových okolností trvají vteřiny dlouho - se mi hlavou mihlo několik snů o mexických povstalcích a o pobřežní hlídce. Rozumíte

- jsem sečtělý člověk s fantazií a v tu chvíli jsem si myslel, že mě přepadli zapatisté. Ale nebyla to pravda. To se jen tak státní zástupce Jaroslav Hořejší vyšňořil na zásah.

Hořejší vás tedy probudil. ...

Probudil mě státní zástupce Jaroslav Hořejší, který mi začal vysvětlovat něco v tom smyslu, že se jedná o policejní akci, a že proběhne domovní prohlídka.

Manželku taky zadrželi?

To já nevím. Já se s manželkou setkal až po dvou hodinách, když už dorazili další státní zástupci a policisté, trochu se představili a začala ta domovní prohlídka. Samozřejmě se nejdřív zeptali, jestli s ní souhlasím, a jestli jim budu nápomocen, jestli budu vydávat věci dobrovolně, a tak. I když jsem na první pohled viděl, že ten příkaz má hrubé formální nedostatky - byl totiž napsán na mou osobu v domě, který vlastní má manželka - jsem stejně souhlasil. Požádal jsem jenom toho policejního radu, aby přivolal manželku, ať se toho taky zúčastní, protože to musí podepsat. Celé dvě hodiny mezi tím tam panoval totální chaos. Policisté se mezi sebou nemohli domluvit, proč tam vlastně přišli, co se má jako hledat, a kdo tam bude rozhodovat. Abych jim to ulehčil, navrhl jsem, že pro začátek bych se třeba rád oblékl. S úspěchem! To mě ještě vedla zásahovka, ale pak už se zase hádali mezi sebou - myslím policisty a zásahovku, kdo tam vlastně má co pohledávat, a kdo ne.

Myslíte ty lidi z Finanční policie?

No, tak ti v tom taky neměli vůbec jasno. Logicky by člověk řekl, že zásahovka měla najít a nějakým způsobem zajistit

všechny lidi v domě, a tím měla její role skončit. Oni se tam ale hádali do nekonečna.

Spoutali vás?

Pouta jsem měl celé ty dvě hodiny od okamžiku, kdy vpadli do té pracovny, pak mi je na chvílku sejmuli, když jsem se oblékal, a asi deset minut po odchodu záchahovky, když se konečně domluvili, co a jak má být, mi je sundali definitivně. Ale pořád to bylo chaotické. Byla tam spousta lidí, nikdo se mi nepředstavil - kdybych neznal toho Hořejšího z televize, vůbec bych nevěděl, kdo tam vlastně byl.

A proč vám ta pouta sundali?

Protože nebyl důvod, abych je měl. Nebylo mi sděleno, že bych byl zadržen, nebylo mi sděleno žádné obvinění, existoval jen chybně napsaný příkaz k domovní prohlídce objektu, který patřil mé ženě. Tak proč bych měl být v poutech já, když manželka byla přítomna prohlídce a nikdo nekladl žádný odpor?

Došlo tam k velkému poškození vašeho majetku?

To se samozřejmě stalo, ale sudte se s nimi. Já ani dnes nechápu, proč ti lidé nezazvonili u dveří, když mě nechtěli zatknout a přišli jen na domovní prohlídku. Opravdu tomu nerozumím. Nebyli tam poprvé - myslím policisté - a museli vědět, že jim v minulosti nikdy nikdo nekladl žádný odpor. Mám z toho pocit, že nesmyslné demolování a ničení cizího majetku jim dělá radost.

Co se dělo dál?

Nejprve jsem se snažil dovolat svým právníkům, protože mi vůbec nebylo jasné, co tam ti lidé dělají, a co po mně chtějí. Takže jsem volal doktoru Sokolovi, ale nemohl jsem se mu dovolat, a potom - panu magistru Ferencovi. Požádal jsem tohoto právníka, aby přijel, a zjistil, co se tady sakra děje. Trvalo to ale nejmíň další dvě hodiny, než dorazil. Během těch dvou hodin jsme se na sebe usmívali a čekali jsme na příchod mého právníka. Já mezitím telefonoval a z nudy jsme si manželkou posílali esemesky.

A jak to pokračovalo?

Bylo to hlavně několikahodinové martyrium. Ke svému údivu jsem zjistil, že státní zástupce Hořejší zná náš dům lépe než já sám.

Věděl naprosto přesně, kde se má žralokovi zapnout klimatizace, kde co, a kde jak... Byl jsem dost překvapen, když požádal o vypnutí obou bezpečnostních kamerových systémů - vnějšího i vnitřního. Velitel zásahu však jeho žádost odmítl. Snad jsem je měl po domě provázet já, ale ve skutečnosti byl tím samcem alfa státní zástupce Hořejší, který věděl naprosto přesně, kam jít. Ten chlap mě vodil po mém domě a já jsem ho následoval. Během prohlídky panovala čím dál uvolněnější atmosféra. Když mě požádali, abych otevřel trezor a vyložil jeho obsah na židli, která stála vedle, vytáhl jsem po špercích a nějakých dokladech i nabitou zbraň a z legrace s ní zamířil na policisty. Dost jsem je tím vyděsil. Kdybych chtěl, mohl jsem je tam zastřelit všechny tři.

Jak jsem říkal - panoval tam víceméně chaos. Někteří policisté jen tak lelkovali a okukovali zařízení, jiní si hráli s našimi psy, další si spolu o něčem povídali, někteří balili zajištěné věci.

Při té příležitosti našli i tu krabici, ve které se válelo sedm miliard korun, vlastně pardon pět miliard korun, promiňte prosím dvě miliardy korun, totiž devět milionů korun a nějaké drobné...

V mé vile se žádné peníze nenašly, to si pletete. Peníze se údajně později našly v kancelářích na Karlově náměstí v Praze. Ale celá ta věc s takzvaně nalezenými miliardami dokonale ilustruje i postup policie v mých ostatních kauzách. Oni si prostě něco myslí, oznámí to médiím jako fakt, média to od nich převezmou a já... Jak jim mám vysvětlovat, že situace je úplně jiná, než si oni vymysleli?

Během té prohlídky jste - podle různých svědectví - hovořil i se státním zástupcem Jaroslavem Hořejším.

Šli jsme do jedné místnosti mezi pracovní a obyvákem - a tam jsme spolu mluvili. Šel na to od lesa. Nejprve mi vysvětlil, že cílem té domovní prohlídky bylo najít doklady k pohledávce, kterou vlastním za společností Čepro, které dosud nikdo oficiálně neviděl.

Ale o Čepu budeme hovořit na jiném místě...

Zcela určitě. Zatím stačí říct, že se jedná o pohledávku ve výši 2.8 miliardy korun vůči této společnosti. Pan Hořejší jevil živý zájem o to, zda mě někdo kontaktoval, s úmyslem tuto pohledávku odkoupit. Řekl jsem mu, že ano, že jsem byl kontaktován panem Cílkem od pana Rabiše.

"Právě o tom mluvím," odpověděl pan Hořejší.

Potom se ale začala řeč stáčet jiným směrem, totiž ke směnce, která dokazuje, že jsem ČSSDe - respektive Stanislavu Krossovi

- zapůjčil šedesát milionů korun na volební kampaň. Jaroslav Hořejší měl o tu směnku velký zájem. Mám na mysli směnku mezi Konečným a Krossem, ne mezi mnou a Konečným. Řekl jsem mu, že kopie té směnky je uložena v jiném domě v Černošicích a Hořejší řekl, že ji chce, a k ní navíc chybějící doklady týkající se pohledávky za Čeprem. Aby mi rozhodování usnadnil, vytasil se pohrůžkou, že vznese nějaké libovolné obvinění proti mé manželce. Dal mi tedy nabídku, kterou se nedalo odmítnout. Chtěl jsem nějakou záruku dokazující, že to myslí vážně. Vydal mi proto můj cestovní pas s americkým vízem a občanský průkaz. Na závěr řekl, že si svou snahu urovnat věci smírnou cestou cení na deset milionů korun. Myslím, že kdyby požadované doklady našli napoprvé v mém domě, k tomuto rozhovoru mezi námi dvěma by vůbec nedošlo.

Podívejte - nemám v úmyslu Jaroslava Hořejšího kompromitovat, a nemám žádný důvod se mu mstít. Nikdy nebyl státním zástupcem, který by se staral o mé případy. Kdybych už se chtěl nějakému státnímu zástupci pomstít, musela by to být paní Pavlánova. Ta se ale chovala naprosto korektně a profesionálně.

Kopie cestovního pasu s americkým vízem, který mi vydal pan Hořejší.

Jak si představoval předání těch peněz?

Nechtěl je hned, v hotovosti. Já bych mu je stejně na místě nebyl schopen dát. V domě se nenacházel žádný větší obnos peněz. Jaroslav Hořejší se vyjádřil v tom smyslu, že na něj nemám po uzavření celé záležitosti zapomenout. Zavolaal jsem tedy své manželce, aby mi přinesla ponožky a boty, vzal jsem si klíče od domu a pomalu odcházel. Zastavil mě nějaký muž od policie, jestli mu nemůžu ukázat, kde jsou toalety. Doprovodil jsem ho tedy, sám jsem si ještě zašel ulevit, a vyrazil pro ty doklady.

Podle první verze vaše takzvaného útěku, kterou policie sdělila novinářům, jste unikl okénkem na toaletě.

Prosím vás, to je úplný nesmysl, tam žádné okno není. Jsou tam pouze klimatizační otvory, kterými neproklouzne ani malé dítě. Policisté novináře už od samého začátku krmili samými výmysly, jak se už ostatně prokázalo.

Vílu jsem opustil volným krokem po trase, která je už známa z denního tisku. Vyšel jsem prostě zadní brankou. Nikdo mě nezastavoval a nikdo z policistů, kteří viděli, jak se na cestu připravuji, jak se obouvám, o mne nejevil žádný zájem.

Nerušené jsem přišel do domu, kde jsem měl uschovány požadované dokumenty. Zazvonil jsem a otevřel mi můj známý, který už byl vzhůru. Byla sobota, po osmé ráno a v domě byl klid. Řekl jsem mu, že u mne už dvou hodin ráno probíhá domovní prohlídka, a že po mně požadují další doklady.

Proč jste vlastně schovával nějaké doklady mimo svůj dům? Měl jste přece trezorovou místnost, která patřila mezi nejzabezpečenější prostory v České republice.

Děláte si legraci? O té místnosti věděl snad každý televizní divák v republice, už od domovní prohlídky, která se odehrála v červenci roku 2002. Pochopitelně, že jsem potřeboval mít místo, ve kterém mohu uschovat i citlivé dokumenty. Nejlépe mimo černošickou vilu.

A dál?

Byl jsem po té prohlídce v hrozném stavu, takže jsem si zašel dát sprchu a přítel mi mezitím nachystal něco malého k snídani.

Pak ale nabraly události rychlý spád.

Ano. Oknem jsme viděli přicházet rychlým krokem jednoho z bodyguardů, který - jak jsem se dozvěděl později - přišel mezitím do práce. Šel jsem za ním ven, zjistit, co se děje. Má žena mu sdělila, že ve vile panuje obrovský zmatek a policie tvrdí, že jsem uprchl. Policista Kabát manželce řekl, že v okamžiku, kdy mě dopadnou, budu zastřelen. Teprve tehdy jsem pochopil tu past. Vracel bych se s doklady, které chtěli, byl bych zastřelen na útěku, někdo by mi možná ještě strčil do ruky pistoli. Zmizely by doklady, zmizely směnky a zmizel by i Krejčíř. Zatímco z vily jsem neutíkal, ale odešel tanečním krokem, právě v tomto okamžiku jsem se proměnil ve skutečného psance. Právě tehdy jsem se rozhodl utéct. Co je pravdy na historkách, které popisují, jak jste si ze své vily během domovní prohlídky prostřednictvím mobilního telefonu zorganizoval svůj útěk, zajistil automobily, které vás odvezou a uvedl své přátele takřikajíc do pohotovosti? Nic. Ve skutečnosti mě přítel odvezl do jiné části Černošic.

Za jak dlouho po vašem odchodu dorazila policie do jeho domu?

S přesností na minutu vám to neřeknu, ale trvalo jim to asi šest týdnů. Je dosti pozoruhodné, jak po mně policisté pátrali všude, kromě domu, kde mě logicky měli začít hledat. Jejich postup vůbec nechápu. Takhle bych se choval, kdybych chtěl někoho nechat utéct. Já jsem každopádně počítal s tím, že policie do toho domu vpadne každou minutou. Už v tuto chvíli pro mě bylo příliš nebezpečné se tam zdržovat, a nebo informovat svého známého o tom, co se vlastně děje. Byl takřikajíc příliš na ráně a já za sebou chtěl zamést stopy. Nechal jsem se odvést k černošickému hotelu Slánka a dále pokračoval pěšky. Tím jsem v podstatě přerušil přímou stopu, která za mnou dosud zůstávala. Nedaleko byděl další z mých dobrých přátel, o kterém jsem věděl, že by mi v nouzi pomohl třeba i za cenu ohrožení vlastního života. Zároveň byla nižší pravděpodobnost, že o tomto kamarádovi bude policie vědět, stejně jako nebylo příliš pravděpodobné, že by mě u něj hledala.

Byla sobota ráno a přítel - řekněme třeba Tomáš - ještě vyspával. Nikdy si nezamyká domovní dveře. Vešel jsem tedy dovnitř a doslova ho vytáhl z postele. Chvilí mu trvalo, než zjistil, že to není přepadení, že jsem to jenom já. Vysvětlil jsem mu situaci, v jaké se nacházím. Požádal jsem ho o jiné oblečení a vzal jsem si i kšiltovku a sluneční brýle. Řekl jsem mu, že potřebuji, aby mě odvezl do Českého Krumlova. V tu chvíli už jsem měl opravdový strach. Snažil jsem se nedávat to najevo, abych nepolekal i svého přítele, ale slyšel jsem, jak hodiny tikají zpomalně. Věděl jsem, že teď nesmím v žádném případě propadnout panice, že mám šanci se z té pasti dostat, pokud budu jednat racionálně a nezačnu zmatkovat. Ale nezmatkujte v takové chvíli, kdy už vám nad hlavou krouží policejní helikoptéra a odevšad se mohou vyhnout ozbrojenci připraveni vás zastřelit. Od okamžiku, kdy se politická garnitura rozhodla mě prostřednictvím policie zničit, jsem si zvykl na určitý pocit každodenního ohrožení. Měl jsem ochranku a sídlo, které nebylo jen luxusním, ale také možná nejbezpečnějším místem v Česku - ale tohle, tohle byla úplně jiná situace. Něco jiného je pocit ohrožení a něco jiného reálná, konkrétní hrozba, v podstatě jen několik stovek metrů od vás. Věděl jsem, že teď jde o sekundy. Ptal jste se, co dělat na útěku. Zachovat chladnou hlavu, to je myslím nejdůležitější. Nikdo neví, jestli půjdete vlevo, nebo vpravo. I ta nejrychlejší policie světa potřebuje nějaký čas, aby se zorientovala v situaci a dostala ji pod kontrolu. Právě toho času musíte využít.

To jste udělal dokonale.

Příliš dokonale jsem to neprovedl, protože jsem si v domě známého, u kterého jsem snídal, zapomněl pas a občanku. Požádal jsem tedy přítele Tomáše, aby mi tam pro doklady zajel. Během deseti minut byl s nimi zpátky a mohli jsme vyrazit do Českého Krumlova. V Tomášově autě jsem se ale necítil bezpečně. Byl to příliš nápadný, exkluzivní vůz, a já jsem věděl, že brzy začnou kontroly na dálnicích. Stejně jsme ale museli cestou do Krumlova zastavit - byl jsem bez koruny. Znal jsem jedno místo, kde pro mne peníze vždycky byly, a to se mi tentokrát vyplatilo.

Během cesty jsme si pustili rádio. Pamatuji se, že byl naladěný Impulz, a tam - někde mezi reklamami - jsem poprvé uslyšel, že bylo vyhlášeno celostátní pátrání po uprchlém zločinci Krejčířovi, tedy po mně. V tu chvíli už nikdo nezapochyboval o tom, že jsem zločinec, kterého musí stůj co stůj ulovit. V Českém Krumlově, kam jsme dorazili, na

mne čekal další kamarád, kterému jsem mezitím stihl zavolat. Potřebovali jsme si půjčit nějaké obyčejné auto. Jelikož krumlovský přítel žádné neměl, musel nejprve přesvědčit svého tátu, ať mu půjčí své, a že tentokrát se mu s ním neskutálí do strže jako před dvěma měsíci. Škoda, že jsem neviděl jeho otce, když mu synáček jako náhradu za jeho ojetinu přivezl luxusní limuzínu.

Cítil jsem se jako ve filmu, všechna ta známá místa mi připadala nějak nová. Ať už je to adrenalin, nebo cokoliv jiného, dělalo to se mnou svoje. I přes puštěnou klimatizaci v autě jsem cítil, jak se mi potem lepi košile na tělo. V takovou chvíli si nedokážete zakázat přemýšlení nad všemi možnými variantami. Stačilo, aby měl krumlovský kamarád defekt, nebo aby jinak zanedbatelná nehoda potkala nás, a všechno by šlo do háje. Ale klaplo to, měl jsem štěstí. Auto jsme vyměnili za méně nápadné a po vedlejších cestách jsme vyrazili do Brna. Cestovat po dálnici nepřipadalo v úvahu - ty se uzavírají jako první, takže jsme po krátké diskuzi zamířili na jih

- přes Tábor. Zdálo se mi, že ta cesta nebude mít nikdy konec. Pokaždé, když jsme míjeli vůz policejní hlídky, jsem si v duchu hodil korunou, a připravoval se na nejhorší. Nedaleko od Brna jsme se poprvé ubytovali. Věděl jsem, že pokud mám tohle přežít, budu potřebovat mnohem více peněz, než kolik jsem měl u sebe. Tomáš se tedy vrátil, aby mi je sehnal, a zařídil celou řadu dalších věcí. Měl přijet v osm, ale zpozdil se o hodinu. Během této hodiny jsem ho asi třikrát vyběhl vyhlížet. Lidé tam z oken pokřikovali o Krejčířovi, všichni si povídali o mém útěku, a já kličkoval mezi nimi s kšiltovkou naraženou na oči, s drobnými v kapse a se strašným strachem, že mě někdo pozná. Bez partáka, který za vás všechno zařídí, když vy někde sedíte přikrčený v čepici se štítkem a ve slunečních brýlích, jste totiž na útěku úplně ztracen. Ta necelá hodina, o kterou se Tomáš zpozdil, trvala neuvěřitelně dlouho.

Jak dlouho jste tam poté zůstali?

Jen těch několik hodin do Tomášova návratu. Mezitím padla noc a my jsme vyrazili přes Brno na Jižní Moravu, do Kyjova. Z jedné strany jsem se v noci cítil bezpečnější, z druhé strany - ve tmě víc fantazírujete. Snažili jsme se s kolegou za volantem trochu vtipkovat, ale ani jednomu z nás to nešlo. Kouřili jsme téměř nepřetržitě. Jednu za druhou. Proč jste jeli na jižní Moravu?

Jižní Morava byla můj vlastní náhodný výběr z mnoha variant, které mě napadaly. Hlavní bylo necestovat po dálnici, nevzbudit pozornost. Samozřejmě, že v takové situaci jste v pokušení šlápnout na plyn a svištět pryč, ale právě tohle nesmíte udělat. Takže jsme se vlekli po těch klikatých okresech, a já si v duchu říkal, jestli tohle náhodou není ten úplný, definitivní konec. Nedaleko od Kyjova jsme se ubytovali a následujícího dne už jsme byli poblíž Zlína, v jiném hotelu. Tam ve Zlíně jsem teprve začal skutečně organizovat svůj útěk. Televize i noviny se už předháněly ve spekulacích o způsobu mého zmizení i místě, kde se můžu ukrývat. Za jiných okolností by mi to snad bylo i k smíchu. Svým způsobem mi při tom útěku vlastní média prokázala určitou službu, protože svými zprávami rozptylovala pozornost všech, a do jisté míry možná i policie. Ale to už jsem byl konečně nad věcí. Začal jsem chladně zvažovat jednotlivé alternativy. Byl jsem tam dva dny, během kterých se mi podařilo zkontaktovat s dalšími jedenácti dokonale důvěryhodnými přáteli, aby mi pomohli v útěku.

To jste tam byli všichni pohromadě?

Ne. Každý už měl určeno své místo tak, aby se pokud možno minimalizovalo riziko. Další dvě noci jsme strávili v jednom rodinném domku a odtamtud jsme za přísných bezpečnostních opatření odjeli na chatu v Beskydech. Museli jsme být opravdu opatrní, protože má kauza byla hlavní zprávou všech médií. Mělo to samozřejmě i groteskní prvky. Přátelé, kteří mi měli sehnat nějaký převlek, přinesli neuvěřitelnou hromadu divadelních rekvizit, ve kterých jsem mohl jít tak na maškarní za Rumcajse. Byly tam nějaké plnovousy na gumičku a tak. Kdybych si to nasadil, sebere mě první policista, který mě v tom uvidí. Ale nakonec jsme vymysleli určitý převlek.

Byla tam ještě nějaká další bezpečnostní opatření?

Ovšem. Ten přesun do Beskyd už proběhl v koloně čtyř vozů. Řidič prvního byl volavka, která měla za úkol zajet k policejní hlídce, pokud bychom na ni narazili a upoutat její pozornost. Pro případ, že by to nestačilo, jel v druhém voze - byl to Jeep - další kamarád, který by strhnul vůz do příkopy a vyrazil přes pole, nebo kamkoliv do terénu, aby vzbudil dojem, že utíká. Ve třetím voze jsem jel já se svým řidičem a naši kolonu uzavírala další volavka, která nás zajišťovala zezadu.

Došlo k nějaké napínavé události?

Ne. Nedošlo k ničemu. Naše kolona čtyř aut ujela asi sto kilometrů, aniž narazila na jedinou kontrolu.

Jak dlouho jste byl v Beskydech?

Týden. Kamarádi tam zajistili pěknou soukromou chatu, dováželi mi jídlo, prostě vše, nač jsem si vzpomněl. Večer co večer jsme při svíčkách grilovali v krbu kuřata a zapíjeli je kvalitním vínem. Vzpomínám si, že vlastně tam jsem v televizi sledoval odvolání policejního prezidenta Jiřího Koláře. Musím sebekriticky přiznat, že jsme se s přáteli dost bavili. Měl už jste plán útěku domyšlený do detailů?

To v žádném případě. Nápady přicházely a zase odcházely, každou hodinu se všechno měnilo. Vzhledem k místu našeho pobytu přicházely vlastně v úvahu jen dvě varianty - odcestovat na Slovensko, nebo do Polska. Všechno se muselo zvažovat na lékařnických vahách. S útěkem na Slovensko jsem už měl sice zkušenosti, naopak jsem ale věděl, že slovenská policie úzce spolupracuje s českou, jako kdyby nikdy k rozdělení těchto států nedošlo. Polsko naopak převažovalo hned z několika důvodů - je větší, jako rodák z Českého Těšína jsem s poměry, které tam panují, dokonale obeznámen, umím pochopitelně i řeč, a znám tamní hranice. Rozhodnutí tedy padlo na Polsko.

Jak jste se tam dostal?

Nejprve bylo nutné odpoutat pozornost. Museli jsme vypustit různé fámy pro policii a média, což pro nás nebyl až takový problém. Ale byl jsem překvapen, jak snadno to klaplo. Hned následujícího dne jsem si v novinách přečetl, že na Slovensko projelo tajemné Lamborghini, a že celé Slovensko hledá Krejčíře. Tím jsme si vlastně uvolnili ruce, nebo spíš cestu, a byl to důvod k malé oslavě...

Jak se vlastně vypouštějí takové fámy?

To byla opravdu vydařená hra. Věděli jsme totiž, že nám všem, myslím svou rodinu, blízké a přátele, budou odposlouchávat telefony. Nejprve jsme tedy instruovali jednoho kamaráda, aby zatelefonoval manželce z benzinky na Slovensku, že jsem v pořádku, a že mě nedostanou. Zmínil se taky o tom Lamborghini. Co se pak na Slovensku dělo, to myslím, ta země ještě nezažila. Převrátili tam každý kámen, prohledali každý motorest, hledali mě tam jako diví, zatímco na manželčin mobil chodily z celého Slovenska esemesky typu "Moc tě miluju, bude to dobré, tvůj R" Poslední zpráva, kterou jsme jim takto poslali, byla z Vídně. Přítel odtamtud poslal esemesku že jsem O.K., a že za pár dnů odlétám letadlem na Kubu. Nechal jsem dokonce koupit letenku na mé jméno. Myslím, že tam asi odletělo plné letadlo policistů. Tak to je opravdu zdařilý kousek.

Ale počkejte, ona to zas taková legrace není. My jsme je totiž mezitím navedli i na mého známého Maroše Kočnera z Bratislavy, ze kterého jsme udělali organizátora útěku. A protože policie takzvaně ztratila mou stopu ve Vídni a přítel Kočner byl v té době na jachtě poblíž Chorvatska, rozhodli se překročit všechny zákony a mezinárodní smlouvy. Někdo z České republiky prostě zvedl telefon a poprosil své přátele z chorvatské policie, zda by nebyli tak laskaví, a přes to, že neexistuje mezinárodní zatykač a Chorvatsko není členem Evropské unie, nepřepadli Kočnerovu jachtu a teroristickým způsobem z ní neunesli Krejčíře. Zřejmě si pláclí a na loď chudáka Maroše vpadli zakuklenci a div ji nepotopili. Krejčíře ovšem nenašli.

Média o tom nereferovala.

Pochopitelně, že ne. Jednalo se o dokonale ilegální jednání ze strany českých i chorvatských policistů. V podstatě šlo o zločinné společení připravující únos a možná i vraždu.

Vraťme se zpět. Měl jste už při svém příjezdu do Polska falešný pas?

Ne. Tehdy jsem ho ještě neměl. Měl jsem pouze svůj vlastní pas

- ten od Hořejšího.

Vraťme se tedy k té cestě.

Na sever jsme vyrazili za stejně přísných bezpečnostních opatření, jaká jsme použili už při cestě do Beskyd, tedy v koloně čtyř vozů, kde každý měl své přesně stanovené místo a roli pro případ nebezpečí. Nakonec jsme si vlastně mohli ušetřit námahu - beztak nás nikdo nekontroloval. Nevím, jak ostatní lidé, ale my se s žádným zvláštním opatřením na silnicích nesetkali. V klidu a bezpečí jsme dorazili do Třince, abychom přikročili k dalšímu bodu našeho plánu, kterým byl cyklistický výlet.

Cože? Cyklistický výlet?

Ovšem. Na parkovišti u Třince čekali další přátelé s dodávkou, ve které byla horská kola. Přestrojili jsme se za cyklisty. Dva a dva jsme byli oblečení úplně stejně a měli jsme stejná kola. První dvojice jela asi kilometr před námi z celkem pochopitelných důvodů. Byl to běs. V garáži vám stojí Mercedes a vy se potíte kolem železáren, šlapete do kopce, kašlete - z nervozity se poslední dny hodně kouřilo, potíte se jako zvíře. Prostě cyklistický výlet.

Kde jste překročili hranici?

První skupina překročila hranici v Lištné.

A druhá skupina?

Druhá skupina jela kolem hranice v Lištné. Celníci nás samozřejmě neměli šanci vidět, protože první skupina krásně ustrojených cyklistů dokonale zaměstnala jejich pozornost. Vůbec nevěděli, kde jim hlava stojí. Původně jsme se měli setkat za hranicemi, ale stala se chyba, se kterou nikdo nepočítal. Ten přechod v Lištné totiž slouží tzv. malému pohraničnímu styku. Smějí tam tudy procházet pouze místní lidé na občanský průkaz. Celní úředníci bedlivě kontrolují občanky a zjišťují, zda skutečně ten či onen pochází z toho, asi patnácti, nebo třiceti - teď nevím - kilometrového pásma malého pohraničního styku. Jenže cyklistická skupina "jedna" s sebou neměla občanky, ale pasy, a tudíž je celníci rezolutně odmítli vpustit do Polska. Celní úředníci opět prokázali svou bdělost a ostražitost. My ve skupině "dvě" naopak v klidu projeli kolem hranice po zelené čáře. A v Polsku už na nás samozřejmě čekali další přátelé.

Žitím navedli i na mého známého Maroše Kočnera z Bratislavy, ze kterého jsme udělali organizátora útěku. A protože policie takzvaně ztratila mou stopu ve Vídni a přítel Kočner byl v té době na jachtě poblíž Chorvatska, rozhodli se překročit všechny zákony a mezinárodní smlouvy. Někdo z České republiky prostě zvedl telefon a poprosil své přátele z chorvatské policie, zda by nebyli tak laskaví, a přes to, že neexistuje mezinárodní zatykač a Chorvatsko není členem Evropské unie, nepřepadli Kočnerovu jachtu a teroristickým způsobem z ní neunesli Krejčíře. Zřejmě si pláclí a na loď chudáka Maroše vpadli zakuklenci a div ji nepotopili. Krejčíře ovšem nenašli.

Média o tom nereferovala.

Pochopitelně, že ne. Jednalo se o dokonale ilegální jednání ze strany českých i chorvatských policistů. V podstatě šlo o zločinné společení připravující únos a možná i vraždu.

Vraťme se zpět. Měl jste už při svém příjezdu do Polska falešný pas?

Ne. Tehdy jsem ho ještě neměl. Měl jsem pouze svůj vlastní pas

- ten od Hořejšího.

Vraťme se tedy k té cestě.

Na sever jsme vyrazili za stejně přísných bezpečnostních opatření, jaká jsme použili už při cestě do Beskyd, tedy v koloně čtyř vozů, kde každý měl své přesně stanovené místo a roli pro případ nebezpečí. Nakonec jsme si vlastně mohli ušetřit námahu - beztak nás nikdo nekontroloval. Nevím, jak ostatní lidé, ale my se s žádným zvláštním opatřením na silnicích nesetkali. V klidu a bezpečí jsme dorazili do Třince, abychom přikročili k dalšímu bodu našeho plánu, kterým byl cyklistický výlet.

Cože? Cyklistický výlet?

Ovšem. Na parkovišti u Třince čekali další přátelé s dodávkou, ve které byla horská kola. Přestrojili jsme se za cyklisty.

Dva a dva jsme byli oblečeni úplně stejně a měli jsme stejná kola. První dvojice jela asi kilometr před námi z celkem pochopitelných důvodů. Byl to běs. V garáži vám stojí Mercedes a vy se potíte kolem železáren, šlapete do kopce, kašlete - z nervozity se poslední dny hodně kouřilo, potíte se jako zvíře. Prostě cyklistický výlet.

Kde jste překročili hranici?

První skupina překročila hranici v Lištné.

A druhá skupina?

Druhá skupina jela kolem hranice v Lištné. Celníci nás samozřejmě neměli šanci vidět, protože první skupina krásně ustrojených cyklistů dokonale zaměstnala jejich pozornost. Vůbec nevěděli, kde jim hlava stojí. Původně jsme se měli setkat za hranicemi, ale stala se chyba, se kterou nikdo nepočítal. Ten přechod v Lištné totiž slouží tzv. malému pohraničnímu styku. Smějí tam tudy procházet pouze místní lidé na občanský průkaz. Celní úředníci bedlivě kontrolují občanky a zjišťují, zda skutečně ten či onen pochází z toho, asi patnácti, nebo třiceti - teď nevím - kilometrového pásma malého pohraničního styku. Jenže cyklistická skupina "jedna" s sebou neměla občanky, ale pasy, a tudíž je celníci rezolutně odmítli vpustit do Polska. Celní úředníci opět prokázali svou bdělost a ostražitost. My ve skupině "dvě" naopak v klidu projeli kolem hranice po zelené čáře. A v Polsku už na nás samozřejmě čekali další přátelé.

Kapitola druhá: Z Polska do Istanbulu

Co jste udělal v Polsku jako první?

Nejprve bylo nutné proměnit se z časovkáře opět v pana X. Za polskou hranicí na nás čekalo několik vozů, z nichž jeden měl za úkol naložit kola a cyklistické oděvy, a tyto odvézt zpět, zatímco ostatní auta mě osvědčenou metodou použitou už v Česku, odvezla do relativního bezpečí jednoho polského města k příteli, kterému budeme nadále říkat Marek.

Dobře. Přítel v Polsku vás čekal, a co se dělo dál?

Rozloučil jsem se s českými kamarády, kteří mě tam přivezli, a svěřil svou bezpečnost do rukou svého polského přítele. Když jsem uviděl, jak je Marek ze všeho vyděšený, řekl jsem si, že pokud zdar celého útěku závisí na něm, měl bych se možná českým úřadům přihlásit sám. Můj telefonát ho prý vytrhl během příjemného posezení s jointem u počítače. Právě si četl, jak policie honí Krejčíře. Když jsem se mu po jedenácti letech, co jsme se neviděli, představil do telefonu, odvětil mi na pozdrav: "Kurva, to snad ne."

Kde jste bydleli?

To je zajímavá otázka. Když jste na útěku, s čímž už mám jisté zkušenosti, připadají vám i ty nejmenší maličkosti, kterým byste normálně nevěnovali vůbec žádnou pozornost, jako velice závažné. Všechno je vám mimořádně podezřelé. Když jsme přijeli k Markovu bytu, stál na křižovatce muž a prohlížel si nás. Zeptal jsem se, kdo to je, a Marek, který pochopil, v jakém duševním rozpoložení se nacházím, se mě pokoušel uklidnit, že tam ten chlapík stává každodenně a každodenně tak hloupě civí. Přikývl jsem mu, ale jen co jsme vešli do domu, opatrně jsem vykouknul z okna, abych si to ověřil. Chlapík tam už nebyl. Přišlo mi to podezřelé a postavil jsem si hlavu, že musíme okamžitě změnit adresu. Kamarád šel tedy neprodleně shánět jiný byt. Zajistil ho přes realitku. Ještě toho dne jsme se stěhovali na druhou stranu města. Takže zatímco média věděla najisto, že jsem opustil území České republiky zhruba čtyři hodiny po odchodu z černošické vily, já překročil hranici teprve po čtrnácti dnech a už zase jsem stál na místě...

Co jste tam dělali? Čekali jste v bezpečí, až se uklidní situace?

To v žádném případě. Bylo nutné zařídit obrovskou spoustu věcí

- především doklady a samozřejmě další peníze. Bylo taky nutné si nechat narůst bradku a kompletně změnit vizáž.

Vsadil jsem si do očí hnědé čočky, koupil jsem si dioptrické brýle a vlasy načesal dopředu. Pan Krejčíř se musel proměnit v "nukleárního fyzika" Tomigu, který měl výrazně větší šance proklouznout dále do zahraničí. Napětí, které jsme tenkrát prožívali, bylo obrovské a vedlo k celé řadě groteskních situací. Šli jsme si například koupit grilované kuře.

"To dámy kurczaka, nie?" oslovil mě Marek polsky.

"Jasně," řekl jsem já, "já bych čtvrtku od prsíček."

"Nemluv tady česky! Poznej nás," zařval Marek jako tygr a utekl

z grill baru ven. Bábě za pultem mohly vypadnout oči z důlků. Při návštěvách restaurací se zase Marek maskoval největšími polskými novinami. Když si v nich jednou zkusil vypálit cigaretou průzor, jakékoliv další konspirativní chování jsem mu musel zakázat. Myslím, že ani já se tenkrát nechoval dvakrát přirozeně.

Jak jste ale přišel k tomu pasu?

Oznámil jsem přátelům v Česku, že potřebuji pas, a oni mi ho dovezli.

Radovan Krejčíř Radovan Krejčíř jako "nukleárnífyzik" Tomáš Tomiga.

Víte něco o panu Tomigovi, pod jehož jménem jste cestoval?

Ne. Pana Tomigu jsem nikdy neviděl.

Takže falešný pas i peníze vám přivezli z Česka... Řeknete nám, kolik peněz jste měl?

Bylo to několik desítek tisíc amerických dolarů.

Tak to do začátku stačí...

Do začátků čeho?

Nevím, třeba útěku...

Tak to ano, ale do začátků nového života by to rozhodně nestačilo. Každopádně bylo nutné vydat se na cestu.

Původně jsem měl v úmyslu odcestovat do Egypta a nejspíš by mi to i vyšlo, ale určitá paranoia způsobená útěkem, zase jednou převážila nad racionálním myšlením. Ze všech zpráv se křičelo o eurozatykači a Interpolu, a já tomu pomalu

podléhal. Třebaže byl můj vzhled změněn k nepoznání, a třebaže jsem měl falešný pas, pořád na mne dotíraly obavy z toho, že mě někdo pozná, že všude visí moje fotografie a útek skončí na první celnici. Nakonec jsem se rozhodl cestovat vlakem na Ukrajinu. Byl jsem původně přesvědčen, že vlaková celní kontrola nebude tak přísná jako ta na letišti. Představoval jsem si, jak do lůžkového kupé přijde užívaný celník a nasliněným prstem si lhostejně prolisuje naše pasy, popřeje nám šťastnou cestu a zase zmizí. Tahle představa se od reality odlišovala úplně ve všem. Po příjezdu na hranice nás vyhnali z polského vlaku do střeženého prostoru, a tam jsme čekali dobré dvě hodiny na odbavení. Byla to normální klec na perónu, kam nás nahnali jako dobytek. Uvnitř byly lavičky, popelník a vojáci. Celní prohlídka byla velmi důkladná - naše jména zadali do vyhledávače, dlouho si soustředěně prohlíželi pasy, aby zjistili, že vše je v nejlepším pořádku. Pana Tomigu nikdo nehledá, a jeho přítele taky ne. Desítky tisíc dolarů v hotovosti jsme přitom měli nácpano všude, kam to jenom šlo. Původně jsme chtěli jet do Lvova, kam jsme měli koupený lístek, ale když jsme procházeli kolem vlaku, padl nám pohled na vagón s nápisem Odessa. Poptali jsme se lidí, jestli tenhle vagón opravdu jede přes celou Ukrajinu, nebo tam někdo na východní způsob zapomněl ceduli.

"Jedeme do Oděsy, jedeme" vystrčila hlavu celkem milá vedoucí vagónu - pak jsme zjistili, že se jmenuje Nataša.

"Tam máme taky namířeno," řekli jsme.

"Lístky nejsou," ona na to.

"Máme dolary," opáčil jsem.

"Tak to se jistě domluvíme," rozzářila se Nataša jak sluníčko.

Navrhla nám, že nás oba svezou až do Oděsy za šedesát dolarů. Je

o mně známo, že si potrpím na luxus, tak jsem navrhl stovku za to, že budeme mít samostatné lůžkové kupé. Plácli jsme si bez váhání a vyrazili bez lístků, načerno přes celou Ukrajinu. Ten vlak byl něco příšerného. Mohl to být vagón tak z padesátých let, a protože to měla být extra luxus třída, byly tam porůznu zapíchány nějaké ozdoby z poutě, nebo kde to vzali. Že jsme si na každé výhybce mysleli, že nás ten kolotočový vagón vysype, to myslím nemusím zdůrazňovat. Byla to cesta snů - pustíte jeden kohoutek, voda neteče. Pustíte druhý, neteče. Jdete za Natašou, tvrdí vám, že teče. Pak se dozvíte

- Nataša u toho vrtí hlavou, jako by nechápala z kterého Marsu jste spadli - o dobře ukryté páčce, po jejímž stisknutí vás oprskne nějaký rezavý svinčík. Vyrazili jsme tedy do jídelního vozu s naivní představou, že něco sníme, nebo alespoň vypijeme. Ve voze však nebylo vůbec nic, kromě ošuntělého číšníka, který nám nabídl, že se s námi za deset dolarů rozdělí o půlku svačiny, kterou mu manželka zabalila na cestu. Bylo vedro a trvalo to dva dny. Zase z druhé strany

- za tu cenu a za těch okolností si opravdu není nač stěžovat. Takže bych tady chtěl poděkovat Nataši - byla to moc fajn ženská a moc nám pomohla.

Co jste měli v úmyslu dělat v Oděse? Byl jste tam někdy předtím?

Vidíte, že ty plány se měnily skoro každou hodinu. Původně jsme měli být v Egyptě, pak to byl Lvov a nakonec jsme skončili v Oděse. V tu chvíli jsme ještě nevěděli, jak dál, takže jsme se prostě ubytovali. Zaplatili jsme si na dané poměry nejluxusnější hotel a mohli se konečně dát do pořádku. Počítali jsme taky, že tam pár dnů zůstaneme, ale pak nás napadlo, že bychom mohli cestovat lodí přes Černé moře do Istanbulu. V cestovní kanceláři nám řekli, že loď odplouvá následující den, čímž došlo k další bleskové změně plánu. Proboha! To jsme zase jednou nevěděli, co nás všechno čeká, a do čeho jdeme. Na poslední chvíli jsme totiž zjistili, že u sebe nesmíme mít víc než tisíc dolarů na osobu a to jsme měli o hodně víc. Takže těsně před odjezdem proběhlo velké ukrývání peněz do všech myslitelných zákoutí těla. Štosity bankovek jsme měli v ponožkách, v trenýrkách, v podpaží, prostě všude. A pak jsem absolvoval zcela výjimečnou prohlídku - s něčím takovým jsem se ještě nesetkal. Probrali nám každý doklad, každý papír v peněžence, každou ponožku v kufru převrátili naruby, a pak nás odvedli na pasové oddělení snímané kamerou. Já se samozřejmě na lidi ani nedíval, protože jsem pořád cítil to šimrání v zátylku, pořád jsem měl dojem, že mě někdo sleduje, a že mě všichni znají a to i přesto, že - kdybych se nad celou situaci dokázal povznést - byla má vizáž změněna natolik, že by mě v tu dobu při zběžném setkání ani vlastní matka nepoznala a pochopitelně, že se to strašlivě vleklo. Stáli jsme v té kukani, a snažili se nedat najevo, v jakém jsme stresu. Samozřejmě - v takové situaci napjatě pozorujete každou celníkovu grimasu. Vzal si naše pasy, zadal číslo prvního do systému a nastal velký problém. Přišli další celníci a rozdělili nás. Marka odvedli do jiné budky a pak nás nechali několik desítek minut stát. Celníci přicházeli, o něčem se polohlasem radili, a zase odcházeli. V tu chvíli jsem si byl poprvé v životě jistý, že jsem dohrál. Skutečnost byla trochu jiná - ukrajinským celním úředníkům prostě vypadl počítačový systém, což úspěšně maskovali zvýšenou přísností... Tu hodinu bych vám nepřál zažít. Jelikož na Ukrajině mají velmi důkladné celní úředníky, prověřili si naše pasy od A až do Z. Prověřili si každé písmenko a každou stránku - no a pak nás pustili dál.

Na tu loď?

Jak bych to řekl - pod pojmem loď jsme si představovali něco výrazně odlišného od té strašné krabice jménem Gloria, která plula na trase Oděsa - Istanbul. Byl to vlastně takový obrovský plovoucí kontejner, obrněné plechové monstrum, částečně, ale ne zcela nepodobné kocábce z druhé světové války. Tam nás víceméně nahnali a po krátké diskuzi přesvědčili, že se skutečně jedná o loď, na kterou jsme měli zakoupený lístek. Jenže nebylo si z čeho vybírat; za zády jsme měli celní úředníky a na druhé straně - kocábka nekocábka, bylo moře a naděje, že se ten útek podaří. Kdyby tam byla kánoe, nasedl bych do ní a klidně i pádloval. Zajímavé bylo, že nám hned při vstupu na loď vzali pasy, asi proto, abychom si to nemohli rozmyslet. My jsme měli zaplacenou druhou nejlepší kajutu, údajně s plným komfortem. Ten komfort znamenal, že tam byla jedna postel s přistýlkou, záchod, který mi připomněl normalizační časy a fungující klimatizace. Právě překvapení, to byla společnost cestujících. Ve svém životě jsem už opravdu viděl ledacos, ale tohle bylo

o něco víc. Myslím, že tam byli sami teroristi, nájemní vrazi, překupníci drog, šlapky, iráňští fundamentalisté, obchodníci s mrkví a heroinem, kteří se tam do jednoho opjeli způsobem, který jsem taky ještě neviděl. V kajutě, která byla luxusní leda tak na psi budou, se nedalo sedět, mým pocuchaným nervům to totiž připomínalo vazbu, takže jsme šli do restaurace mezi naše přátele z Iráku, Iránu, Ázerbajdžánu, Turecka a nevím odkud.

Počkejte, jak to myslíte s těmi přáteli?

Jednoduše; když jsem zjistil, s kým tam vlastně plujeme, nezbylo, než se s nimi spřátelit, pokud jsme tu cestu chtěli přežít ve zdraví. Myslím, že si to dokážete představit. Všichni kouřili jednu za druhou, lili do sebe vodku ve velkém, aby se vzpamatovali z toho, co tam na té Ukrajině provedli, nebo aby se připravili na to, co teprve provést chtějí. Pravda je, že jsme byli celou cestu pod obraz s nimi.

Jaký byl příjezd do Istanbulu?

Istanbul jsem znal z devadesátého roku, kdy jsem tam cestoval za obchody. Jenže tenkrát jsem tam býval autem nebo letecky, ale připlout lodí z Ukrajiny, bylo trochu jiné kafe. Všechno zase probíhalo jinak, než jsme očekávali. Tři a půl hodiny, během kterých jsme s přítelem po sobě pokukovali, co se bude dít, nás nechali čekat na lodi bez dokladů, a pak nás vpustili do celního prostoru. Vzhledem k tomu, kdo - nebo spíš co - se vezlo na té lodi, s námi celníci a vojáci zacházeli jak se zvířeti. Odbavení probíhalo systémem, jaký jsem neviděl nikde na světě. Jakýsi lodní úředník přinesl dřevěnou krabici plnou pasů, které vybírali při vstupu na loď a turečtí celníci vytahovali ty pasy jeden po druhém, nejprve si je důkladně pročítali, a pak vyvolávali z davu jejich majitele. Bylo tam několik stovek lidí a velký prázdný prostor, kterým jsme museli projít, když nás vyvola-

li. Všichni si nás prohlídli a pak začala skutečná kontrola. Číslo pasu se opět zadávalo do systému, pas se kontroloval, prosvěcoval, jestli je pravý, pak jsme museli projít kordonem policejních samopalníků, kteří ty doklady zkontrolovali znovu. Když jeden z nich zrovna kontroloval můj pas, tak náhle přiběhl nějaký celník a vytrhl ho samopalníkovi z rukou a utíkal s ním zpět k počítači. V té chvíli jsem snad zažil největší úzkost celého útěku. V duchu jsem si říkal: "Konec! To je definitivní konec!" Ale nebyl, celník si jen něco porovnal s počítačem a za chvíli jsem měl pas v kapse. Byli jsme v Turecku! Zpětně vím, že jsme se vydali za svobodou tou nejhorší možnou trasou. Tato poslední celní kontrola mě v tomto přesvědčení utvrdila. Nicméně nade mnou asi držel ochrannou ruku nějaký strážný anděl. V Egyptě totiž v těch dnech došlo k velkému teroristickému útoku a tamní kontroly mohly být mnohem přísnější.

Kapitola třetí: Z Istanbulu na Seychely

Takže jste byl v Istanbulu. Chrám Boží moudrosti, naháněcí restauraci, čaj, prodavači zlata... Co jste tam dělali?

Už první okamžiky po příjezdu byly velmi nestandardní. Když místní taxikáři uviděli, z jaké lodi jsme vystoupili, a v jaké společnosti, odmítli nás vzít do auta. Naháněcí jsou tam všude, každý se vám snaží něco prodat, někam vás nalákat, ale o nás neměl zájem nikdo. Doběhli jsme k taxíku, řidič se k nám otočil zády a naložil nějakého místního kníratého sáhiba. Vlekli jsme se tedy s kufry až do města, kde jsme konečně narazili na Aslana.

Nějaká istanbulska spojka?

Ale houby. Démonický taxikář, který během tří dnů vyrostl ve velkého pána. Neomylně zavětril dolary v naší kapse a už se od nás

Démonický taxikář Asiati a Radovan v Istanbulu.

nehnul. Sto nebo dvě stě dolarů, které jsme mu denně platili, nepočítaje v to provize, které účtoval v restauracích, kam nás vodil, byly impulzem jeho ohromujícího ekonomického růstu. Poprvé jsme ho viděli ve vytahaném tričku a sepraných džínách, následujícího dne už byl v saku s květinou v klopě a v jeho otřískaném Fiatu se objevilo autorádio. Když den na to přijel novým vozem s klimatizací, na ruce napodobeninu mých vlastních Rolexek, začali jsme mít strach, že nás tento blázen může přivést do problémů. Bylo jasné, že se všem svým známým a přátelům chlubí, jaké vzácné hosty z Česka vozí po městě. Čtvrtý den se k našemu úžasu vytasil se svou první Nokií a jen co dotelefonoval, oznámil nám, že by bylo vhodné se přestěhovat do jiného hotelu. Kdyby to bylo na něm, stěhovali bychom se každý den a on každý den účtoval novou provizi. Nakonec jsme se rozhodli před ním utéct a potichu se vytrhli do jiného hotelu. Aslan nás tam jakýmsi způsobem vypátral a ráno na nás čekal před hotelem - tentokrát už v BMW.

Věděli jste už jistě, že pojedete na Seychelské ostrovy?

Původně jsem přemýšlel i nad jinými variantami. Mluvílo se o Bahamách, přemýšlelo se o Dubaji a Belize. Rozhodnutí vycestovat na Seychelské ostrovy zrálo dlouho. Nebylo to naplánováno dopředu

- i když jsem pochopitelně věděl, že mám seychelský pas - ale nebylo to snadné rozhodování. Už z Polska jsem totiž informoval své tamní přátele o problémech, které mám, a pozitivní odpověď v tom smyslu, že by Seychely byly připraveny mě přijmout, jsem neobdržel. Informace o tom, že mohu v bezpečí přicestovat na Seychely a místní úřady mě ochrání před pronásledováním těch českých, ke mně dorazila až během istanbulskeho pobytu.

Takže pak už šlo všechno hladce, jestli tomu správně rozumím.

Ne tak úplně. Turecko je velmi zvláštní země, která dodržuje velmi přísná bezpečnostní opatření. Z jejich celní prohlídky jsem měl celkem strach. Byla to opět velmi důkladná kontrola všech dokumentů.

To už s vámi cestovala i vaše manželka?

S manželkou jsem se poprvé telefonicky zkontaktoval až z Turecka. Já i manželka jsme dodržovali jednu zásadu. Na každý hovor se použil vždy nový mobil s novou kartou. Navíc manželka se mnou telefonovala jen z Polska. Po hovoru se mobil i karta zlikvidovaly, takže jsme během patnácti hovorů museli zničit třicet mobilů a karet. Když si uvědomíte reálný čas, který uplynul, viděli jsme se od té domovní prohlídky, a od momentu, kdy jsem obdržel zprávu, že mě chtějí zastřelit, poprvé zhruba po šesti týdnech. Těch šest týdnů asi patřilo k nejtěžším v životě nás obou. Nesetkali jsme se ale v Turecku, jak se píše, nýbrž v Dubaji. Z Dubaje jsme už letěli společně.

Jak proběhlo celní odbavení na Seychelských ostrovech? Bez problémů?

Během této cesty neproběhlo bez problémů vůbec nic. Život není film, který scénárista napíše a herci odehrají. Nikdy nevíte, jak co dopadne. I když jsem tedy znal Seychelské ostrovy už z dřívějška, věděl jsem, jak probíhá celní odbavení, tentokrát bylo všechno jinak. S manželkou jsme se rozdělili a já vystoupil se svým polským přítelem, coby nukleární fyzik Tomiga, z letadla. Problém byl v tom, že jsme neměli zakoupeny zpáteční letenky, takže jsme na imigračním oddělení zůstali jako poslední, až do doby, kdy jsme si je zakoupili. Zpáteční letenky totiž Seychelanům garantují, že se návštěvníci vrátí domů.

Ale pak už jste se dal poznat jako Seychelský občan.

Přesně tak. Ale ani to nebylo snadné. Při domovní prohlídce mi totiž zabavili všechny seychelské doklady - občanku, pas i řidičský průkaz. Tady by snad bylo potřeba zmínit, že policie ze sebe dělá naivní, přičemž velmi dobře o existenci těchto dokladů věděla už od domovní prohlídky v roce 2002.

Smí česká policie cizímu státnímu příslušníkovi zabavit všechny doklady?

Ovšemže nesmí. Oni ty doklady seychelské vládě de facto ukradli.

li. V protokolu o domovní prohlídce ze dne 25.7.2002 jsou naše seychelské doklady uvedeny v soupisu zabavených věcí pod bodem 79, 82, 87, 89 a 92. Nechápu proto, jak se může ministr Blablan v roce 2005 divit, že jsem Seychelský občan.

Musel jsem tedy v podstatě nahlásit seychelským úřadům ztrátu dokladů a požádat o jejich vyřízení - od občanky až po řidičský průkaz.

Za jak dlouho se česká policie dozvěděla místo vašeho pobytu?

Dozvěděli se to tehdy, když já jsem to uznal za vhodné. Poslali jsme zprávu o tom, že je má manželka nemocná, a že se ze Seychelských ostrovů nevrátí. Takhle tajné služby České republiky vypátraly místo mého pobytu.

Novináři vyprávějí jinou historku. Říkají, že jste byl vypátrán poté, co váš bodyguard Petr Hrubý vyvezl na Seychelské ostrovy vaše psy.

Nesmysl na druhou. Petr Hrubý za prvé není můj bodyguard, ale dlouholetý kamarád z Prahy. To s těmi psy přišlo až později - v tu dobu už jsem Policii České republiky a její tajné služby o místě svého pobytu dávno informoval.

Takže už jsme na Seychelských ostrovech - v bezpečí před českými úřady. Čtenář, který má fantazii si snad představí vaše pocity během útěku - úzkost smíšenou s určitou rozkoší z prožívaného dobrodružství, strach i očekávání, jak se věci vyvinou... Dokážete své pocity nějak shrnout?

Ne. To není téma na kapitolu, ani téma na rozhovor. Je to téma na regulérní román, jehož vydání ostatně nevylučuji.

Zkuste se nad tou otázkou zamyslet znova.

Podívejte. Já miluji adrenalin - při sportu, v životě i během podnikání. Mám ale ty nejhorší zkušenosti s vazbou... Rvala se ve mně touha po dobrodružství s obyčejným strachem. Ale snad nejhorší bylo, když jsem se dva dny po svém útěku dozvěděl, že mě obvinili z přípravy vraždy. Ten pocit zoufalství a bezmoci si nedokážete představit. Nic takového bych nikdy neudělal, ani nevymyslel. Jestli existuje nějaké zločinné spolčení, je to spolčení vládnoucí ČSSDe a Policie České republiky proti mně. Dnes se ještě týká mne, ale každý člověk v zemi by se měl zamyslet, kdy se může týkat jeho. Jak jednou Vladimír Železný řekl: "Lidé v Česku se dělí na ty, kteří mají sděleno obvinění, a na ty, kteří na to teprve čekají."

Dobře - zcela zřejmě jste sledoval i mediální spekulace o místě vašeho pobytu a způsobu útěku. Jaký z nich máte dojem?

Sledoval jsem každou zprávu velmi pozorně a nestačil jsem žasnout, kde ti lidé na své výmysly chodí. Byla to jedna zaručená zpráva vedle druhé - samé lži. Mysleli si, že mě zavrou na několik desítek let, a tím vše vyřeší. Ale to se přepočítali. Celá ta věc, celý můj útek a jeho prezentace v médiích pak dokonale ilustruje jen jednu věc - Policii České republiky nelze věřit nikdy a jejím novinářům většinou.

Kapitola čtvrtá: Kateřina Krejčířová - volala jsem 158!

Paní Krejčířová, co jste dělala, a jak jste reagovala na to, že se někdo dobývá do vašeho domu?

Šla jsem spát až po manželovi, který si vzal nějaké prášky na spaní. Probudily mě tupé rány a výbuchy. Stejně jako on, i já to nejprve vnímala jako součást snu. Když jsem se konečně probudila, myslela jsem si v prvním okamžiku, že se jedná o ohňostroj. Jenže výbuchy byly nepravděpodobné. Šla jsem tedy k oknu a uviděla jsem černě oblečené lidi s nápisem Policie na zádech. Dostala jsem hrozný strach, byla jsem si jistá, že nás někdo přepadl. Začala jsem lomcovat svým manželem - nakonec se mi ho podařilo probudit. Společně jsme vyběhli z ložnice do pracovny, kde jsem měla své zbraně. Pak jsem si ale uvědomila - jistě, byla to všechno otázka sekund - že jsou v domě i kluci. Kromě mého třináctiletého syna Denise i jeho patnáctiletý kamarád. Vyběhla jsem za nimi. Snažila jsem se je vzbudit a schovat. Schovala jsem je do střešního prostoru. Vzala jsem telefon a pokoušela se v hrůze dovolat policii na číslo 158. Nikdy by mě nenapadlo, že kvůli nějaké prohlídce vpadnou policisté do mého domu jako zvěř a budou ho devastovat. Byla jsem si jistá, že jde o přepadení, a chtěla jsem zavolat policii, aby nás zachránili. Ale to už dovnitř vpadli zakuklenci. Zakázali mi, abych se pohnula a chtěli vědět, jestli v místnosti někdo je, protože uviděli rozesílanou postel. Samozřejmě, že jsem ty schované kluky zapřela, ale oni jeli vpřed jako tanky, takže mi nakonec nezbylo než křičet, že jsou tam děti, ať si dají pozor na své zbraně. Můj syn a jeho patnáctiletý kamarád tedy vyšli z úkrytu postrkování třemi samopaly. Myslím, že na to j bohužel nikdy nezapomenou.

Jak jste se dozvěděla o zmizení svého manžela?

Byla jsem v dětském pokoji, v horním patře našeho domu. Připravila jsem klukům nějaké jídlo a snažila se je - jak to jen šlo uklidnit. Do místnosti přišel nějaký policista a klidně se mě zeptal, jestli tu s námi není manžel. Řekla jsem, že ne, že by přece měl být dole s nimi. Po policistově odchodu mi to začalo vrtat hlavou a sešla jsem do přízemí mezi policisty. Panovala tam nesmírně vzrušená atmosféra - navzájem se obviňovali a křičeli po sobě. Brzy jsem se v celé situaci zorientovala a pochopila jsem, že můj manžel není k nalezení. Rozkřičela jsem se, ať ho okamžitě najdou. Dostala jsem

o něj hrozný strach. V tu chvíli jsem si byla téměř jistá, že si něco udělal. Deprese ho provázely už dlouho a taková událost mohla být pro jeho slabé nervy poslední kapkou. Policisté se konečně přestali hádat a začali organizovaně prohledávat dům. Po půl hodině bylo jasné, že tam můj manžel není. Snad i proto, že jsem celou dobu policistům při hledání svého muže asistovala, mě zaskočila brutalita kriminalisty Kabáta, který si mě na okamžik vzal stranou a přímo mi oznámil - hlas se mu u toho třásl zlostí - že tentokrát prý jejich trpělivost skončila, a první policista, který manžela uvidí, ho zastřelí. Přítomní policisté byli bez sebe vzteky. Padala tam velmi ostrá slova; jeden se pokoušel shodit vinu na druhého a nikdo nevěděl, co si vlastně počít a jak dál. Se zděšením všech přítomných - mne ostatně nevyjímaje - ostře kontrastoval klid státního zástupce Hořejšího, který všem říkal, ať neblázní, že se nic neděje a všechno bude v nejlepším pořádku. Nikdo ho ale neposlouchal a já taky jeho slovům v tu chvíli nepřikládala žádnou váhu. V panujícím zmatku jsem zavolala bodyguardovi a řekla mu, že policisté hledají manžela a vyhrožují jeho zastřelením. A pak, pak už jsem jenom sledovala noviny a televizi stejně jako každý jiný člověk, jen s jedním rozdílem. Já měla strach o svého manžela.

ROZHOVOR DRUHÝ

Kapitola první: Dětství a mládí

Pokud je tni známo, vyrůstal jste bez sourozenců. Rozmazlovali vás vaši rodiče jako typického jedináčka?

Rozmazlován jsem rozhodně nebyl. Otec byl autoritativní a vedl mě nesmírně přísně. Stačilo přijít domů jen o minutu později, a už následovaly nějaké sankce, které mnohdy nebyly adekvátní prohřešku.

K jakým žákům jste patřil ve škole? Nezajímá mě jen váš prospěch, ale i chování, a také to, zda si myslíte, že jste byl v kolektivu oblíben, či naopak.

Radovan na dovolené v Polsku.

Na základní škole jsem prospíval výborně. Kázeňské problémy jsem neměl. A spolužáci? Nemyslím si, že bych nebyl oblíben, i když jsem už jako dítě byl spíše dominantní.

A jak to vypadalo později na gymnáziu?

V prvním ročníku gymnázia jsem ještě stále patřil mezi výborné, nebo alespoň dobré žáky. O rok později se to ale výrazně změnilo. Na pololetí jsem už měl čtyřky a na konci druhého ročníku jsem propadl z chemie. Když jsem místo vysvědčení přinesl domů jen list papíru natřkaný na stroji, rodiče se mnou přestali na dva měsíce mluvit. Druhý den jsem na stole našel přihlášku na obor soustružníka do Třineckých železáren, dokonce podepsanou svým otcem. Ale pak se ve mně nějak hnulo svědomí. Reparát jsem udělal a zbytek gymnázia jsem absolvoval s průměrným prospěchem.

S rodiči na dovolené v Tatrách.

Radovan na gymnáziu.

Na jaké průšvihy z mládí vzpomínáte?

Těch, které mi utkvěly navždy v paměti, bylo hned několik... První z nich? To bylo ještě na základní škole. Měl jsem obzvlášť úspěšný den, kdy jsem náraz chytit dvě čtyřky a pětku, nebo dokonce naopak, a já schoval žákovskou knížku. Rodičům jsem pak vysvětloval, že je u mého kamaráda. Otec to snášel týden a nakonec se rozhodl popadnout mě za ruku a dojít k tomu kamarádovi. Bylo to na druhé straně města, několik kilometrů od našeho domu, a já až do poslední chvíle mlčel. Až těsně před spolužákovým domem jsem se přiznal, že ve skutečnosti je žákovská schovaná v knihovničce. Byla to událost, po které jsem si nemohl několik dní sednout na zadek. Pak se mi ještě vybavuje, že jsme s kamarádem někdy ve čtvrté třídě vypustili jeden rybník. Byla to klukovina. Rybník patřil sousedovi, který nás nenechával v klidu lovit ryby. Měl na to sice právo, ale pro nás se z něj stal nepřítel, takže jsme se jednou v noci rozhodli s ním krutě zúčtovat a rybník jsme mu vypustili.

A jak to bylo s koníčky a zájmy?

Myslíte sportovní koníčky?

Pro mne za mne třeba tanec.

A víte, že jste se trefil? Tančil jsem break-dance. Ale jinak byl můj hlavním koníčkem sport a to mě drží dodnes.

Myslím si, že je lépe se seznámit s více sporty, nežli se úzce zaměřovat pouze na jeden. Já dělal čtyři roky karate, slušně lyžuji, jezdím na bruslích, hraji tenis i squash, badminton jsem dělal dva roky závodně, rád se potápím. Nejvíce ale miluji rychlá auta a motorky, přitahuje mě vše co voní benzínem.

Čím byli vaši rodiče? Jaké měli povolání?

Matka se vyučila kadeřnicí. Později se vypracovala až na vedoucí

Jedním z koníčků bylo karate. (Radovan vlevo)

Holičství a kadeřnictví; měla na starosti několik provozoven. Otec pracoval nějakou dobu v čistírnách Perex a následně v Okresním podniku služeb jako výrobně technický náměstek.

Často se tvrdí, že pocházíte z - řekněme - velmi slušných finančních poměrů. Jaká je pravda?

I když si spousta lidí v Těšíně myslela - asi kvůli angažovanosti mého otce v KSČ, že vyrůstám v nadstandardních finančních podmínkách, nebyla to pravda. Dostat kolo nebo lyže, to pro mne byla ohromná událost. Když se otec rozhodl ještě za totality postavit dům, stavěl ho svépomocí a trvalo to tři roky. Tři roky svého dětství jsem prožil jako pomocný dělník na stavbě domu. Byli jsme s penězi spíš na štíru.

Prozradíte nám svou první lásku?

Samozřejmě, že to bylo ještě v mateřské škole, ale už si bohužel nepamatuji, jak se jmenovala. Čím jsem byl ale starší, tím jich bylo více. Těch prvních lásek.

Dnes patříte k podnikatelské špičce. Měl jste už v dětství sklon obchodovat? Kdy a jak jste na sobě poznal, že jste obchodník?

S odstupem času můžu říct, že jsem to tušil vždycky. Už na základní škole jsem měnil všechno za všechno, respektive i prodával. Na konci základní školy jsem obchodoval na burzách. Český Těšín je pohraniční město a Polsko bylo mnohem lépe zásobené. Prodával jsem trička, kazety - jako skoro každý. Když jsem končil studium na gymnáziu, obchodoval jsem už s elektronikou - s počítači, hi-fi věžemi, videorekordéry.

Jak to bylo na vysoké škole?

Na vysokou jsem se dostal do Ostravy - dělal jsem Vysokou školu báňskou. Prvního půl roku jsem dojížděl, takže mi v Ostravě nezbýval čas na nic jiného, než na cestování, ale pak jsem dostal koleje a to už jsem začal aktivně obchodovat, jak bych to řekl - s valutami u Tuzexu.

Vy jste byl normální veks-lák? Bony a klid?

Dovolte, to bych netvrdil. Já dopadl jinak, než ten kluk ve filmu. Ale fakt je, že jsem veksloval. Tehdy se to bralo tak, že student má v občance razítko a může se ve svých volných chvílích věnovat...

Veks-lu.

Ano.

Kolik si mohl tehdy vysokoškolák měsíčně vydělat vekslem?

Před Tuzexem v Ostravě jste si mohl měsíčně přijít na dvacet tisíc korun, ale já jsem to později rozšířil o cesty do Karlových Varů a Mariánských Lázní a to jsem si pak přišel i na sto tisíc korun měsíčně, což v té době byly už velice slušné peníze.

Co jste s těmi penězi dělal?

Šetřil jsem a při první vhodné příležitosti jsem je zase vkládal do jiných obchodů.

Jak to bylo s vojnou?

Jako vysokoškolák jsem absolvoval vojenskou katedru a pak měla následovat roční vojna, ale ukázalo se, že můj zdravotní stav to neumožňuje. Podařilo se mi totiž přesvědčit odvodovou komisi pomocí zdravotní dokumentace jiného člověka, že jsem těžce nemocen. Ale na vojenskou katedru jsem chodil a nějak - asi zázrakem - ji i dokončil.

Jak jste vnímal rok 1989? Vyhovovaly vám poměry v komunistickém Československu? Váš otec byl angažovaný straník...

Ty poměry mi nevyhovovaly. Otec se sice angažoval, ale - jak už jsem řekl dříve - na stavu našich rodinných peněz se to nijak neprojevovalo. Od svých rodičů jsem k osmnáctinám dostal Prémiové spoření mladých - teď už si nepamatuji kolik to bylo, ale šlo o několik desítek tisíc korun - a to byla jediná finanční podpora do mého podnikání a života, kterou jsem od nich dostal.

Tak jsem to nemyslel... Napadlo vás třeba, že emigrujete?

Spokojen jsem rozhodně nebyl. Pro dokreslení a připomenutí situace - dvakrát jsem absolvoval tzv. výběrové řízení Cestovní kanceláře mládeže v Ostravě. Musel jsem tam čekat celou noc, abych získal při rozdělování zájezdů nějaké atraktivní místo. Přišel jsem tam krátce po půlnoci a byl jsem už druhý - dostal jsem tedy možnost jako náhradník vycestovat do Savojských Alp, ale nakonec to nevyšlo. Příští rok jsem se už připravil dokonale, tzn. přišel jsem tam se spacákem už dva dny před tím, než se zájezdy prodávaly. Strávil jsem tam dvě noci a dostal jsem zájezd na Kubu. Bohužel to bylo první rok, co ta Kuba nebyla přes Montreal, ale letělo se přímo, takže plán emigrovat mi nevyšel. Poprvé jsem se dostal na západ 14. listopadu 1989, tedy tři dny před sametovou revolucí. Jel jsem do Derminstatchu v Německu, kde mi bylo nabídnuto místo obchodníka s výpočetní technikou, za tři tisíce marek měsíčně. Když jsem ale viděl v televizi, co se děje u nás, rozhodl jsem se pro okamžitý návrat.

Ve kterém roce a pro jakou činnost jste získal první živnostenský list?

Po ukončení vysoké školy, což bylo někdy v roce 1991, jsem získal svůj první živnost'ák a tuším, že to bylo na zprostředkování a prodej. I když jsem tedy porůznu podnikal i dříve, tehdy jsem se obchodu začal věnovat naplno. Vzpomenete si ještě, s jakými nadějemi a cíli jste začínal podnikat?

Už je to téměř patnáct let. Cíle? Nebyl příliš čas přemýšlet nad nějakými cíli - začal jsem obchodovat s alkoholem, jako tenkrát v Těšíně asi každý, vozil jsem do Rakouska cigarety, jezdil jsem do Turecka pro různé ty bundy, zlato a tak.

Český Těšín je malé město

- asi pětadvacet tisíc obyvatel - a nebylo to lehké. Plně mě vytěžovalo řešit aktuální problémy. Na nějaké snění nebyl čas.

Stalo se vám někdy - myslím na začátku vaší kariéry, že vás někdo podvedl?

Nevzpomínám si na to, že by mě tenkrát někdo převezl. Stalo se mi to až mnohem později, ale to si snad prožil každý podnikatel. Já to vždy vnímal tak, že všechno zlé je k něčemu dobré a bral jsem to jako životní poučení.

V určitém období ale nastal zlom a vy jste poprvé vydělal větší množství peněz, které vám otevřely cestu k opravdovým obchodům a staly se vám vstupenkou mezi podnikatelskou elitu. Řeknete nám, kdy a jak k tomu došlo?

61

Jak jsem vydělal svůj první milion, na to se mě raději neptejte. Díky obchodům s alkoholem jsem si vytvořil určitou jistinu, se kterou jsem mohl pokračovat v podnikání. Následně jsem si otevřel jakousi síť zastaváren a heren a se společníkem jsme otevřeli kancelář, která se zabývala finančními službami. Půjčovali jsme peníze proti garanci. Nešlo o nějakou dvacetikorunovou lichvu. Půjčovali jsme velké sumy proti garancím aut a domů... Ke skutečnému zlomu došlo v roce 1993, kdy jsme během začínající kupónové privatizaci nakoupili několik tisíc kupónových knížek a tyto jsme velice dobře investovali. Tehdy jsme vydělali několik desítek milionů korun.

Jak jste věděli, kam knížky investovat?

Dostával jsem tipy. Už v tom třiadvadesátém roce jsem začal jezdit do Prahy a navázal první kontakty s politiky -

různými ministry a jejich náměstký. Informace jsem už tehdy měl jen ty nejlepší.

Takže korupce?

Já bych to nenazýval tak jednoznačně. O nějakém primitivním úplatkářství rozhodně není řeč.

Začal jste podnikat na Severní Moravě. Co vás vedlo k tomu, abyste se přestěhoval do Prahy?

V Praze je prostě více možností a velké obchody se dělají tam. Brzy nebylo únosné cestovat tam dvakrát týdně.

Rozhodnutí padlo poměrně rychle.

A co tygr?

Ne. Ne. Kdepak. I když jsem se občas po přečtení novin cítil jako ředitel ZOO. Je to samozřejmě nesmysl. Byly to novinářské výmysly, snaha mě za každou cenu prezentovat jako někoho mimořádně výjimečného a novináři si to prostě vycucali z prstu.

A máte ponětí o tom, co se stalo s vašimi rybami po vašem odjezdu?

Starala se o ně jedna známá. Žralok a muréna se nacházejí v jiném akváriu v České republice. Uvažuji o tom, že svého žraloka, který je v současnosti jednoznačně nejpopulárnějším českým žralokem, převezu sem na Seychely. Myslím, že si za tu popularitu zaslouží, aby byl vypuštěn na svobodu.

Ale vraťme se zpět k manželce. Kdo a jaká je vlastně Kateřina Krejčířová?

Vystudovala konzervatoř v Ostravě, obor hra na housle. Nedovedu si představit jinou ženu, která by se mnou vydržela to, co vydržela ona, a zůstala... Zůstala se mnou. A jaká je? Prostě má všech pět P.

Co děti?

Mám třináctiletého syna Denise.

Podnikala vaše manželka s vámi?

Nedá se to nazvat přímo podnikáním, ale jednu dobu obchodovala s cennými papíry.

Novomanželé Radovan a Kateřina Krejčířovi.

Kateřina a Radovan - rande před svatbou.

Manželé Krejčířovi a syn Denis na vítání občánků.

Porada Radovana se synem Denisem před závodem.

S maminkou na dovolené.

Velkolepá oslava třicátin - gratulanti byli různí.

Dovolená s rodinou v Alpách.

Rybolov a rychlá auta - hlavní vášně Radovana.

Na okruhu v Brně.

Mediálně slavní psi Bianco a Nero.

Počítač se stal pro Radovana na Seychelských ostrovech novým přítelem.

Byla úspěšná?

Řekl bych, že celkem ano. Na obchodu s cennými papíry sama dokázala vydělat řádově desítky milionů korun.

Jak to bylo se stavbou černošické vily? Policie jí obvinila zpraní špinavých peněz a že na koupi a rekonstrukci domu neměla dostatečný příjem.

No... Náklady na stavbu ten její příjem nepokrýval. Její koupi a rekonstrukci zaplatila z peněz, které získala obchodem s cennými papíry a půjčkami od zahraničních a tuzemských subjektů.

Může doložit původ peněz, kterými financovala koupi a přestavbu černošické vily?

Samozřejmě, že ano.

Byly předloženy policii?

Ne. Zatím nebyl důvod.

Dobře, ale proč jí tedy sdělili obvinění?

Prosím vás! Je to účelové. Souvisí to s mým odchodem z České republiky. I laikovi musí být jasné, co je to za nesmysl.

V tom sdělení obvinění se pořád píše, že použila peníze, které pocházejí z mé trestné činnosti. Nikdo nikdy neprokázal, že peníze které použila na koupi a rekonstrukci vily v Černošicích pocházejí z trestné činnosti, ale co je hlavní... I

kdybych pominul, že je to nesmysl, manželka byla obviněna z paragrafu, kterému se říká "praní špinavých peněz"; tento trestný čin existuje v českém zákoně od 31. 7. 2002, jenže vila byla dostavěna a zkolaudována na podzim roku 2001. To přece vidí i laik, že se jedná o nehorázný nesmysl a další nezákonný postup ze strany Policie České republiky.

Moje manželka prala špinavé peníze jediné tak v pračce a vedle v sušičce je rovnou i sušila. Jsou to kecy.

O té vile se říká, že to byla nejluxusnější vila v České republice. Kolik tedy stála?

Náklady na výstavbu se pohybovaly v řádech několika stovek milionů korun a s informací, že se jedná o jednu z nejluxusnějších vil v Česku, jednoznačně souhlasím.

Dobře. Bavme se ještě o jejím majetku. Byl jí obstaven a fakticky zabaven v době, kdy pobývala na dovolené. Co všechno jí vlastně zabavili?

Já to vím jenom zprostředkovaně. V zásadě obstavili rodinný dům a zabavili všechno v domě - leccos ani nebylo její. To nemá obdoby, co si dovolili! Vůbec netuším a nedokážu si představit, podle kterého paragrafu byl její majetek zabavován, když základní potřeby člověka musí být vždy respektovány a zachovány. To bylo ze strany policie hrubé porušení zákona! Uvědomte si, kdyby se má manželka vrátila, můj syn by musel spát na zemi, vzali totiž i jeho postel. Dokonce odvezli i jeho hračky, které dostal jako dárky od mých rodičů. Do školy, kterou můj syn navštěvoval také nemohl, jelikož policie vybrala i školní konto, bez ohledu na to, že peníze na vzdělání mého syna platila jeho babička. To už ani nemluví o zadržovaných rodinných fotografiích, na které se asi každý večer dívá policejní prezident, aby měl alespoň něco v ruce. Škoda, mohla být v této knize větší fotodokumentace.

Je známo, že v černošické vile proběhly už tři policejní prohlídky. Řeknete nám, za jakých okolností probíhaly?

To vám mohu říct přesně. První prohlídka se odehrála 23. 7. 2002 a trvala padesát pět hodin, druhá byla v roce 2003, shodou okolností taky 23. 7. a trvala několik desítek hodin, a co se týče té třetí, respektive třetí a čtvrté, tak ty proběhly teď v roce 2005 a trvaly obě kolem sedmi hodin. Co chci říct. Podle mého názoru to nebyly ani tak prohlídky, jako cílevědomá hra na nervy, snaha vyvolat atmosféru stresu. Už to připomínalo sport - pravidelnou každoroční prohlídku vily, co je v ní nového, spojenou s odborným výkladem pro nové policisty, kteří ji ještě nenavštívili.

Jak se policisté při domovních prohlídkách chovali?

Vyjádření Kateřiny Krejčířové: Já jsem byla u první domovní prohlídky, u druhé jsem nebyla, ta proběhla bez mého vědomí, a při té třetí a čtvrté jsem byla. Vypadalo to zhruba následovně - při té první přišlo asi patnáct lidí včetně státních zástupců. Požádala jsem je slušně, aby se vyzuli, protože dům je nový, a my se taky vyzouváme, řekli mi, že oni na to nejsou zvyklí, a jestli se mi něco nelíbí, ať si jdu stěžovat. Ale našli se mezi nimi i slušní, kteří se chovali obstojně, i když samozřejmě způsobili spoustu škody na majetku, o které se s nimi soudím.

Abyste mi správně rozuměl, tohle nejsou nářky milionářské paničky nad vysypaným květináčem. Musíte si uvědomit, že u nás v domě se nenacházely levné věci - všechno bylo vyrobeno na zakázku. Uvedu vám několik příkladů. Když se chtěli podívat za skříň, zda tam něco není, místo aby demontovali zadní stěnu, rozbili tu skříň beranidlem. Nebo ten trezor. Řekla jsem jim, že k němu neznám kód, což byla pravda, ale že manžel jim ho jistě řekne. Byl tehdy v cele předběžného zadržení, takže to pro ně byla otázka jednoho zvednutí telefonu a navíc ten trezor byl nakonec stejně prázdný. Ale oni jdou na všechno jinak, proč to dělat jednoduše, že? Raději dva dny odvrátávali prázdný trezor, což se jim stejně nepodařilo a poničili přitom zařízení celé místnosti v hodnotě stovek tisíc korun.

Nebo představte si situaci, kdy máte plot a branku. Plot měří přes dva metry. Jak se dostanete dovnitř nejrychleji? Já bych přelezla plot

- a jsem uvnitř. Když potom otevřu branku mechanismem, který tam byl zevnitř, můžu pustit, koho chci. Policie na to jde jinak. K brance připevní výbušniny, třikrát je tam odpálí, zdemoluje celé okolí, zjistí, že bránu odpálit nelze, takže přelezou plot a jsou uvnitř. Snadné, vidíte?

Ale tomu bych se dokázala přes všechny škody s odstupem času i zasmát. Nedokážu ale pochopit, z jakého důvodu ohrožují při těchto akcích třináctileté dítě s odjištěnými samopaly. Syn z toho měl dlouhou dobu pocitu úzkosti, nemohl spávat, trápily ho noční můry. Když děcko přepadnou uprostřed noci ozbrojenci v kuklách a pak ho drží v šachu jako - nevím co, to už na psychice nějaké stopy zanechá.

Řekněte mi, copak policisté nenesou žádnou zodpovědnost za své chování během zásahů? Pochopila bych, že rozbijí dveře (ač nechápu, proč i zevnitř), ale kde berou právo demolovat zařízení. Člověk, kterého hledají, přece nemusí být vinen, a je samozřejmé, že majitel objektu se bude na účet daňových poplatníků domáhat náhrady všech škod.

Uklízeli jsme po nich týden - nejhorší bylo dát po nich do pořádku záchody. To bylo opravdu hrozné. Ale víte co? Já jsem musela absolvovat každý úkon té prohlídky - za těch padesát pět hodin se tam vystřídal asi čtyřicet lidí, protože by to nikdo nevydržel, ale já to vydržet musela. Mně se nikdo na nic neptal. Stálo mě to zhroucení. Nemyslete si, že je to legrace. Jak vám to říct - můj syn absolvoval jen jednu prohlídku - tu poslední s URNA, a já děkuji Bohu, že nebyl u té první. Každá měla svoje.

Kapitola třetí: Podnikatel

Kdo jen trochu čte noviny, má dojem, že kam šlápnete, tam zasedne soud. Veřejnost zná názvy jako M5, Technology Leasing, dělal jste i něco jiného?

Tak - vzhledem k tomu, že podnikám od jednadevadesátého roku, když tedy nepočítám roky před revolucí, tak už je to čtrnáct let a asi sotva vám mohu popsat veškeré své aktivity jen tak z paměti. Každopádně jsem po celou tu dobu pracoval velmi tvrdě, řekněme dvanáct, čtrnáct hodin denně. Spousta lidí si myslí, že majetek se dá získat jen tenkrát, když něco ukradete, nebo zdědíte, ale to není pravda. Podívejte - já nefikám, že všechno, co jsem dělal, bylo dokonale čisté - nejednou jsem se pohyboval téměř na samé hraně zákona, což je ale ve světě velkých peněz, burzovních spekulací, a milionových obchodů s akciemi vcelku běžný jev.

Řekl bych, že to úplně nevysvětluje, jak jste přišel ke svému majetku... Čtenáře to bude určitě zajímat...

Byla to opravdu celá řada aktivit. Zmínil jsem burzu a obchod s cennými papíry, s akciemi, obchodoval jsem s nemovitostmi, s komoditami na komoditní burze - od kávy až po zlato. Velké peníze jsem vydělal při spekulacích s nákupem a prodejem valut, kupoval jsem různé firmy a po jejich uvedení do pořádku jsem je se ziskem prodával. Stačí vám to?

Myslím, že ano... Jste schopen říct přesně, nebo alespoň odhadem, jak velký je váš majetek?

Bavit o přesnosti se tady nedá. Ale staré přísloví říká, že bohatý jste tehdy, když skutečnou velikost svého majetku neznáte. Já v této pozici jsem. Jsou tam různé výkyvy dané aktuální hodnotou akcií na burze, kolísáním kurzů měn a tak

dále. Jedná se o celou řadu aktiv, které prostě nemůžete jen tak sečíst a podtrhnout.

Kapitola čtvrtá: Lambert Krejčíř - otec

Dříve, nežli si promluvíme o zmizení vašeho otce, rád bych se zeptal, jaké byly vaše vztahy z obchodního hlediska.

Podnikali jste spolu?

Jak už jsem řekl výše, otec se angažoval jako straník, ale neměl vybudováno žádné zázemí kromě těch politických kontaktů uvnitř strany, které ale krátce po revoluci nebyly - řekl bych - nijak bonitní. S komunisty nikdo nechtěl mít nic společného a můj otec to velmi těžce nesl, protože se celý život považoval za slušného člověka, který by nikdy nic neukradl, ani žádnému člověku neublížil. Nebyl to ten typ, který by byl zapleten do nějakých korupčních afér, byl to prostě technický odborník. Jediná věc, kterou uměl - a uměl ji výborně - bylo řídit lidi někde v oblasti výroby. Stejně jako já, vystudoval i on ekonomickou fakultu obor ekonomie průmyslu výrobní sféry. Po revoluci mu trvalo asi dva roky, než se vypořádal se změnou politického systému. Později ale začal realizovat své plány. Jeho první podnikatelskou aktivitou bylo otevření brusírny křišťálu, kterou jsme vedli nějakým způsobem společně. Následně se otec začal starat o Těšínskou tiskárnu a vybudoval z ní na dnešní dobu skvost v oboru polygrafie a tiskárenství. Média často informují o tom, že se váš otec znal s exministrem financí Ivanem Kočárníkem, nebo že byli dokonce spolužáky. S dcerou Ivana Kočárníka jste prý byl i ženat.

Tak to je úplný nesmysl a výplod novinářské fantazie. Co já vím

- a že to vím na sto procent - s Ivanem Kočárníkem se neznal, nebyl jeho spolužák a s největší pravděpodobností ho nikdy ani neviděl. A že jsem se oženil s Kočárníkovou dcerou, to už je úplný blábol. Někdy se nestačím divit tomu, kam na to ti lidé chodí.

Jak tedy proběhlo zmizení vašeho otce?

Vzhledem k tomu, že já jsem byl tenkrát ve vazbě, tu dokonale ověřenou, dokázanou informaci vám nemůže podat nikdo. Ale podle informací, které mám ze svého okolí, k tomu zmizení došlo v podstatě tak, jak to bylo popsáno i v pořadu Na stopě a v médiích. To znamená, že někdy 15. října se chystal jako obvykle do práce, odešel z domu, nasedl do svého vozu, ale cestu mu zatarasilo několik lidí, kteří ho možná přepadli, ale pravděpodobně se prezentovali falešnými policejními průkazy, a je možné, že ti lidé byli dokonce v uniformách a přesvědčili ho o tom, že pojedete někam na výslech. Vše proběhlo nedaleko domova, otec z auta vystoupil, zamkl jej, vzal si své osobní věci a to byla poslední stopa. Já mám informace

o tom, že ti lidé, kteří se snad prezentovali jako policisté, ho odvezli z Českého Těšína přes Frýdek-Místek směrem na Hranice na Moravě, kde ho tedy... už neživého... přeložili do velkého auta černé barvy, snad Cadillacu, a odtamtud jeho tělo vezli na nějaké definitivní místo k likvidaci. Podle mých informací to byli buďto lidé kteří disponovali veškerým policejním vybavením, nebo dokonce zaplacení policisté ve službě. Víím o tom, že to byla dokonce jedná z verzí policejního vyšetřování.

Vyhrožoval někdo už předtím vašemu otci?

O tom mi není nic známo, ale jsem přesvědčen, že znám důvod jeho zmizení. Ten se váže k aktivitám utajeného svědka, který figuruje v mé kauze M5 pod jménem Jana Blažková, a jeho pravé jméno je Tarek Assaf Bechara, který se pokusil zneužít toho, že jsem byl ve vazbě, aby z mého švýcarského účtu převedl velkou částku peněz na svůj účet. Vypustil v pražském podsvětí informaci o naší dohodě, že mu peníze odešlu, ale převodu může zabránit můj otec. Bankovní úředník by se s ním totiž mohl ze Švýcarska zkontaktovat. Bechai a tedy informoval pražské podsvětí o tom, že by bylo vhodné, aby můj otec během této transakce... Aby ji nemohl zabránit. On se v té době stal v podstatě rodinným přítelem - od mého otce si vypůjčil velké peníze, několik desítek milionů pod záminkou, že tyto peníze potřebuje na mé vlastní podnikatelské aktivity a zejména pro policii, která - jak tvrdil Bechara - mě po vyplacení těchto peněz urychleně propustí z vazby.

Cože? On ty peníze dostal?

Jednoznačně. Jednalo se, jak jsem již řekl, o několik desítek milionů, což je zdokumentováno i v trestním stíhání, které bylo v době nepřítomnosti otce zahájeno na popud mé matky, která o tom měla spoustu informací. Celá věc je v šetření, ale s ohledem na to, že je pan Bechara v pozici policejního informátora a korunního svědka proti mně, vyšetřování ustrnulo na mrtvém bodě.

Co tedy zjistila Policie České republiky?

Já přesně nevím, jaká je poslední verze, protože policisté dosud ani mému právnímu zástupci, ani mé matce, neumožnili nahlédnout do trestního spisu, nicméně se domnívám, že policejní verze se shoduje s mou. Policie ví přesně, kdo se zúčastnil jeho únosu, do jakého auta byl přeložen, a že to auto dorazilo přímo do Prahy, kde si opa končí.

A proč by to tajili?

Podle mé verze proto, protože by se jasně prokázalo - a já jsem přesvědčen o tom, že to prokázat lze - že jedním z organizátorů, respektive zadavatelem toho únosu - v mém pojetí vraždy, je právě Tarek Bechara, alias Jana Blažková. A to by samozřejmě policii,

ROZHOVOR TŘETÍ

Kapitola první: Rané kauzy

Z čeho vás poprvé obvinili?

Obvinění, které mi bylo sděleno v roce 1992, se týkalo nelegálního dovozu alkoholu do České republiky. Sdělení obvinění znělo Porušování oběhu zboží ve styku s cizinou a nedovolené podnikání. Byla to má první zkušenost s orgány činnými v trestním řízení a první zkušenost s domovní prohlídkou, ta probíhala v domě mých rodičů v Českém Těšíně. Pamatuji si na to hlavně proto, že sdělení obvinění vedlo k tomu, že jsem byl poprvé vzat na vazbu. Ta vazba trvala devatenáct dnů, během kterých jsem zhubl osmáct kilo a dosti podobně na tom byla moje manželka, která byla tenkrát v šestinedělí. Těsně po porodu zhubla z pětadesáti na čtyřicet devět kilogramů.

A proč bylo to trestní stíhání vůbec zastaveno?

Po tolika letech už vám to nemůžu říct přesně, ale buďto kvůli nedostatku důkazů, nebo proto, že se žádný trestný čin nestal. Opravdu to nevím.

A jak to bylo s těmi auty? Nebo - abych byl přesný - oč šlo ve věci nezaplacení cla a daňového úniku v souvislosti s dovozem tří luxusních vozů značky Mercedes a jednoho Porsche?

Tak to bylo mé další sdělení obvinění, které jsem obdržel v roce 1995, a týkalo se skutku, který jsem měl učinit v roce třiadvadesátém. Firma, kterou jsme vlastnili s mým společníkem, tenkrát ty vozy skutečně přivezla. Byl to pro nás standardní obchodní případ, dovezli jsme Mercedesy a vyčlení jsme svěřili firmě, která se touto činností zabývala. To obvinění bylo účelové. Tenkrát jsem ještě žil a pracoval v Českém Těšíně a měl jsem velký zájem o privatizaci nemocnice a veškerých zdravotnických zařízení. Nepohodl jsem se s lidmi z těšínského magistrátu kolem pana Budinského a Holubce. Cílem bylo znemožnit mi účast na privatizačním řízení.

Zatčení proběhlo - jak se později stalo zvykem - velmi nestandardně. Odlétali jsme právě s manželkou do Tunisu. Při odbavování na ruzyňském letišti v Praze mě přišli zatknout a odvezli mě do Karviné, kde se na můj vkus velmi rychle rozhodli, že budu stíhán vazebně, byť to byl skutek, který se měl stát asi dva roky před tím, než mi bylo touto cestou sděleno obvinění. Dovolenu jsem měl koupenu dobrého půl roku před tím, takže si opravdu nikdo nemohl myslet, že se chystám na útěk. Jednalo se skutečně pouze o snahu zabránit mi, abych se zúčastnil této privatizace. Ta vazba trvala dvacet čtyři dní a dostal jsem se z ní na tehdy nejvyšší kauci v dějinách České republiky - bylo to tenkrát dva a půl milionu korun. Ta kauce mi byla vrácena zpět asi po třech letech s odůvodněním, že případ není dořešen. Vím, že byl několikrát podán návrh na obžalobu, ale všechny tyto návrhy trpěly celou řadou formálních nedostatků a soud je vždy znovu vrátil zpět. S výjimkou toho posledního pokusu, kdy soud poprvé kauzu přijal a dvanáct let po tom, co se měl stát len trestný čin, se mě za něj zřejmě pokusí odsoudit.

Až se ty kauzy někdy pomohou, mohli bychom se znovu sejít a napsat další knihu. Mám už i její název "Nepromlčitelné údajné zločiny R.K."

Já ten fór беру, ale celá věc opravdu není k smíchu. Je to prostě neuvěřitelné, jak se dá v Česku dlouho hýčkat mrtvé narozené dítě, které už nikdo nevzkřísí. Vzhledem k tomu, že se ta věc stala v roce devadesát tři, dnes máme dva tisíce pět a stále v té kauze není dostatek důkazního materiálu, je ta věc dávno promlčená. Česká republika by měla respektovat nařízení Evropské unie, kdy každá kauza musí být uzavřena do tří let od sdělení obvinění.

A co se tam vlastně stalo? To jste si koupil Porscháka a bylo vám líto zaplatit clo, či co?

Ale ne. To Porsche tam bylo přilepeno v roce pětadvadesát. Auto jsem si zakoupil v Německu, dostal jsem fakturu. To auto bylo vážně nabourané, takže stálo v garáži. Bylo zcela nefunkční. Ale celníkům se ta cena na faktuře nějak nezdála, že je to příliš levně, takže jsem to auto odvezl zpátky do Německa jeho majiteli (bylo ještě stále v režimu tranzitu), kterému jsem řekl, že ta cena, na jaké jsme se dohodli, není akceptovatelná pro Českou republiku. On mi vrátil peníze a já jsem to auto. Asi čtrnáct dnů nato si ten stejný vůz zakoupila podnikatelská skupina z Přerova. Za stejnou cenu, totéž auto. Bylo proclíváno v Přerově a bylo procleno bez problémů. Vůz pak byl opraven a jezdil po Česku několik let. Celý ten problém vznikl na objednávku politických špiček v Českém Těšíně.

No a co ty tři Mercedesy? Tam prý taky došlo k pokusu o zkrácení cla a daně...

To byla ta původní kauza, ke které pak přilepili toho Porscháka, což je - jak jsem řekl - nesmysl, protože to auto bylo stále v režimu tranzitu a v režimu tranzitu bylo taky vyvezeno. Nikdy nikde nebylo deklarováno jako proclené, ani přihlášené. Ty Mercedesy naopak přihlášeny byly. Já a můj společník jsme je zakoupili v Německu - teď už vám neřeknu, za kolik jsem je koupili přesně, ale bylo to v jednom případě kolem pětadvaceti tisíc marek, ve druhém asi devadesát tisíc a ve třetím okolo sto padesáti tisíc marek. Přivezli jsme je do České republiky. No a jelikož jsme neměli žádné zkušenosti se clením - podnikali jsme tenkrát v jiné oblasti - najali jsme si firmu, která se dovozem a clením aut zabývala. Předali jsme tedy faktury zástupci té firmy, který nám vypočetl daň a clo - bylo to kolem dvou milionů korun. S tím člověkem jsme podepsali smlouvu o tom, že nám zařídí kompletní vyčlenění vozů, technickou kontrolu a vydání SPZ, a za tím účelem jsme jim předali asi dva miliony v hotovosti, originální faktury a tak dále. Jenže - jak jsem si později domyslel, .I ještě později i dozvěděl - oni se zřejmě domluvili s celníky, zfalšovali faktury, tím snížili daň a clo a zbytek si prostě nechali jako profit.

No počkejte, ale to by mělo být přece poměrně snadné dokázat, ne?

Ale vždyť on se přiznal!

Kdo?

Bronislaw Szarzec, který od nás ty peníze převzal, přece ten, který zfalšoval ty papíry. Je známa jeho výpověď a je k tomu celá řada důkazů, že se přiznal. Deklaroval to za mnohem nižší cenu a zbytek s\ prostě nechal. On to tedy prezentuje tak, že měl nějakého pobočníka, který ho vedl a říkal mu, co a jak má udělat, který mu ty úkoly zadával. Jenže to pro nás a naši firmu, až tak podstatné není. Pro nás je to uzavřená věc. My jsme nic špatného neudělali a splnili jsme všechny zákonné podmínky, které byly pro dovoz aut ze zahraničí stanoveny.

A jak vás tedy mohou stíhat?

Já jsem to řekl už úvodem. Byla to politická hra. Šlo o zakázku těšínského politického vedení zabránit mi v účasti při privatizaci nemocnice a zdravotnických zařízení. Že je to právě tak, to jsem věděl už tehdy. Že se ta věc nedořešila, to svědčí o tom, že prostě ty důkazy neexistují. A že se ta věc pořád uměle udržuje, to vyplývá z toho, že prostě neexistuje státní zástupce, který by to skutečně zastavil, protože všichni víme, že dnešní nařízení státním zástupcům, nebo nařízení několik let zpět, říká, aby žádné stíhání nebylo zastavováno dřív, dokud neproběhne soud. Takže všichni prokurátoři jsou z obliga, i když to táhnou donekonečna, protože mají papír, který jim umožňuje takové chování.

Kapitola druhá: Corado Holding

Jak zní vaše verze zlidovělé odhrůvavky s poněkud krkolomným názvem - neoprávněné navyšování majetku

společnosti Corado Holding?

Toto obvinění vzniklo společně s obviněním ve věci Staviva, a. s., ke kterému se později dostaneme. Vlastnil jsem tenkrát společnost Corado Holding se základním jměním kolem jedné miliardy, která byla splacena formou pohledávek, nemovitostí i hotových peněz deklarovaných při zápisu v Obchodním rejstříku. Jenže tenkrát existovala velká vůle zabránit mi v podnikatelském rozkvětu, a proto mi bylo sděleno obvinění, které jste citoval. Pikantní je na lom ta věc, že dosud vůbec nikdo nepochopil, proč mi to obvinění bylo sděleno. Ta firma patřila ve sto procentech mně, neměla žádné dluhy, žádné závazky, prostě neměla jediného věřitele. Předmětem sporu pak bylo, zda je hodnota majetku vloženého do společnosti taková, jak uvádím, nebo jiná. Nicméně tohle nemělo žádný vliv na podnikání firmy, nedošlo k daňovému úniku, a neexistoval ani jediný důvod zahajovat trestní stíhání, i když by tam těch korun bylo ve skutečnosti složeno jen šest. Což dokazuje i fakt, že kauza Corado Holding byla zastavena ještě dřív, než vlastně začala. Státní zástupce díky absurditě obvinění se nebyl schopen dopracovat ani k podání obžaloby.

Kapitola třetí: Kauza Staviva, akciová společnost

Co mi řeknete o akciové společnosti Staviva? Byl jste členem jejího představenstva a finančním ředitelem - a pak se někdy v září roku 1997 něco začalo dít...

Já jsem hlavně netušil, že se kolem Staviv něco děje... Ale! Ale pak jsem se to dozvěděl. Zase je to trochu dávno, takže vám ten příběh nepovyprávím nijak detailně. Z pohledu čtenáře by sice mohlo být zajímavé, kdyby se dozvěděl větší podrobnosti, snad i pocity, které jsem tehdy prožíval, ale je to opravdu už osm let pryč. To vyprávění tedy bude mnohem méně podrobné, než by mělo být... Bohužel.

Moje matka právě oslavovala výročí padesátých narozenin, my jsme byli se známými na oslavě, tuším že to bylo v záměčku v Příboře. Ta oslava začínala v pátek a končila někdy v neděli dopoledne. Přespali jsme tam a já ještě šel do práce, vyřešit nějaké záležitosti. V kanceláři jsem zůstal až do pozdního večera. Krátce před půlnocí mi zazvonil telefon, byl to přítel od policie, který mi oznámil, že ráno pro mne a nějaké další lidi přijede zásahová jednotka, nebo snad normální policajti, a že bude dán návrh na mé vzetí do vazby v kauze Staviva. Do té doby mě nenapadlo, že bych vůbec někdy mohl mít já, nebo jiní lidé, kteří se tam pohybovali, nějaké problémy kvůli akciové společnosti Staviva, právě proto, že jsem tam zastával vysokou funkci a měl jsem o chodu společnosti detailní informace. Na základě této zprávy jsem si sbalil kufr, všechny dokumenty z trezoru a okamžitě jsem odjel domů, kde jsem udělal totéž. Měl už jsem zkušenosti s domovní prohlídkou, a dobře jsem věděl, jak lze z bezvýznamného dokumentu vyrobit velký a významný doklad, jen aby vás mohli vzít na vazbu. Takže jsem vše uklidil i rodné listy a rozhodl se, že odjedu z domu a doma nebudu, abych zjistil, jestli je ta informace pravdivá. Tehdy jsem zavolaal svému spolupracovníkovi panu Polanskému, který pro mne pracoval od roku 1996. Řekl jsem mu, jakou informaci jsem dostal. Přijel Mercedesem, naložil mě a vyrazili jsme směrem na Slovensko.

Bylo krátce po půlnoci a shodou okolností to byl první den, kdy celníci dostali takový ten malý počítač na ruku, kde si mohli zadat číslo pasu a vytáhnout všechny informace. Asi vzhledem k tomu, že to bylo nové i pro ně, realizovali podrobnou kontrolu u každého vozu, tedy i u našeho. Z výrazu jeho tváře jsem poznal, že asi něco není v pořádku. Zadával tam to číslo snad třikrát, asi si myslel, že něco blbne, ale zřejmě mu to ukazovalo, že mě má zadržet. Omluvil se a řekl, že s tím pasem musí jít do kanceláře. Z toho mi bylo jasné, že se na těch hranicích nemáme zdržovat. Řekl jsem kolegovi Polanskému, abychom odsud rychle zmizeli. Šlápl na plyn, proklíčkoval mezi celníky, několik desítek metrů za čarou se smykem otočil směrem k Česku a vysokou rychlostí jsme vyrazili vpřed, doprovázeni výstřely celních úředníků.

Kde se to stalo?

Svrčinovec to byl... Myslím Svřčinovec. Po dvou kilometrech, někde v Mostech u Jablunkova jsem z auta vyskočil, řekl kolegovi Polanskému, co má dělat, že má informovat mého otce a přátele na druhé straně hranic. Polanský to skutečně zařídil, zatímco jsem v dešti, ale nikým nerušen, překročil tzv. zelenou čáru do Polska. Kolem třetí ráno už jsem telefonoval svým spolupracovníkům, co se děje, a důrazně jsem je vyzval, aby se vzdálili ze svých bydlíšť, protože se rozjíždí nějaká nová policejní hra. Policisté se skutečně ráno vypravili sebrat asi čtrnáct lidí a z toho se jim povedlo zatknout myslím dva, a to ještě náhodně na dálnici, přičemž v akci bylo několik desítek policejních vozů a stovky policistů. No a protože se jim ten slavný záťah nepovedl, rozhodli se - podle mého názoru - k velmi nepochopitelnému kroku, prostě přijeli za mým otcem a zatkli ho, i když neměl se Stavivy nic společného a nevykonával tam žádnou

I

funkci. Sdělili mu obvinění, že falšoval nějakou směnku, která se ale nikdy nenašla, neboť se údajně ztratila ze spisu. Můj otec na základě tohoto obvinění seděl dva měsíce ve vazbě, pak byl propuštěn a stíhání bylo zastaveno. Po celou dobu se nenašel ani jediný důkaz. Mému obhájci byla celá situace prezentována v tom smyslu, že můj otec bude propuštěn, pokud já se vrátím.

Ano. Vzali si ho normálně do zástavy. Já jsem otci, se kterým jsem byl v kontaktu přes advokáta, několikrát navrhol, že se vrátím, ale on s tím zásadně nesouhlasil. Říkal, že i kdyby tam měl zůstat několik let, ať já zůstanu, kde jsem. Že tu sviňárnu, co policisté udělali, nebude tímhle způsobem podporovat. Otec byl v té době generál -] ním ředitelem Těšínských tiskáren, nikdy neměl nic společného se Stavivy, nikdy neměl nic společného s mým podnikáním, takže se jednalo o naprosto účelovou kauzu, další nehorázný výmysl a další nespravedlnost.

A co jste dělal v tom Polsku?

Tak hlavně se mi podařilo spojit se s většinou mých spolupracovníků a známých, kterým se tak převážně podařilo uniknout zadržení ještě dřív, než se severomoravští policisté stačili zkoordinovat.

... no, ať už je to jak chce, aspoň své parťáky nenecháváte ve štychu.

Dovolte, za koho mě máte?

Pokračujme.

Dobře. Takže s pomocí dalších přátel se mi podařilo většinu kolegů dostat taky přes zelenou hranici do Polska, kde jsme se sešli k poradě, na které jsme se snažili zjistit, co se to vlastně děje za nesmysl. Usoudili jsme, že je to zase nějaká účelovost. Shodli jsme se, že nejlépe bude, když se jeden po druhém pomalu dostavíme k výslechu, ať se ta záležitost vyjasní. Naše porada trvala asi dva dny a po ní jsme se začali jeden po druhém trousit do České republiky no, a jak přijížděli, deklarující zájem spolupracovat, setrvat v zemi a svědčit, aby byla celá záležitost co nejdříve objasněna, brali je jednoho po druhém na vazbu. Prostě všichni měli snahu vyvrátit policii její nesmyslnou představu, že došlo k nějakému trestnému činu a odpovědi na to ze strany policie bylo hromadné zatýkání. Nakonec to po dvou měsících dopadlo tak, že jsem já byl na svobodě jako jediný a kolegy, kteří byli pozatýkáni, začali po jednom propouštět, jelikož se objasnilo, že v těch Stavivech skutečně nedošlo k ničemu protiprávnímu. Čili celé to policejní divadélko, na které bylo prošustrováno takových peněz, bylo zbytečné...

Já se tenkrát učil žít v cizí zemi pod cizím jménem. Protože jsem polířboval být v kontaktu se svým okolím i se svými podniky, potřeboval jsem i nadále zajišťovat svou rodinu, začal jsem cestovat po světě - navštívil jsem celou řadu zemí, což vedlo k tomu, že na mne byl vydán mezinárodní zatykač. Ale přes tento zatykač Interpolu jsem bez problémů cestoval všude a vyřizoval své obchodní záležitosti. Bylo to něco mezi pracovní dovolenou a dobrodružným výletem. Říkal jsem si, že je určitě lepší procestovat kus světa a přitom obchodovat, než prosedět dva, nebo tři měsíce na zbytečné vazbě.

A kde jste tedy všude byl?

Z Polska jsem odcestoval do Švýcarska, kde jsem bydlel v Ženevě. Pro zkrácení chvíle jsem si na měsíc zajel na lyže do Zermattu, kde jsem shodou okolností potkal své kamarády z Přerova, kteří měli podobné problémy jako já, a museli být také pár týdnů mimo ČR. Pak jsem odcestoval do Paříže. Tam za mnou přijela má manželka, se kterou jsme letěli na dovolenou na Seychelské ostrovy, kde jsem se konečně s jistotou dozvěděl, že je na mne vydán zatykač Interpolu, ale když místní policejní orgány uviděly, z čeho jsem obviněn, a jak je to obvinění formulováno, vzali celou situaci s nadhledem a před mýma očima se celé věci vysmáli. A tím pro mne skončilo celé stíhání Interpolem v roce devadesát sedm. Po čtrnácti dnech jsem se vrátil ze Seychel přes Francii, Švýcarsko a Rakousko...

A pak?

Poté, co byli všichni konečně propuštěni z vazby, kdy se ukázalo, že to s tím trestným činem nebude tak horké, jsem se o své vůli osobně dostavil k výslechu. Na to si vzpomínám přesně

- bylo to 22. 12. 1997, dva dny před Vánocemi - a já zaklepal na dveře vyšetřovatele, protože jsem věděl, že už jsou všichni doma. Čili jsem se dostavil jako ta poslední osoba, která měla ještě jednou potvrdit, že to, co si páni policisté mysleli, si mysleli dost špatně. Jenže nenávisť vyšetřovatele a státního zástupce Rostislava Sajgera (dnes pracuje na Vrchním státním zastupitelství v Olomouci) vůči mně byla prostě obrovská. My jsme se tedy s mým právníkem chystali k odchodu ale vyšetřovatel řekl, ať počkáme, že musím podepsat ještě jeden papír - sáhl někde do skříně a já vytřeštil oči, protože to bylo další sdělení obvinění, tentokrát za kauzu Teplárny Otrokovice.

Kauza Teplárny Otrokovice?

Ano, k té se dostaneme hned v následující kapitole.

Pěkné překvapení. Obálka pod stromček.

No, to tedy překvapení bylo! Zvlášť s ohledem na to, že tahle takzvaná kauza byla vyšetřovaná dvakrát a už dvakrát bylo její vyšetřování odloženo. Jenže oni potřebovali něco vykonstruovat stůj co stůj. Rozumíte - šlo jim o tvář, aby nebyli za blbce.

Myslíte, že jim to z pohledu věčnosti pomůže?

Nechtě toho. To jsou opravdu vážné věci. Oni skutečně potřebovali dokázat, že všechny ty vynaložené prostředky a energie, že to mělo nějaký smysl, takže si vytvořili tuhle kauzu Teplárny Otrokovice, byť věděli, že se jedná o nesmysl. To vám vysvětlím za okamžik. Každopádně se jim podařilo sdělit mi alespoň nějaké obvinění, což jim dalo důvod mě okamžitě zadržet a uvěznit v policejní cele. Jediné, co mohl můj advokát v tu chvíli nabídnout, bylo složení kaucí a snad i díky tomu, že se blížily Vánoce, byla ta kauce tříadvacátého přijata. Byl to rok 1997 a jednalo se opět o nejvyšší kauci složenou v dějinách České republiky. Tentokrát to bylo devět milionů korun, které se podařilo složit v bance okamžik před dvanáctou hodinou, tedy před zavřením. Nakonec se z toho vyklubala ještě - můžu říct, že jedna z mála - celkem příjemná zkušenost se státními úředníky. Můj advokát musel jet za státním zástupcem, aby i ten dal formální souhlas s převzetím kaucí, a my jsme seděli s mým otcem a se soudcem, který měl celou tu záležitost na starosti a vlastně se to zvrhlo v malou oslavu, kdy jsme v té síni otevřeli flašku a ten pan soudce začal mluvit jako člověk a vyjádřil svůj názor na celou věc. Řekl, že je mu jasné, že se jedná o divadlo pro veřejnost, což pochopil, když jednoho po druhém všechny mé kolegy v tzv. kauze Staviva bral na vazbu a později zjistil, že k tomu vlastně není žádný důvod. Nakonec se omluvil mně i mému otci za to, že uvěřil celé té záležitosti se sněnkou. Pochopil skutečně, jak to bylo. Z celé slavné kauzy Staviva se nakonec podařilo policistům vypotit jedno jakési obvinění, všechna ostatní byla zrušena. A tuto uměle vytvořenou kauzu táhli, myslím, až do loňského roku. Byla to jediná kauza, která došla až k soudu, a její závěr zněl - nevinen, nestal se žádný trestný čin, stíhání zastaveno.

Ještě něco bych chtěl k celé té záležitosti dodat - v celé takzvané kauze Staviva se dodnes nenašel žádný poškozený, nikdo, který by mě obvinil, že utrpěl mou vinou nějakou škodu, že jsem mu něco ukradl. Je to prostě umělý konstrukt policejního sboru.

Kapitola čtvrtá: Teplárny Otrokovice

Vy tvrdíte, že když si policisté nemohli zchladit žáhu za fiasko se Stavivou, vytasili se s obviněním z podvodného ovládnutí Tepláren Otrokovice a vzali vás do vazby, že které jste se vykoupil složením nové rekordní kaucí, totiž devíti milionů korun. Co mi k tomu povíte?

Jak už jsem řekl, před tím, než mě na základě tohoto obvinění vzali do cely předběžného zadržení na čtyřicet hodin, byla tato kauza vyšetřována už dvakrát a dvakrát došlo státní zastupitelství k závěru, že to nemůže být posuzováno jako trestný čin, a tudíž bylo vyšetřování odloženo. Pak mi to tedy sdělili potřetí, aby se vlk nažral a koza zůstala celá, protože mi neměli co jiného sdělit. Od té doby se ta věc vleče už téměř osm let a teprve před půl rokem se konečně dostala k soudu. Někdy v této době jsem taky pochopil, že nemá žádný smysl se obhajovat v přípravném řízení, protože stejně existuje nařízení státním zástupcům, aby všechno došlo před soud.

Chci, aby všechny soudy proběhly co nejdříve, i když si o jejich objektivitě nedělám velké iluze, protože každý soudce, který by teď v libovolné moji kauze vynesl osvobozující rozsudek, by byl skutečný hrdina, který je ochoten si to rozházet s celým světem. Několikrát jsem navrhoval různou formu své účasti na nich, ale myslím, že nikdo o ně v podstatě nemá velký zájem. Dokud totiž žádné řízení neproběhne, může mi každý nasazovat psí hlavu. Soud je podle mého názoru jediná instance, kde se člověk může skutečně hájit, a není to monolog orgánů činných v trestním řízení. Jsem přesvědčen, že toto obvinění musí skončit zproštěním viny, i když si uvědomuji, že cílem je odsoudit mě za cokoliv, ale hlavně odsoudit. Víím, že mi to přeje ohromné množství lidí, jen abych nadále nezůstal tím, čím jsem, totiž bezúhonným občanem.

Ano, ale oč tam vlastně šlo?

Nemám tady bohužel dostatek potřebných materiálů, abych vám řekl s dokonalou přesností, kdo a co a komu, ale gruntem věci je, že jsem koupil od zástupců firmy jejich akcie a tvrdí se, že jsem je z nich vylákal podvodně, že jsem si je chtěl jenom půjčit, či jak to bylo prezentováno, a následně zase, že jsem je koupil, ale nezaplatil. To je prostě holý nesmysl.

Zástupci společnosti Frymis totiž měli už od počátku v úmyslu mě podvést. Vlastnili významný balík akcií Tepláren, bylo to přes padesát procent, další podíl vlastnilo město Otrokovice a další balík snad nějaká pojišťovna, nebo spořitelna - dnes už to opravdu nevím. No a zástupci firmy Frymis mi nabídli polovinu z těch asi padesáti dvou procent akcií, které vlastnili, jako zástavu, na základě které jim vyplatím, respektive půjčím nějaké peníze. To jsem ale odmítl s tím, že žádné zástavy neberu, ale že jsem ochoten od nich ty akcie koupit s případnou možností zpětného odkupu, nebo řekněme předkupního práva pro ně, za cenu, kterou si navýším o nějaký přiměřený obnos jako provizi. Pláclí jsme si, napsali jsme kupní smlouvu, byl vytvořen nějaký splátkový kalendář, protože oni potřebovali nějaké velmi rychlé peníze. První částku - jednalo se o devatenáct milionů sedmset tisíc korun - jsem převedl z firmy bankovním převodem. Než jsem mohl převést zbytek peněz, začali zástupci firmy Frymis - pánové Toman a Halata naléhat, abych jim zbytek kupní ceny vyplatil v hotovosti, nejlépe ve švýcarských francích, že je snad potřebují na nějaké své obchodní aktivity. Oba tenkrát zastávali vysoké posty v Moravia bance. Jeden byl právník a druhý byl finanční ředitel. Měli spoustu diskutabilních aktivit. Mimo jiné si přivydělávali zajišťováním úvěrů. Tyto úvěry poskytovala ke své škodě Moravia banka a oba pánové za to požadovali desetiprocentní provize. No a já jim tu zbylou částku skutečně vyplatil v hotovosti, ve třech splátkách, dvacet, dvacet a necelých patnáct milionů, vše ale v českých korunách - jednalo se téměř o pětadesát milionů korun. Já jsem si tehdy shodou okolností ty peníze taky musel půjčit, což je podchyceno smlouvami o půjčkách. Půjčily mi různé spřátelené podnikatelské subjekty, abych byl schopen dát ty peníze dohromady a dostát kupní smlouvě, kterou jsem podepsal. Zástupci společnosti Frymis peníze skutečně převzali do posledního halíře, u čehož bylo přítomno několik lidí, a já se tím stal vlastníkem pětadvaceti procent Tepláren Otrokovice. Oni vlastnili asi dvacet šest procent, a další spoluvlastníky už jsem jmenoval.

Jelikož jsem neměl v úmyslu ovládnout Teplárny Otrokovice, nebyl to můj šálek kávy, dohodl jsem se s jednou spřátelenou podnikatelskou skupinou - potřeboval jsem zpět nějaké peníze, že jim ty akcie prodám. Prodal jsem jim je s profitem několika set tisíc korun.

Věc je ovšem - podle vás - mnohem komplikovanější.

Právě jsem se k tomu chtěl dostat. Nedávno vyslýchaný generální ředitel Moravia banky totiž před soudem uvedl, že zástupci firmy Frymis ty akcie v podstatě Moravia bance ukradli. Udělali to během tvoření opravných položek. Moravia banka tehdy musela všechny své dceřiné společnosti vyvést...

Prosím vás, ať to pochopí i čtenáři...

Je to velmi jednoduché. Všechny společnosti, které Moravia banka vlastnila, jako byly třeba ty Teplárny Otrokovice, kde měla kontrolní podíl, musely být převedeny na jinou právnickou osobu a takto vyvedeny z mateřské firmy, která poskytovala úvěry a finanční servis. Vedení Moravia banky takto svěřilo důvěru pozdějším jednatelům firmy Frymis, aby se stali jejími statutárními orgány. Čili firma Frymis patřila Moravia bance, jednalo se o její dceřinou společnost, říkám to srozumitelně?

Myslím, že dostatečně.

Následně se ale opět změnila zákony a banka nesměla vlastnit tyto dceřiné společnosti a musela je prodat. A toho krásného dne přišli pánové Halata a Toman do sídla společnosti ve Frýdku-Místku, kde oznámili, že místo zamýšleného převodu akcií Tepláren Otrokovice zpět na mateřskou společnost, která je chtěla prodat, si ty akcie ponechají jako j odměnu za dlouholetou spolupráci. Že je sice zaplatí, ale formou úvěru

- nějakého dlouhodobého úvěru, který budou moci hradit z výnosů činnosti té firmy, čímž vlastně zlegalizovali vlastnictví toho ukradeného podílu v teplárnách. Generální ředitel na ně chtěl obratem podat trestní oznámení, jenže bylo to... Jak bych to řekl.

Každý na každého něco věděl?

Ano. Byla tam celá řada aktivit. No a právě tehdy mi zástupci firmy Frymis ty akcie prodali, a dnes už je mi jasné, že byli domluveni s držiteli dalších významných balíků, ať už z vedení města, nebo z té pojišťovny či spořitelny, a chtěli využít toho, že mi prodají pouze polovinu těch akcií v nominální hodnotě téměř pětasedmdesáti milionů, takto utržené peníze použijí pro své ostatní podnikatelské aktivity, a po dohodě s jedním ze zbývajících vlastníků, zřejmě městem

Otrokovice, oznámí na valné hromadě, že jsou držiteli majoritního podílu. Čili, že já jim zaplatím sedmdesát pět milionů a nebudu mít nic, zatímco oni získají peníze a navíc ovládnou tuto firmu. Já ovšem nevěděl, co mají v plánu, a navíc jsem o teplárny neměl žádný zájem, proto jsem svůj podíl prodal společnosti Karta, s. r. o., která k velkému překvapení firmy Frymis přesvědčila na valné hromadě jednoho z držitelů balíků akcií, aby hlasoval ve shodě s Kartou, čili došlo k opačnému vývoji událostí. Zástupci města Otrokovice, kteří si byli vědomi toho, jak ve skutečnosti vypadají podnikatelské aktivity Moravia banky, že se jedná spíše o finanční machinace než I 100 o výrobu, uvěřili podnikatelskému záměru společnosti Karta, která se díky nim stala držitelkou majoritního podílu. Připomíná to hru na Černého Petra.

Vždyť taky byla. Černého Petra jsem měl dostat já, zaplatit za něho pětasedmdesát milionů, pánové Halata a Toman měli ovládnout Teplárny Otrokovice, a pak se měli chechtat, jak mě dobýhli. Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá. Právě to se jim stalo. Já jsem ty akcie prodal se ziskem několika stovek tisíc a společnost Karta ovládla Teplárny Otrokovice. Později byly Teplárny Otrokovice prodány.

Kolik na tom společnost Karta vydělala?

To nevím, netuším... My jsme se později s Kartou určitým způsobem provázali do holdingové společnosti, takže jsem to byl ve finále já, kdo ty teplárny prodával prostřednictvím společnosti Corado Holding, protože jsem neměl, jak už jsem řekl dříve, zájem o podnikání v této oblasti výrobní sféry. Myslím, že to bylo za nějakých 280 milionů korun. Náklady byly asi pětasedmdesát milionů korun, těch mých prvních, společnost Karta pak investovala asi sto čtyřicet milionů do toho dalšího balíku. Ten zbytek byl zisk.

Dobře, vy jste ale převážně hovořil o jednatelích firmy Frymis, čtenáře by mohlo zajímat, co jsou to vlastně za lidé. Média totiž vytvářejí určitý stereotyp zlého podvodníka Krejčíře, jenž tahá za nos dva nebohé naivy...

Che, che. To jistě! Podívejte - cílem doktora Kamila Halaty a inženýra Libora Tomana bylo vstřícit mi Černého Petra.

Tenkrát se jednalo o muže číslo tři a čtyři v Moravia bance, Toman je dnes ředitel nějaké železárny a Halata pracuje jako právník významného podnikatelského subjektu. Jsou to mimořádně inteligentní a vzdělaní lidé, kteří se dokonale orientují ve světě bankovníctví a dalšího podnikání. V té době byl Toman v pozici finančního ředitele Moravia banky a v tomto sektoru se pohyboval jako ryba ve vodě... Halata byl mozkiem právního oddělení - je vám asi jasné, že na takové posty si nikdo nenominuje nějaké pitomce, ale odborníky. Oba byli dokonale sběhlí ve všech řídicích i garančních mechanismech bankovního sektoru, tzn. diskutovat o tom, že by mi někdo takový podepsal pokladní doklady o tom, jak převzal - rozumíte - padesát pět milionů a ty peníze nedostal... To snad nikdo nemůže myslet vážně. Jsou to dva podvodníci, kterým prostě nevyšla finta. Proto se to celé pokusili obrátit proti mně, ale já si myslím, že u soudu se to už prokázalo a brzy bude uznána moje nevina. Pokud existuje spravedlnost, musím být zproštěn obžaloby v jejím plném rozsahu.

Ale víte - teď mě napadá ještě j edna perlička k tomuhle případu pánů Tomana a Halaty, kteří ode mne zinkasovali dvacet milionů bankovním převodem, zbytek hotově a ještě se chtějí soudit. Několik měsíců po celé události jsme s Tomanem společně podepsali prohlášení, že vůči sobě nemáme žádné závazky, ani žádné pohledávky...

Neodborně řečeno, že jste si kvit.

Tak. A to je celé.

Kapitola pátá: Peníze na Panenských ostrovech

Tak, pane Krejčíři... Copak nám řeknete k obvinění, že jste nelegálně převedl 270 milionů českých korun na Britské Panenské ostrovy? Já bych si tedy -upřímně řečeno -takový trestný čin s chutí vystříhl.

Především se jedná o další podivné obvinění, které se objevilo na stole poté, co bylo zastaveno stíhání ve věci Staviv a co bylo zastaveno stíhání ve věci nezákonného navyšování jmění Corado Holdingu. Asi si řekli, že když tyto dvě kauzy nevyšly, tak ho zkusíme stíhat alespoň za převod peněz utržených za Teplárny Otrokovice, něco přece vyjít musí!

Jak už jsem řekl, Teplárny Otrokovice jsem prodal prostřednictvím firmy Corado Holding s úmyslem investovat utržené peníze do cenných papírů prostřednictvím společnosti na Britských Panenských ostrovech. Společnost Corado Holding na základě řádné kupní smlouvy zakoupila balíky akcií od dvou společností, registrovaných na Seychelských ostrovech, které tam vlastnily celou řadu nemovitostí.

To obvinění se zase vyvíjelo ohromujícím způsobem: nejprve mi bylo sděleno obvinění za podvod, pak za zpronevěru, pak za krádež a dnes je z toho obvinění za zneužívání informací v obchodním styku. Tady už snad chybí jen obvinění za znásilnění.

Z toho jsem se ovšem mnoho nedozvěděl... Nerozumím tomu vůbec.

Podívejte - řečeno laicky. Znamená to, že já jsem jako člen představenstva Corado Holdingu zakoupil akcie v nějaké nominální hodnotě, o kterých policisté tvrdí, že tuto hodnotu nemají, zatímco odborníci, jejichž znalecké posudky mám, tvrdí opak. Jak už je zvykem, to obvinění se vleče už šest let. Státnímu zástupci se dokonce

103 podařilo vykonstruovat šílenou obžalobu, kterou ale soud okamžitě smetl ze stolu s jasným pokynem - vrátit zpět do přípravného řízení. Prostě, až budete mít důkazy, zkuste to znovu.

Kapitola šestá: M5

Než se dostaneme ke kauze M5, rád bych si tady s vaším dovolením trochu přihřál glosátorskou polívčičku... Víte, co se mi honí hlavou, od momentu, kdy jsem vaše jméno prvně uviděl jako zprávu dne?

Vymluvte se, to přežiju... Víte, co už jsem musel přežít názorů? Kdyby to šlo, vůbec bych ty noviny nečetl.

Díky. jde mi o to, že ať už jste takový, nebo onaký - což ostatně nepopíráte, nic to nemění na faktu, že polovina českého národa na vás nějakým způsobem parazituje.

Myslíte, jak třískají tržby na kdejakém výmyslu, který otisknou?

Ne. Tak to nemyslím. Jde mi o tohle: Češi si podle mého názoru

nechci po vás, abyste to nějak komentoval - konečně přišli na své. Prostě - najednou je tady člověk, který je světový. Najednou máme i my reality show v přímém přenosu, najednou nemáme detektivku, která se týká vykradené trafiky, ale chlapíka žijícího ve vile, která by nedělala ostudu ani v Kalifornii, s tajnou místností, které se natolik věří, že si do ní se spikleneckým mrknutím oka někdo uloží samopal... Už jenom ta slova - samopal, tajná místnost, miliardy, Seychelské ostrovy, Panenské ostrovy. Tady je úplně jedno, kdo vám fandí, a kdo jde proti vám. Když už se najde samopal v tajné místnosti, co by si i státní orgány neudělaly maršparádu se sapíky a zásah naostro. Víte, co to musí být za pocit zoufalství, když jste třeba příslušníkem URNA a dobře víte, že s celou svou výzbrojí a výcvikem můžete převážně tak plašit slepice někde v Horní Dolní? Díky vám prostě naše republika podlehla dojmu, že není tak bezvýznamná, jak ve skutečnosti je. Kauza M5 - to zní taky

velice dobře. Mnohem líp než Teplárny Otrokovice nebo Staviva. Připomíná to něco z britské detektivky, zní to skvěle a novináři se můžou upsat. M5. Půlmiliardový podvod. Vyslovím si to ještě jednou, jestli dovolíte. Zní to opravdu skvěle. M5. Všichni o tom rádi mluví a píšou, člověk by řekl, že nikdo nepochybuje o tom, že jste to udělal.

Čili -v této kauze jste obviněn vy, Martin Haimann, Milan Vitek a Jaroslav Kovář. Vás obvinili z řízení akce, při které mělo dojít k půlmiliardovému celnímu úniku.

Tak tohle nelze nazvat jinak, než jako mediální kauzu. Nejen totiž, že je médii tolik omílána, ona jimi byla hlavně vytvořena. Je to výsledek ryzí novinářské hysterie na základě nepravdivých policejních informací. Celá ta záležitost je velmi jednoduchá a já - promiňte, že se opakuji - nemůžu říct nic jiného, než že doufám v to, že co nejdříve proběhne soud, aby prokázal, že jsem v tomto bodě nevinný. Pokud v České republice platí zákony, nemůže ten soud dopadnout jinak. Ta kauza začala v roce 2002, přesně 22. července, kdy mě zadrželi z jiného důvodu pro údajný podvod, kterého jsem se měl dopustit vůči vlastníkově firmy Stavoartikl, Jaroslavu Bublovi.

vi. Prý jsem si od něj půjčil peníze, které jsem mu nevrátil. Takže to jsme měli tu startovací kauzu, připravený otvůrka, ať může policejní akce začít. Nešlo o nic jiného, než dostat mě na vazbu, aby policie mohla využít všech představitelných prostředků - od institutu utajených svědků až po institut domovní prohlídky. Zadrželi mě při nákupu nového vozu, jednalo se o Mercedes SL. Přišli čtyři policisté s kamerami, oznámili mi, že mě zatýkají a domů už jela manželka se synem sama. Teprve po zatčení mi bylo majorem Kocourkovou sděleno obvinění z těch údajných podvodů vůči panu Bublovi. Já jsem paní Kocourkové oznámil, že tohle mi ani nemusí sdělovat, že mám doma k celé věci řadu dokladů, kterými mohu snadno prokázat, že jsem všechno řádně zaplatil. Že jsem naopak zažaloval pana Bublu, že mi dluží zhruba sedm set padesát tisíc korun z doby našich společných podnikatelských aktivit, a toto že je věcí civilního řízení. Nikdo o to neměl ani nejmenší zájem. Ani o doklady, ani o můj výsledek. Nevyslechli mě.

Následně jsem byl z policejní stanice na ulici Dlábě v Praze odvezen na heliport u tehdejšího hotelu Forum, kde už byla k mému nemalému údivu přistavena helikoptéra, do které mě přesunuli. Tam jsem se dozvěděl, že letíme do Brna. Moc smyslu mi to nedávalo. Nesmyslné obvinění, které mi sdělili, se týkalo Prahy, navíc jsem měl trvalé bydliště v Praze, proto jsem nechápal, proč letíme do Brna, ani to - proč máme letět... Autem se mi to zdálo levnější. V Brně tedy začal výsledek s panem Bublou, který byl vyslechnut, aniž mně byla dána možnost obhajoby, a na základě jeho tvrzení mě umístili do zadržovací cely. O den později začala domovní prohlídka v černošickém domě mé ženy a to byla ta slavná prohlídka, která trvala pětapadesát hodin. Další prohlídka se odehrála ve Všenorech, v sídle firmy. Právě tehdy byla tzv. "odtajněna" ta supertajná místnost v černošickém domě, která nebyla místností tajnou, ale trezorovou pro případ vykradení domu... Byly tam převážně standardní věci jako doklady, šperky a jiné cennosti.

Z jakého důvodu byla ta prohlídka nařízena?

Jejím důvodem bylo nalezení směnky, která by prokazovala, že panu Bublovi dlužím ty peníze.

No a kolik jste mu tedy dlužil?

Prosím vás, to není tak jednoduché. Ta situace se tvářila, že mu něco dlužím. Já jsem celou dobu tvrdil, že mám doma dostatek dokumentů, kterými mohu prokázat, že peníze dluží on mně. Samozřejmě to tak nakonec i dopadlo. V dnešní době jsem už v soudním sporu s panem Bublou, protože peníze dluží on mně. Na jedné straně je pravda, že já si od něj něco půjčil, jenže tento tzv. dluh jsme započítali místo pohledávek, které jsem měl vůči němu já. Výsledek je ten, že Bubla mi dluží 750 tisíc a já jsem účastníkem konkurzního řízení jeho firmy, protože krátce po té události šel jeho Stavoartikl ke dnu. Ukázalo se totiž, že Bubla je podvodník, další podvodník v řadě, který okradl americké akcionáře své firmy, a ti ho zažalovali.

Pane Krejčíři... Panu Bublovi někdo nechal prostřelit obě nohy... Co o tom víte?

Nic?

Dobře. Já vím tolik, že šlo o spor mezi Janem Gottwaldem (majitelem fotbalového klubu Drnovice) a Jaroslavem Bublou. Bubla chtěl poslat Gottwalda do konkurzu, protože držel nějakou pohledávku vůči němu... Ale úplně jistě to nemůžu říct. Buďto bylo příčinou té události Bublovo podvodné jednání vůči majiteli Drnovic, a nebo se to týkalo jeho jiných podnikatelských aktivit.

Pojďme zpět k domovní prohlídce.

Ano, to bych rád. Jejím cílem totiž bylo hledat směnku nebo dlužní úpis, který byl - jak tvrdil Bubla - zničen. Takže se hledal doklad,

o jehož neexistenci se vědělo.

Tomu se nedá věřit.

Já tomu taky dodnes uvěřit nemůžu. Měla to být směnka na šest milionů korun, o které Bubla během výslechu řekl, že ji osobně zničil, a tuto směnku se vydala policie na příkaz státního zástupce hledat do vily mé manželky.

To je ale opravdu... Jak bych to řekl... Nestandardní. Vždyť to je Hlava XXII.

Kéž by to nestandardní bylo. Já bych spíš řekl, že tyhle praktiky jsou v České republice téměř standardní. Každopádně při hledání směnky, o které se vědělo, že není, mi bylo doma zabaveno snad několik tun dokumentů, kompletního účetnictví všech mých firem, právních dokladů - prostě hrůza. Nic z toho nesouviselo ani s Bublou, ani s ničím jiným, a oni si to odtamtud dokonale protizákonně prostě odvezli. Čili je jasné, že cílem té prohlídky nebylo najít směnku, ale pod jakoukoliv záminkou se dostat do mého domu a tam najít cokoliv, co by mě mohlo zkompromitovat, přesněji řečeno najít jakýkoliv doklad, který by umožnil vykonstruovat nějaké obvinění, kterým by mohlo být nahrazeno to původní, aby vznikla záminka uvalit na mne vazbu.

Upřímně řečeno, přes všechny ty tragikomické detaily jste mi o kauze M5 vlastně neřekl ještě vůbec nic.

Právě se k tomu dostávám. Cílem této prohlídky bylo najít cokoliv. A našla se složka nadepsaná M5... Tu složku jsem tam sku-lečně dal já. To je pravda. Má to ovšem své pozadí. Já jsem ji koupil od důstojníků Policejního prezidia v Brně za několik set tisíc korun. Ten důvod, respektive záměr, proč jsem tu složku kupoval, byl zájem o koupi společnosti INCOR, která měla za českým státem pohledávky ve výši asi šedesáti milionů korun z titulu nějakého zablokování pohonných hmot. Teď už nevím, jestli to bylo v Praze, nebo v Plzni... Koupě této společnosti mi byla nabídnuta proto, že každý věděl o dobrých vztazích, které mám na ministerstvu financí a příslušných úřadech. Díky těmto známostem pro mne mělo být relativně snadné úřady přimět, aby ty peníze vrátily. V případě, že by tento plán selhal, zbývali stále mí špičkoví právníci, schopní tuto pohledávku velmi rychle vydobýt formou nějaké exekuce. Tehdy jsem z policejních zdrojů, z policejních zdrojů - zdůrazňuji - odkoupil informace o společnosti INCOR, která byla blízko kauze M5, což jsem tehdy nevěděl. Takže jsem obdržel balík dokumentů, mezi kterými se nacházely i doklady společnosti M5. A takhle jednoduše jsem přišel k obvinění, že jsem byl organizátorem kauzy M5.

Co myslíte těmi dobrými vztahy na ministerstvu financí?

Musíte mít prostě dobré přátele všude. Pokud máte dobré přátele na nižších úrovních exekutivy, můžete velmi snadno ovlivnit třeba i rozhodování samotného ministra. I v dnešní době bych poměrně snadno dokázal ovlivnit rozhodnutí třeba i samotného Bobotky. V podnikatelských kruzích například koluje historka o bývalém ministru financí Bertlíkovi. Když na něj došla u jedné večeře řeč, shodli se dva podnikatelé na tom, že vždy, když bral úplatek, trásly se mu u toho ruce, jako by měl Parkinsonovu nemoc v pokročilém stádiu.

Děkuji - a teď prosím k tomu obvinění, že jste organizátorem kauzy M5... Z prstu si to obvinění snad nevy cucali...

Právě že ano. Podívejte, obvinění v této záležitosti - pánové Haimann a Vítek potvrdili, že se neznáme, že nikdy neslyšeli o tom, že bych měl s kauzou M5 cokoliv společného. Pana Haimanna jsem poprvé viděl během rodinných návštěv ve vazební věznici, a pana Vítku jsem neviděl dosud. Tito obvinění popřeli, že by slyšeli cokoliv o tom, že já mám něco společného s kauzou M5, že bych s nimi jednal, nebo... Prostě, že s tím nemám opravdu nic.

Ale někdo snad proti vám svědčit musí, když váš stíhají.

Ta důkazní situace je taková, že proti mně skutečně svědčí tři lidé

- do jednoho se jedná o velmi pochybné utajované svědky, o kterých ale budeme raději hovořit později. Na jiném místě této knihy. Prozatím stačí říct, že celá kauza byla organizována policejními a politickými špičkami. Proto bylo zapotřebí divadla s vrtulníky.

Závěrem bych chtěl jenom říct, že když jsem během vyšetřování zjistil, jakou formou došlo k nezaplacení spotřební daně, tak bych se jako pachatel musel stydět. Něčeho tak primitivního a průhledného bych se nikdy, kdybych tím pachatelem chtěl být, nezúčastnil. Celé to připomíná styl cikánského zloděje, fakturanta, něco koupit a nezaplatit. Mrzí mě, že si policie myslí, že bych mohl být až takový primitiv.

Kapitola sedmá: Kauza pozemky v Letech

Pane Krejčíři. Co je pravdy na tom, že jste se pokusil dva nebohé staříky, totiž manžele Janečkovy obalamutit o jejich pozemky v hodnotě asi tři milionů korun?

Já jsem toho názoru, že tato kauza vznikla jako podpurná v mezidobí, kdy jsem byl stíhán v souvislosti s kauzou M5 a Technology Leasing. Stalo se to v roce 2003. Byl jsem obviněn, že jsem si na sebe převedl pozemek nějakých důchodců, aniž bych ho zaplatil. Věc se samozřejmě měla úplně jinak. Prostřednictvím realitní kanceláře jsem zakoupil jejich pozemky. Kupní smlouva byla vázána čtyřměsíční lhůtou, během které měli manželé Janečkovi za úkol zbavit pozemek všech omezení a jiných závazků. Ten pozemek byl totiž zatížen celou řadou závazků a vlastnických práv, byly tam dokonce i nějaké žaloby, plomby a blokace. Na to období jsem založil jistotní účet a čekal, až manželé Janečkovi splní za svou stranu dohody - tzn. vyčistí pozemek ode všech závazků a převedou ho na mou firmu. Janeček se objevil po třech měsících s tím, že to nestihl, a že celá záležitost potrvá ještě měsíc. A pak se přestal ozývat docela. My jsme mezitím zjistili, že neudělal nic - na pozemku zůstávaly nějaké plomby, pozemek na mne převeden nebyl, a navíc se začali ozývat exekutoři, že na manžele Janečkovy proběhne exekuce.

Já měl v tu dobu zato, že tím vše skončilo. Čtyřměsíční lhůta právě vypršela a peníze se měly logicky vrátit zpět ke mně na účet. Ve skutečnosti pak manželům Janečkovým trvalo dalších několik měsíců, než svůj pozemek zbavili alespoň části závazků - některé však stále zůstávaly, na základě čehož jsem pochopitelně požadoval snížení ceny. Celé mě to obtěžovalo, protože jsem měl už dávno připraveny projekty a dokonce i objednanou stavební firmu.

Co jste tam chtěl stavět?

Měla tam být velká skladovací hala s kancelářskými prostory a fitness centrum. Všechno jsem měl objednáno a připraveno tak, abych po čtyřech měsících od první dohody mohl skutečně začít stavět. Jelikož to neklaplo, musel jsem pochopitelně všechny kolem vyplatit - od projektanta až po zmíněnou stavební firmu. Nakonec jsem jim tedy nabídl, že od nich pozemky koupím za dva miliony, což byla velmi seriózní nabídka, ale pan Janeček na ni nepřistoupil, no a pak

jsme se soudili v civilním řízení.

Ale z čeho vás za takových okolností obžalovali?

Pro vznik obžaloby byl podstatný ten detail, že na jistotním účtu, který byl po celou dobu těch čtyřech měsíců otevřen, se nenacházely žádné peníze. Jenže za to já nemohl. Já jsem platební příkaz k převodu peněz dal, ale bankovní úředník, jenž se později ke svému selhání přiznal, ty peníze prostě nepřevedl. Jednalo se o čisté selhání banky, se kterým jsem neměl nic společného. Ale nic by se nezměnilo, i kdyby tam ty peníze ve skutečnosti byly, protože po uplynutí těch čtyřech měsíců by se peníze vrátily zpět ke mně, protože podmínky kupní smlouvy nebyly splněny. Situace by byla úplně totožná, kdyby tam ty peníze visely, jak měly, nebo i když tam nebyly. Janečkovým totiž trvalo dalších pět měsíců, než splnili alespoň část své dohody.

Jak dopadla soudní řízení v této věci?

Proběhly už tři soudy. Jeden v Praze-Západ, který mě v plném rozsahu zprostil obvinění. Obžaloba si podala stížnost a nadřízený soud věc vrátil - jak bývá zvykem - k přezkoumání důkazů.

Počkejte, přestávám se v tom orientovat.

Ještě jednou, manželé Janečkovi na mě podali žalobu. Prohlásili, že mám na sebe přepsány jejich pozemky, a že jim je nechci vrátit, přičemž já jim vysvětloval, že jim je samozřejmě vrátit chci, jenže nemohu, protože probíhá civilní řízení ve věci určení majitele, které oni sami zahájili.

Ale ty pozemky jste na sebe převedl.

Je to jinak. Pozemky přešly papírově do vlastnictví mé firmy, ale jelikož na nich zůstávaly závazky, požadoval jsem já od Janečkových slevu, což oni odmítli. Já jsem se tedy rozhodl jít od toho pryč, ale oni na to šli jinak. V podstatě mě chtěli ke koupi těch pozemků donutit. Kdybych ty pozemky převedl někam jinam, kdybych je prodal, zatížil hypotékou, nebo kdyby samotná moje firma byla zatížena nějakými dluhy, tehdy bych se vůči nim dopustil podvodu, ale nic podobného se nestalo. Po skončení civilního řízení, které Janečkovi sami zahájili, byly pozemky automaticky převedeny zpět na ně a tím se to celé skončilo. Následující soud mě pochopitelně taky zprostil obvinění v plném rozsahu obžaloby, protože se žádný trestný čin nestal.

Vy ale máte k celé kauze ještě další vysvětlení...

Ovšem. Celou tuhle pseudokauzu spískali opět na policejním prezidiu. Ta kauza - jak ji prezentovali, totiž jako podvod za tři miliony - měla být vyšetřována i souzena na okresní úrovni. Souzena na okresní úrovni sice byla, ale vyšetřoval ji elitní tým policistů z prezidia, což je velmi nestandardní postup. Policejní prezidium totiž vyšetřuje kauzy nad sto milionů korun. Druhým významným nestandardem je ta okolnost, že samotný Janeček u soudu vypověděl, že mu pan Nachala a další lidé z policejního prezidia řekli, co i ná udělat, a jaké obvinění má vznést. Samotný Janeček tedy přiznal, že ho policejní důstojníci instruovali, co a jak má udělat, aby mi nějak zavařili. Vlastně ho zneužili ke svým cílům.

Kapitola osmá: Úvěrový podvod Technology Leasing

Dvacátého srpna 2003 proti vám zahájila policie stíhání kvůli trestnému činu úvěrového podvodu ve věci tiskem i policií samotnou nazývané "TL - Technology Leasing". Figl uplatněný ve společnosti Technology Leasing, a. s. byl v podstatě velmi jednoduchý. Společnost si vypůjčila od banky peníze na nákup strojů s mnohem nižší hodnotou, než jaká byla uváděna. V jakém vztahu jste byl k této společnosti, pane Krejčíři?

Ve vůbec žádném. Koncem roku 2001 jsem krátce jednal s jejím zástupcem, Ing. Tomanem o možném odkupu akcií této společnosti. Požádal mě o to Petr Šebesta. K realizaci této koupě ale nikdy nedošlo, protože hospodářské výsledky této společnosti vyplývající z analýzy, kterou jsem si nechal vypracovat, mluvily zcela jasně firma je před bankrotem. Tím jsem o celou společnost ztratil zájem. Fakticky vzato je to vše, co mohu k celé věci říct.

Dobře. Ale u utajovaného svědka Tareka Bechary se našly nějaké dopisy, kterými policie operuje.

Ano. To je pravda. Vykládají se v tom smyslu, že jsem pana Redla údajně instruoval k nějakému vylévání peněz z této společnosti. Jedná se v první řadě o úmyslné překrucování toho, co jsem do dopisů napsal, ale hlavně - což je mnohem nebezpečnější - vím že došlo k přepisování těchto dopisů panem Becharou, který je měl doručovat dál. Podle informací, které mám nyní, Bechara tyto dopisy přepisoval tak, aby mě doslova vmontoval do celé záležitosti Technology Leasing spolu s Petrem Šebestou, který účinkoval jako utajený svědek proti mně nejen v kauze M5, ale především právě v kauze Technology Leasing. Tato kauza se vyšetřovala už o rok dříve, aniž by bylo vzneseno nějaké obvinění a ležela připravená v šuplíku, až bude třeba něco vymyslet na Krejčíře.

Co ale znamená výzva panu Redlovi, aby "vyvedl" sto padesát milionů korun?

Jednalo se o pohledávku. Tarek Bechara převzal od mého otce e aktiva v hodnotě sto padesáti milionů korun, která slíbil rychle kapitalizovat. Ta aktiva se týkala společnosti FC Drnovice, byly to nějaké směnky, další pohledávky a hotové peníze. Pak ale Bechara přišel s tím, že to nepůjde tak rychle. Tehdy přišel s návrhem, že by lato aktiva bylo možné kapitalizovat odkupem pohledávky za společností Technology Leasing, kterou vlastnila Česká konsolidační agentura. Nominální hodnota této pohledávky byla pět set milionů korun a na prodej byla za sto padesát milionů. Díky této operaci měl otec dostat své peníze a Bechara si měl taky přijít na své. Když jsem to zvážil ze všech stran, souhlasil jsem. Proto jsem psal, aby vytáhl i y peníze. Psal jsem ten vzkaz jako držitel pohledávky za společností, který prostě chtěl dostat, co mu patří. Rozhodně jsem nikoho

natožpak pana Redla - neinstruoval k tomu, aby tuto společnost vytuneloval. To už si vykonstruovala policie společně s Tarekem Becharou. Prostě jednoduše převrátili význam slov. O té společnosti línak nevím nic, neznám ani ty lidi, kteří figurují v kauze jako mí spoluobvinění. Vůbec nevím, co jsou zač, ani co tam vyváděli.

Z protokolů to snad víte.

Pochopitelně, ale na celé věci to nic nemění. Nevím nic o žádných strojích a ty lidi vůbec neznám.

Takže to byla v podstatě transparentní věc. Vy jste řádně koupil pohledávku a tu jste hodlal zpeněžit. Má to háček. Já nakonec tu pohledávku nekoupil. Tarek Bechara totiž opět podvedl všechny. Od mého otce vzal aktiva, nic za ně nenakoupil a nikomu nic neřekl. A já mezitím žil ve vazební psychóze ve stavu blažené nevědomosti, domnívaje se, že obchod funguje. Becharovi se povedlo okrást mého otce o sto padesát milionů v aktivech. Je za to na něj podáno trestní oznámení.

Takže vy si myslíte, že Tarek Bechara ta aktiva proměnil a peníze ukradl.

To si nemyslím, to vím. Aktiva proměnil a peníze ukradl.

Kapitola devátá: Motorka - údajný pojistný podvod

Pane Krejčíři, mnozí čtenáři o vás možná nevědí, že si rád zazávodíte na okruhu...

Nikdy jsem nezavodil profesionálně, byl to jen takový koníček. Jedná se o víceméně amatérský seriál, který se jezdí na různých místech Evropy od Brna přes Hungaroring, Rieku až po Valencii. Hlavní cenou seriálu je pohár a dvacet tisíc euro. Bohužel jsem ho nikdy nevyhrál.

Váš koníček vás ale taky přivedl do pěkné lapálie. 10. května roku 2000 jste havaroval se svou Hondou CBR 600F na Masarykově okruhu v Brně a následně jste uplatnil nárok na pojistné plnění u České pojišťovny a. s. v Praze. Co se tam vlastně stalo?

Byl jsem se projet po okruhu, který jsem si pronajal jen pro sebe přes pana Mičánka. Servis motorek mi zajišťoval pan Zagora a pan Antošík. Vlastně jsem se v té době na motorce učil, takže mi prázdný okruh dokonale vyhovoval.

Nemusel jsem dávat pozor na ostatní motorky a mohl se plně věnovat řízení. Po několika okruzích jsem se rozhodl v depu trochu předvést. Rozjel jsem motorku, co to dalo a prudce zabrzdil. Bohužel zadní brzdou. Vyletěl jsem jako vystřelený z katapultu a stroj udělal několik kotrmelců. Co se na ní všechno rozbilo, a co ne, to jsem nikdy nezkoumal. Motorka mě nikdy nezajímala zevnitř - od toho jsem měl mechaniky, kteří tni motorku ladili a jezdili se mnou. Tu Hondu jsem koupil v Opavě od pana Řehulky, který mi ji pak na míru upravil. Závodní motorka není totéž, co sériově vyráběný stroj. Nemohu to teď říct přesně, ale jestliže nová motorka stojí kolem dvou set sedmdesáti tisíc, pak všechny úpravy na ní se snadno mohou vyšplhat na dalších sedm set tisíc korun, čili trojnásobek původní ceny.

Máte k tomu nějaké faktury?

Samozřejmě. Dvě. První byla na samotný nákup stroje a druhá na provedené úpravy.

A proč vám tedy tvrdí, že ty úpravy provedeny nebyly?

To je dost těžko říct. Já jsem si ve chvíli, kdy k té nehodě došlo, nechal pořídit fotografie rozbitého stroje. Sám jsem nebyl v nejlepším stavu. Měl jsem nalomenou nohu a museli mě ošetřit. Pan Zagora okamžitě volal pojišťovacímu agentovi a ptal se, co má udělat. On řekl, abychom zavolali policii. Takže jsme ji zavolali, ale - jak už to bývá - nepřijeli ani po půl hodině, ani za hodinu, ani později. Mne samotného odvezli po ošetření autem pryč, zatímco Zagora pořád vyhlížel policisty. Nakonec se spojil s pojišťovacím agentem, který mu poradil, aby se na to prostě vykašlal, naložil stroj a přivezl mu ho do Prahy. Tam udělali samozřejmě další fotodokumentaci.

Ke každé dopravní nehodě přece musíte volat policii.

To nebyla žádná dopravní nehoda, prosím vás. A na co by tam vlastně ti policisté byli? Přišli by, udělali nějaké fotky, a zase odešli. Každopádně pan Zagora udělal do puntíku to, co po něm chtěl pojišťovací agent - naložil stroj a odvezl do Prahy. Pojišťovák si tu rozbitou Hondu prohlédl a slíbil brzy vyplatit zálohu na pojistné plnění. Myslím, že to byla dokonale jasná věc. Já jsem si sám způsobil škodu na svém vlastním motocyklu, který byl zvlášť pojištěný pro závody. V té době už ale zase policie hledala, co by na mne ušila. Lustrovali mě - dá se říct - až do časů mateřské školky, takže pro mě nebyl problém zjistit, že mi pojišťovna vyplatila dvě stě tisíc zálohy. A to zase někdo nemohl přežít. Nikoho nezajímalo, jestli jsem byl zraněn, nebo ne, nikoho nezajímal skutečný stav věcí, viděli jen tu šílenou cenu motorky. Co ses ní stalo?

Já na ní chtěl především znova jezdit. Pan Řehulek ji tedy vzal ke svým lidem, kteří ji rozebrali do posledního šroubku a dali do pořádku. Vystavil mi fakturu a motorka byla jako nová. Rozumíte

mě nezajímá jestli, a o kolik mě ve skutečnosti okradl pan Řehulek. Pokud tu cenu oprav přemrští, pak ať si spánembohem stíhají jeho, ale mne se to netýká. Já dostal fakturu, na které bylo podrobně rozepsáno, co a proč se musí opravit. Ta faktura byla na částku přes půl milionu korun. Za normálních okolností měla pojišťovna proplatit fakturu přímo panu Řehulkovi. On však měl obavu, že peníze z pojišťovny přijdou pozdě, což by mu mohlo způsobit v jeho malé firmě existenční problémy. Tak jsem mu ty peníze zaplatil já a čekal jsem na plnění pojišťovny. Ale pro dobrotu na žebrotu. Kdybych to neudělal, tak jsem se vyhnul problémům.

Místo pojistného plnění vám sdělili obvinění...

To ano. Další otázkou je, jaké... Když ho uviděl můj advokát, nestačil se divit. Jen tak namátkou si vzpomínám, že podle tvrzení státního zastupitelství k nehodě nedošlo i došlo, že se vlastně neví, co je mi kladeno za vinu, a obzvláště mi v hlavě utkvělo to, že celá obžaloba, která neměla jediný důkaz, se opírala o tvrzení, že si státní zástupce něco myslí, což je asi na sdělení obvinění trochu málo. Tam ani neexistovala žádná fotodokumentace stavu toho motocyklu před uzavřením pojistné smlouvy. Byla to zase jedna krásně absurdní kauza. Zatímco nehodu potvrdil i sám provozní ředitel Autodromu Brno a. s., státní zástupce prohlásil, že kromě dvou mých zaměstnanců o tom nikdo nevěděl. Nakonec se vytasili s šikovným znalcem. Policie angažovala nějakého super znalce ze společnosti Dekra, jenž vypracoval posudek, ve kterém se dokazovalo, že za takových okolností moje nehoda nemohla proběhnout, že všechno bylo jinak, a já že lžu. Když se ho pak můj advokát ze ptal, kde se ta nehoda stala, ukázal na jiné místo na okruhu - a navíc v protisměru. A jak ta kauza vypadá teď?

Jako všechny ostatní. Já se prostě divím, jak se to všechno prota huje, proč nic pořádně nedojde k soudu, když prý existuje tolik důkazů o mé vině. Pořád to říká - chci, ať se něco konečně dostane k soudu, aby se jasně prokázalo, jaké nesmysly na mne šíjí. Výsledek všeho ale je, že já své peníze prostě nedostal. Místo toho, aby mi vyplatili mě

peníze, jak mají, vleče se jakési trestní stíhání. Jsem zvědav, jestli za těchto okolností svých více jak třista tisíc, které jsem zaplatil za opravu motorky, ještě někdy uvidím.

Kapitola desátá: Úvěrový podvod u IPB

Byl jste obviněn z úvěrového podvodu u IPB banky. Společnost Corado Trade si u této banky vypůjčila dvacet milionů korun a Slezan Frýdek-Místek na tom utrpěl škodu. Můžete nám vysvětlit, jak se něco takového vůbec může stát?

Společně s Miroslavem Řehounekem jsme vlastnili společnosti Corado Trade a Corado Plus. Každý jsme vlastnili padesát procent z obou společností a Corado Trade skutečně potřebovalo půjčit dvacet milionů korun na nákup kupónových knížek. Oslovili jsme tedy Slezan, se kterým jsme dlouhodobě a zcela bezproblémově spolupracovali v různých oblastech a požádali jej o ručení této půjčky. Právě na základě této dobré spolupráce nám Slezan přislíbil, že poskytne aval na směnku, a na základě tohoto avalu nám IPB půjčí peníze. Dohoda zněla tak, že kromě smének společnosti Corado Trade dostane Slezan do zástavy i akcie, které nakoupíme, až do doby, kdy bude dluh splacen. Všechno tedy proběhlo podle dohody. Malý problém vznikl v tom, že doba od nákupu do emitování kupónových knížek a možnosti koupit za ně akcie byla poměrně dlouhá - trvalo to asi rok. My jsme tedy nemohli ty akcie okamžitě koupit, takže jsme po dohodě se Slezanem umístili knížky do bankovního trezoru, kde byly - na rozdíl třeba od kanceláří někde ve Slezanu - skutečně v bezpečí. Během tohoto mrtvého období jsem se ale rozhádal se svým společníkem. On měl zájem ponechat si sto procent společnosti Corado Trade a mně připadla společnost Corado Plus. Veškeré závazky a pohledávky jsme sečetli a podtrhli tak, aby byl majetek rozdělen spravedlivě. Dluh vůči IPB tedy zůstal panu Řehounekovi se společností Corado Trade, zatímco já převzal jiná pasiva obou našich společností. Co se stalo pak?

Velmi záhy jsem se dozvěděl, že Řehounek nesplácí úvěr u IPB. Jelikož jsme spolu dosud nebyli zcela vyrovnáni a já musel ještě panu Řehounekovi vyplatit nějaké peníze, rozhodl jsem se z části těchto peněz zaplatit první splátku pro IPB. Takže já - byť mi ta firma už nepatřila - jsem za ni zaplatil první splátku úvěru. Řehounekovi jsem pak několikrát řekl, aby si své dluhy splatil a všechno uvedl do pořádku. Byla to fair dohoda. Oba jsme dostali adekvátní podíl na aktivech i pasivech obou firem. Tím, že Řehounek převzal dvacetimilionový dluh (plus úroky) se stal současně majitelem aktiv společnosti v hodnotě asi třiceti milionů korun. Pak jsem se ale dozvěděl, že Řehounek s Petrem Horákem z Českého Těšína převedl svou firmu Corado Trade na nějakého bílého koně, snad jménem Vítězslav Husák. Dohodli se spolu, že tento bílý kůň za odměnu třiset tisíc korun na sebe převezme veškerý majetek společnosti včetně závazků. Je paradoxem, že Husák byl za to odsouzen, myslím že na šest let, ale Řehounek s Horákem z toho vyšli s čistým štítem. A já? Já mám na krku obvinění z úvěrového podvodu za firmu, z které jsem odešel ještě předtím, než v ní vznikly problémy.

Odkud máte všechny ty informace?

No to se neutají. Ale jinak to vím samozřejmě z obžalob a z výpovědí toho Husáka. Ale s jistotou jsem se to dozvěděl až po několika letech. Miroslav Řehounek si přejmenoval firmu na Aval Plus místo Corado Trade a nepřihlásil se ani k závazkům vůči Slezanu, ani k závazkům vůči IPB, jednoduše to shodil na bílého koně.

Co se pak stalo s vaší vlastní společností Corado Plus?

Existovala pak bez nejmenších problémů ještě několik let, až dokud jsem ji se ziskem neprodal.

Kapitola jedenáctá: Ukradené obrazy

Při domovní prohlídce v černošické vile vaší manželky v roce 2002 byly ve vaší tajné místnosti nalezeny mj. kradené obrazy pocházející z loupežného přepadení doktora Goldmanna. Jak se k vám dostaly?

Především je třeba znovu říct, že se nejednalo o místnost tajnou, jak bývá prezentováno, ale o trezorovou místnost, která sloužila k bezpečnému uschování dokladů, šperků a peněz. Měla chránit uložené věci před požárem, nebo zloději. Nebyla opatřena žádným zámkem a otevírala se pouze nadzvednutím police v jedné skříní. Přístup do té místnosti měl v podstatě každý člověk, který se nějakým způsobem pohyboval v mé blízkosti a já mu plně důvěřoval. Ta místnost byla tajná jen pro ty, kteří o ní nevěděli. Uschoval si tam věci například můj otec, když byl v Praze a neměl v úmyslu si nějaké cenné nebo důležité doklady uschovávat v bankovním trezoru, stejně tak pan Zagora, správce objektu. Všichni tito lidé o té místnosti věděli, bylo jim známo, jak ji otevřít, mohli dovnitř, cokoliv si tam uschovat, stejně jako si cokoliv vzít, aniž bych to já jakoliv kontroloval. Stejně tak ve chvíli, kdy jsem potřeboval například cestovní pas, zavolal jsem prostě z centra Prahy panu Zagorovi, aby mi pro něj do trezorové místnosti zašel. Takže v situaci, kdy inženýr Pavlíček oznámil panu Zagorovi, že si zakoupil nějaké obrazy a přivezl je k záramování do Prahy, bylo naprosto logické, že ty obrazy - třebaže bez mého vědomí - uschovali v trezorové místnosti mé vily, kde byla skutečně pravděpodobnost, že by někdo tuto místnost vykradl, takřka nulová. Ne snad proto, že by byla tak opancéřovaná, ale prostě z toho důvodu, že byla pro zloděje, který by snad i dokázal zdolat celé zabezpečení mé vily, k nenalezení.

Tomáš Pavlíček měl do té místnosti přístup?

Samozřejmě, že neměl. Kdyby měl, nemusel by žádat pana Zagoru o uschování těch obrazů do doby, než firma, u které chtěl obrazy záramovat, vše připraví. Tohle všechno jsem se ale dozvěděl až později z protokolů. Já sám jsem opravdu neměl o provozu ve své trezorové místnosti ani nejmenší přehled, protože jsem plně důvěřoval lidem ve svém okolí.

Někdo ale tvrdí, že všichni lidé potvrzující vaše slova jsou nastrčení a uplacení.

Prosím vás, to je zase jeden nesmysl. Maximálním možným trestem v případě, že bych s těmi obrazy měl něco společného, jako že nemám, by byl nějaký peněžitý trest nebo podmínka. Kvůli tomu opravdu nemělo smysl cosi

podobného organizovat a zatahovat do jakýchsi polízaní další lidi. Takle tzv. kauza mě nijak neohrožuje. Policie však naznačuje, že byste mohl stát za loupežným přepadením doktora Goldmanna jako její organizátor. To je směšné. Naprosto směšné. Pan doktor Goldmann byl po celá léta naším takřka jediným rodinným lékařem a představa, že já bych svého ošetřujícího lékaře nechal přepadnout a vyloupit, je dokonale absurdní. Pomínou-li skutečnost, že je to úplná nehoráznost. Zajímalo by mě, co je to za lidi, kteří dokáží takové obvinění vymyslet. Pokud je mi známo z trestního spisu, koupil si ty obrazy inženýr Pavlíček na nějaké aukci od člověka jménem Kuča, a pak si je nechal nějak provizorně zarámovat u svého otce. Dokonce i použité hřebíky jsou tytéž, jaké se našly v dílně jeho otce a stejně tak dřevo. Není prostě jediná pochybnost o tom, že ty obrazy skutečně patří Tomáši Pavlíčkovi, a že jeho výpověď je pravdivá.

Kapitola dvanáctá: Nedovolené ozbrojování

Dalším problémem, který vznikl při domovní prohlídce v roce 2002 byl náález celé řady zbraní a slušné zásoby munice... Co nám k tomu řeknete?

Nebude toho moc. O tom, že se v mé trezorové místnosti nacházel menší arzenál zbraní jsem se dozvěděl dosti podobným způsobem jako veřejnost - krátce po domovní prohlídce. Do trezorové místnosti totiž mělo přístup více lidí, nejen já a moje rodina. Celou záležitost pak vysvětlil můj spolupracovník pan Zagora. Řekl proč, a jakým způsobem se dostaly zbraně do mé trezorové místnosti. Vysvětlil i komu ty zbraně patřily. Pan Zagora, který věděl, jak se do trezorové místnosti dostat, si je tam uložil v černé tašce značky Adidas. Já jsem se do ní pochopitelně nedíval. Ostatně na žádné z těch zbraní se nenašel ani jediný otisk mých prstů, část těch zbraní byla úplně nových a žádnou z nich nebyl spáchán trestný čin. Tím pro mne celý příběh skončil. Je to stále ta stejná písnička - já bych si přál, aby konečně proběhl soud, který prokáže mou nevinu, ale to se neděje. Místo toho se do médií žvaní o nedovoleném ozbrojování. Celý příběh má ještě jeden pikantní detail. Má manželka je totiž držitelkou zbrojního průkazu a policie mi, jako vždy, chtěla sdělit nějaké obzvláště dramatické obvinění. Jenže ke sdělení obvinění z nedovoleného ozbrojování ve třetím odstavci jim ještě nějaké zbraně chyběly. Přidali tedy navrch legálně drženou zbraň mé manželky Python 357 Magnum. Až do dnešního dne mi ve sdělení obvinění visí legálně držená zbraň mé ženy, která si ji koupila a přihlásila se k ní. Patřily ty zbraně panu Zagorovi, nebo šije někdo u něj schoval?

Nevím o tom vůbec nic. Z jeho výsledku zřejmě vyplývá, jak to ve skutečnosti bylo, ale já se nezajímám a nezajímám ani o ten. Celá ta věc jde dokonale mimo mne. Pro mne byla podstatná jen ta informace, kterou mi sdělili advokáti na vazbě: pan Zagora se k těm zbraním přihlásil a vysvětlil, jak se ty zbraně dostaly do domu. Já jsem o celé věci neměl ani tušení.

A proč vás tedy stíhají?

Protože mě stíhají pořád. Pořád si hřejí na prsou nějaké deset let staré kauzy podle receptu, čím víc sdělení obvinění, tím lépe. Vy-i tváří se tak dojem na soudce, že jsem zločinec a taky si jistě říkají: "Třeba něco z toho vyjde a půjde sedět!" Je to ale všechno nesmysl, stejně tak jako ta rádobykauza. Ta nemůže nikdy skončit uznáním mé viny. Dokonce ani v České republice ne.

Kapitola třináctá:

Zbavení osobní svobody a vydírání Jakuba Konečného

Policie uvádí, že se našel dokument napsaný panem Konečným. Z toho dokumentu vyplývá, že jste měl pana Konečného unést na Orlík, tam jej vydírat a přinutit k podepsání bílých smének. Co mi k tomu řeknete?

To je ale přece hovadina. Já ten dopis před sebou mám, je datován ke 22. 4. 2002. Co k tomu mohu smysluplného říct. Znalecké posudky údajně potvrdily, že se jedná skutečně o dopis Jakuba Konečného. Ten dopis dal zřejmě dohromady se svými policejními přáteli. Dnes už se veřejně hovoří o tom, že Konečný byl elitním agentem policejního útvaru pro odhalování korupce a blízký spolupracovník pánů Cichého a Šnece. Já jsem tedy přesvědčen, že to vymyslel se svými policejními kamarádkami pro potřebu nějaké policejní a zpravodajské hry, která měla za úkol mě zdiskreditovat. Všimněte si, že ten dokument byl prý napsán před třemi lety a až dosud nebyl nijak použit. Dopis byl nalezen v Konečného kanceláři na základě protokolu o vydání věci 11.5. 2005. Vyšla jej Petra Fišerová, což by měla být sekretářka a přítelkyně pana Konečného, spolu s celou řadou dalších nestandardních dokumentů. Při pohledu na ně je vidět, že tam nejspíš bude spousta dokladů zajímavým způsobem nekorespondujících s realitou. Jen tak při zběžném pohledu na ten seznam vidím celou řadu sdělení obvinění různým lidem, která myslím nebyla nikomu předána, a podobně. To bude muset posoudit policie a soudy, co z toho je pravda, a co jsou nějaké zpravodajské hry. V tom dopise je ale dosti přesně uvedeno, kde a za jakých podmínek byl Konečný držen. Právě. Konečný tam píše, že byl držen v nějaké chatce. Našel prý

O tom, že se našly v kanceláři pana Konečného velmi podivné dokumenty, svědčí tento Protokol o vydání věci. tam bojler a nějakou inventarizační knihu, ve které bylo napsáno, že se jedná o Orlík-Vystrkov, chatu číslo 7. Tarek Bechara - muž, který dosvědčí komukoliv cokoliv - zase tvrdí, že měl být Konečný držen u Petra Šebesty, což je chata číslo 11. Policie tedy prověřila obě chaty, a ani v jedné z nich se nenašel ani bojler, ani popisovaný světlík, zkrátka nic, co by nějakým způsobem připomínalo prostředí popisované Konečným.

Máte nějaké argumenty, které by mohly pravdivost tvrzení uvedených v tom dopise zpochybnit?

Ovšem. Ten dopis byl datován 22. 4. 2002, přičemž ke dni 26. 6. 2002, což je o dva měsíce později, vzniká čestné prohlášení mezi mnou a Konečným o tom, že mezi námi nejsou žádné závazky, dluhy, směnky, nic podobného. Jistě chápete, jak je to celé nesmyslné, když mi policie sděluje obvinění na základě jednoho pochybného dokumentu, který byl ale nalezen současně s jiným dokumentem, který plně neguje obsah toho prvního. Tím, že policie vytáhla toto

čestné prohlášení mezi námi, čímž chtěla znevěrohodnit má tvrzení o směnce mezi Konečným a Krossem, vlastně vyvrátila svůj pseudodůkaz mé viny ve věci jakéhosi vydírání Konečného.

Dobře, ale vy v tom čestném prohlášení skutečně uvádíte, že mezi vámi žádné směnky ani dluhy nejsou.

Já tady nevidím žádný rozpor. Čestné prohlášení vzniklo hlavně proto, aby se z minulosti uzavřely vzájemné pohledávky a závazky, a zůstalo tak na stole jen to, co bylo aktuální a mělo splatnost v budoucnu. Tohle prohlášení existenci směnky v žádném případě neneguje. Já ale za nejpodstatnější považuju tu skutečnost, že mi bylo zase sděleno nějaké rádobyoobvinění na základě poloviny nalezených materiálů, rozumíte mi?

Čestné prohlášení

Ano. Přemýšlím také nad tím, proč na vás vlastně Konečný ne podal - pokud by se něco takového skutečně stalo - nějaké trestní oznámení, a místo toho si vyléval srdce kamsi do trezoru.

O tom já už spekulovat nebudu, ale taky mi to není jasné.

Jak je to s těmi lyžařskými brýlemi, které jste po únosu Jakubu Konečného údajně tři roky schovával ve své vile?

Už jsem to řekl pro tisk a sotva najdu lepší odpověď - to bych mu sel být úplně hovado, abych nějaké brýle schovával.

Pokud se tam někde ocitly, pak je tam nastrčila policie sama. Ostatně mám ověřenou informaci z policejních zdrojů, že koncem roku 2005 proběhl výslech policistky Hantákové, která uvedla, že ví o dvou seznamech zabavených věcí z černošické vily. V jednom údajně zmíněné brýle figurují, v druhém ne. Bylo by jistě velmi zajímavé, zápis tohoto výslechu zveřejnit.

Vy tedy trváte na tom, že se zmizením pana Konečného nemáte nic společného.

Trvám i na tom, že o celé věci nejspíš vědí pánové Cichý a Bechara, kteří měli největší zájem na jeho zmizení, ať už se jedná o zmizení dočasné, nebo věčné. Na rozdíl od novinářů bych skutečně nevylučoval tu variantu, že je Konečný někde ukrytý, ať už o své vůli, nebo proti ní. Každopádně - pokud se objeví, já budu jenom rád. Velmi rád bych si s ním nad kávu pohovořil o tom, kdy mi vrátí mých sto milionů, protože jsem mu půjčil peníze i na jeho osobní obchodní aktivity. Jeho zmizení nejvíc uškodilo mně, ať už kvůli směnkám ČSSDe, nebo s ohledem na ten výše zmíněný dopis.

Kapitola čtrnáctá: Podvod Čepro, příprava vraždy celníka

Vy a bývalý šéf státem ovládané energetické společnosti Čepro Martin Pechan jste byli obviněni z podvodu a ze zločinného spolčení. Na vás osobně navíc dopadlo podivné obvinění z přípravy vraždy jakéhosi celníka. Celá věc má údajně spojitost se soudním sporem Čepa a společností Tukový průmysl o pohledávku ve výši 2,8 miliard korun.

Můžete mi vysvětlit, oč tam běží?

V současné době jde o určení, zda společnost Čepro odpovídala Tukovému průmyslu za odnětí zboží celnímu dohledu, čili ztrátu zboží, či nikoli. Na toto zboží byly vázány nepřímé daně, spotřební daň a DPH, a úhradu těchto daní státu za společnost Bena, a.s.. Celníci i policie nechali vyvést bonitní pohledávky společnosti Bena do zahraničí a v současné době je Bena insolventní. Podstatou sporu je právní otázka, zda má dopravce a skladovatel právo vydat oprávněnému jiné zboží, než to, které přijal ke skladování a přepravě. Společnost Čepro a orgány státní moci tvrdí, že ano, Tukový průmysl tvrdí, že ne. Nevím, o co svůj názor opírají státní orgány. Tukový průmysl principiálně o Obchodní zákoník 513/1991 Sb. ČR, § 530 a komentář k němu: Komentář k Obchodnímu zákoníku C.H.Beck,

8. vydání, str. 1186, k ust. § 530 - "V tomto ustanovení se doplňuje základní charakteristika této smlouvy tak, že věc, i když obecně půjde o věc druhovou, bude uložena individuálně odděleně od jiných věcí (tak, aby nemohlo dojít k záměně za jinou věc téhož druhu) a skladovatel je pak povinen vrátit právě tuto věc".

Jste obviněn z přípravy podvodu a ze zločinného spolčení. Z čeho konkrétně vás obžaloba viní?

Údajně měla nastat situace, kdy do rodinného domu pana Pechana vtrhne celník a nalezne pana Zwierzynu, jak přepočítává nějaké peníze. Ty peníze mu měl celník "jako" sebrat. Zwierzyna je pak měl chtít zpátky po celní správě. Problém je, že kromě absurdity postupu jako takového, celní správa vystavila na Tukový průmysl pravomocných exekučních rozhodnutí již za 14,5 miliardy Kč. I kdyby to byla pravda, jako že není, Tukový průmysl by pořád ještě dlužil státu deset miliard. Výsledkem "akce", jak ji popisuje Zwierzyna, by byl mrtvý celník, mrtvý jednatel společnosti a jakýsi dokument, že mrtvý jednatel předal mrtvému celníkovi pět miliard korun. To by vypadalo opravdu zcela věrohodně. Jestli by nebylo jednodušší dát nějakému celníkovi někde v hospodě tisícovku, ať takový dokument, kdyby o to byl zájem, podepíše. Výsledek by byl týž, a bylo by nejméně o dvě mrtvolky méně. Asi bych měl zmínit i ten důležitý fakt, že dotazem na Generálním ředitelství cel se zjistilo, že žádný takový figl by nefungoval. On by totiž ten "celník" vystupoval jako soukromá osoba, která jednala bez pověření. Je to celé fantastický blábol.

Znáte pana Zwierzynu, ktrý se rozhodl proti vám svědčit? Pokud ano, co o něm můžete říct?

Radka Zwierzynu znám. Byl spolužákem mého známého, Aleše Zagory, na základní škole. Jenom jsem nevěděl, že je to agent provokatér s úkolem, dostat mě ze země a mě známé za mříže. To! by mě nenapadlo. Když se poprvé objevil ještě s jedním albánským kamarádem, chtěl půjčit peníze a já mu je půjčil. Peníze mi však ve stanoveném termínu nevrátil všechny. Pak nějakým způsobem přes inzerát získal kontakt na pana Pechana a podařilo se mu dosáhnout pozice jednatele společnosti Tukový průmysl, s.r.o..

Jelikož mi pan Zwierzyna stále dlužil peníze a přesvědčil mě

o svém novém podnikatelském záměru, půjčil jsem mu další peníze, aby je mohl zhodnotit a pak mi vrátit i své resty z minula. Později jsem se dozvěděl, že mě opět oklamal, a peníze si půjčil na nějaký

Pro Policii České republiky jsou důvěryhodní lidé i takoví, o kterých rozesílají v Českém Těšíně zoufalí věřitelé podobné dokumenty. Jen malá ukázka toho, co napáchal korunní svědek pan Radek Zwierzyna, u svých přátel v Českém Těšíně.

nelegální obchod s LTO, které kupoval v Polsku a deklaroval jako naftu v ČR, přičemž neodváděl DPH. Všechny tyto transakce doložím, ale vzhledem k blízkému se termínu soudního jednání musím tyto klíčové důkazy ponechat v tajnosti. Myslím, že jedním ze zásadních důvodů, proč proti mně začal svědčit, byly právě peníze, které mi dlužil. V listopadu nebo v prosinci 2004 u pana Zagory údajně loudil další peníze, protože dlužil každému, na koho se podíval. Chtěl dva nebo tři miliony. Nebo víc, nebo třeba méně. Bylo mu to jedno, chtěl prostě cokoli. Nabízel mi prostřednictvím jiných osob, že ze společnosti, kde je jednatelem, "vytáhne" nějaké peníze, protože ho tam nikdo nekontroluje. Vím jen, že vymýšlel mechanismus, jak vytáhnout zablokované peníze ve výši 4,9 milionů korun, které měl a ještě má, Tukový průmysl zablokované na účtu na Finančním úřadě. Dále vymýšlel, jak se dostat k penězům, které byly zablokovány na jistinných účtech v Komerční bance. Jednalo se o zablokované celní jistiny z důvodu exekuce ve výši asi padesáti pěti milionů korun, jelikož měl přístup k výpisům z účtu, plánoval jejich zneužití jako garanci pro jinou banku. Já jsem však s připravovanými podvody pana Zwierzyny nechtěl mít nic společného a odmítal jsem s ním o těchto věcech komunikovat.

Radek Zwierzyna mi však stále dlužil 1,2 milionů korun plus úroky. Jelikož jsem měl v té době v Česku zablokované všechny účty, potřeboval jsem si vyřídit kreditní kartu, abych mohl nějak platit své osobní výdaje. Rozhodl jsem se založit společnost Featherstone limited. V této společnosti jsem mu nabídl místo fiktivního majitele, jelikož já jsem nemohl v žádné firmě figurovat, výměnou za upsání části dluhu a úroků. Souhlasil s tím, a já jsem na účet této společnosti převedl přes jeden milion euro, což mohu doložit. Pan Zwierzyna vyřídil kreditku s měsíčním limitem deset tisíc euro, kterou mi však nikdy nepředal. Pak se začaly dít věci. Ve stejné době, kdy se pan Zwierzyna rozhodl proti mě svědčit, se začaly ztrácet

Ze pan Zwierzyna krade dál i pod policejní ochranou je vidět z těchto výpisů.
Jen od 7.10.2005 do 18.10.2005 vyčerpal z cizích peněz 290.000,-Kč!

140

účtu peníze. Pomocí kreditky začal vybírat různé částky a vybírá je stále. Bude to znít neuvěřitelně, ale pan Zwierzyna, jako korunní svědek, který svědčí proti mě, pod ochranou policie beztrestně krade cizí peníze a nikomu to nevádí! Pod policejní ochranou mi zcizil jeden a půl milionů korun a navíc mi dluží další milion a půl, který si půjčil předtím.

Radek Zwierzyna byl zařazen do programu na ochranu svědků.

Vím především tolik, že Radek Zwierzyna, ať si v tuhle chvíli říká jakkoliv, potřebuje ochranu leda tak před svými věřiteli, u kterých si vypůjčil dobrých šedesát milionů korun.

Jeho výpověď jsou kecy Policie mu slíbila, že když bude něco vypovídat proti mně, změní mu totožnost a nebude muset vracet své dluhy. Byla to určitě lákavá nabídka a silný motiv.

Uvedl jste, že máte možnost rozhodovat o pohledávce Tukového průmyslu ve výši 2.8 miliardy korun vůči firmě Čepro. Jak jste získal vliv na tuto pohledávku?

Držím ji.

Jak vznikla tato pohledávka?

To říkám v odpovědi na vaši první otázku.

Čepro tvrdí, že tato pohledávka je fiktivní, jak to zdůvodňuje?

Nijak. Čepro jen tvrdí, že pohledávka je fiktivní. Jiné argumenty nikdy nepoužilo a to ani v odvolání, které podalo, ani v dovolání. Ani to nevysvětlilo PČR či médiím. Prostě nechtějí platit za nepořádek, který tam v minulosti měli.

Jaká je podle vás pravděpodobnost uplatnění této pohledávky?

Značná.

Čepro je energetická společnost ovládaná státem, která také spravuje i státní hmotné rezervy pohonných hmot.

Myslíte, že něco probíhá nestandardně, když vlastně vedete spor se státem?

V našem státě je zvykem hájit jeho zájmy za každou cenu. Zákon nezákona. A to je stav, ve kterém se dnes nacházím. Politické a obchodní zájmy se neprolínají se zájmy spravedlnosti. Naopak - mají nad nimi navrch.

Je známo, že s firmou Bena jsou spojeny ještě další pohledávky, které vůči Čepu uplatňují další dvě firmy. Zhruba 2,6 miliardy korun požaduje společnost Al Batal General Trading a firma 1 M Port vymáhá pohledávku ve výši 348 milionů korun. Máte vliv i na tyto pohledávky?

Mám vliv i na tyto pohledávky. Koupil jsem je jako pohledávky uznané pravomocným rozhodnutím českého soudu.

Bylo vám někdy vyhrožováno, nebo nabízeny úplatky v souvislosti s pohledávkami vůči Čepu?

Jednají se mnou emisari Čepu a chtějí ode mne pohledávky koupit. Nespěchám. Proto nyní zatýkají mé kolegy a známé, aby mě donutili k rychlejšímu postupu a snížení ceny.

U těchto dalších pohledávek firma Čepro prohlašuje, že jsou také fiktivní. U soudu však spor o pohledávky prohrála.

Tvrdí, že soudy prohrála proto, že se stala obětí komplotu bývalých zaměstnanců. Údajně zatajení soudních obsílek uvnitř firmy, či nepředložení dostupných dokladů pro svou obhajobu. Jaký máte názor na tato tvrzení?

Má-li stát něco platit, je to v České republice vždy prezentováno jako podvod. Je to však nesmysl. Čepro by ty spory prohrálo, i kdyby se k soudu dostavilo, pokud by nedošlo k politickým tlakům.

Mě samotného obvinili, že jsem organizoval zadržování soudních obsílek, i když jsem byl v té době prokazatelně v polovině roční vazby. Sám si nedovedu představit, jak bych mohl z této pozice něco ovlivňovat a řídit.

Jak si vysvětlujete, že se firma Čepro dostala do tak astronomických finančních potíží a kdo podle vás z této situace profitoval?

Dle sdělení současného vedení Čepra zaplatilo zcela zbytečně astronomickou částku svým právním zástupcům.
ROZHOVOR ČTVRTÝ

Kapitola první: Utajení svědci

Pane Krejčíři, největší potíže s českou justicí vám vždy začaly tenkrát, když se na vás policie vytrasila s nějakým utajovaným svědkem. Mohl byste nám nejprve vysvětlit, co to vlastně utajovaný svědek je?

Jsou to prostě svědci, jejichž identita není známa. Takovým svědkům je možno klást otázky pouze pomocí přenosového zařízení. Ale víte, žádný z těch utajovaných svědků, kteří proti mně kdy svědčili, vlastně nikdy neřekli nic konkrétního. Byly to vždy jen jakési vágní výpovědi, které můžeme lidově nazvat, že někdo něco kdesi zaslechl. Žádný z nich nevypověděl ani jednou, že by byl přímým svědkem kteréhokoliv z mých údajných trestných činů, nebo jejich účastníkem. Je to tedy opět velmi nestandardní situace. Evropský soud pro lidská práva totiž výslovně vylučuje, aby jediným nebo podstatným důkazem usvědčujícím někoho z trestného činu, byly nepřímé výpovědi. V mých kauzách je vždy všechno jinak. Jedná se - jak kdysi řekl můj obhájce doktor Sokol - o osobní válku řady policistů proti Krejčířovi. Není se tedy co divit, že na základě nepřímých výpovědí takzvaně utajovaných svědků s mimořádně pochybnou minulostí, jsou konstruovány neuvěřitelné kauzy.

Pojďme si nejprve pohovořit o utajeném svědkovi jménem Petr Šebesta. Svědčil proti vám pod jménem Jan Zelenka a byl zavražděn. Já bych teď s dovolením ocitoval krátký úryvek textu, ve kterém se váš vlastní právník JUDr. Tomáš Sokol zabývá postavou tohoto svědka. Cituji tedy:

"Jedním z utajovaných svědků byl svědek Šebesta, který ovšem k věci samé nevypovídal nijak podstatně. Toliko tvrdil, že klient se stýkal minimálně s jedním z obviněných, neboť je viděl spolu jednat či pobývat opakovaně na rekreační lodi. Tento svědek byl později nalezen zavražděný, přičemž policie před sdělovacími prostředky spekulovala o tom, že tento fakt je výhodný pro klienta a zcela nepokrytě bylo naznačováno, že by za smrtí uvedeného svědka mohl být klient. Jde

o jednu zpoměrně úspěšných dezinformačních akcí policie ČR. Jak již bylo konstatováno, výpověď utajovaného svědka, byť by byla jakkoliv nepříznivá, nemůže odůvodňovat závěr o vině obviněného. V daném případě ovšem tento svědek byl osobou problematickou a i policie se

o něm vyjadřuje tak, že se pohyboval v kriminálním prostředí, měl dluhy a řadu pochybných operací. Z toho důvodu tedy připouští policie, že mohly existovat jiné důvody, pro které byl později zastřelen. Ve chvíli, kdy indiskreci policie byla prozrazena totožnost tohoto svědka, ovšem přestával mít pro policii jakoukoliv cenu právě proto, že tyto skutečnosti byly známy i obhájce a nepochybně v rámci jeho případného výsledku před soudem by byl tázán i na svoje další aktivity, dluhy apod. To by pravděpodobně samo o sobě stačilo na zpochybnění jakéhokoliv tvrzení, které ve věci uvedl a znovu připomínám, tvrzení nepříliš podstatná. Procesní problém je ale v tom, že pokud svědek nemůže být u soudu vyslechnut, např. proto, že zemřel, je čtena jeho výpověď, učiněná v přípravném řízení, tj. pro klienta nastala nejhorší možná varianta, v případě soudního řízení bude čtena výpověď, jejíž dopad již nemůže být zkorigován dalšími dotazy svědkovi položenými. Lze tedy říci, že nejmenší zájem na usmrcení tohoto svědka měl právě klient."

Co dalšího byste nám mohl říct o Petru Šebestovi? Za jakých okolností jste se setkali? Jaké byly vaše vztahy... ?
145

Se Šebestou jsem se poznal prostřednictvím Richarda Chlada, od kterého jsem si koupil na Orlíku loď. Když mi ji ukazoval, kotvila právě poblíž vily číslo 11, která patřila právě Petru Šebestovi, jenž tam bydlel. Během prohlídky lodě mi pan Chlad mj. řekl i to, čím je dům u kterého loď momentálně kotví. Jako dobrý známý mě důrazně varoval před jakýmkoliv bližšími - nedej bože - obchodními kontakty s Petrem Šebestou, o kterém věděl, že je to podvodník a gauner, navíc konfident policie i BIS. Zmínil se i o tom, že jsem samotnému dlužní Šebesta pět milionů a nelze ho přinutit, aby ty peníze vrátil. Neměl jsem důvod panu Chladovi nevěřit, protože to byl můj dlouholetý známý. Chlad ho poté přesto zavolaal, aby mě představil jako nového majitele té lodi a zeptal se, zda loď může i nadále kotvit u mola pod jeho vilou. Šebesta řekl, že mu to nepřekáží. V zásadě byly dvě možnosti - kotvit soukromě u Šebesty, nebo ve velké maríně. To soukromé kotviště bylo pro mne lepší a já se Šebestou uzavřel dohodu v tom smyslu, že mu každý rok - coby jakési nájemné - nechám opravit to molo.

Jaké pak byly vaše vztahy se Šebestou?

Protože jsem věděl, s kým mám tu čest, dával jsem si na něj dobrý pozor. V podstatě jsem mu na každou otázku napovídal nějaké nesmysly a držel si ho co nejvíc od těla - snad kromě vodního lyžování. Učil mě jezdit na vodních lyžích a občas jsme si spolu vyjeli na kole. V žádném případě bych ale s někým podobným neobchodoval. Nicméně na Orlík jsem jezdil poměrně často, takže jsem poměrně často potkával i Šebestu. Měl tedy jako univerzální svědek poměrně dobrou startovací pozici k tomu, aby si vymyslel cokoliv. Šebesta totiž pracoval pro dvojici policistů z Policie České republiky, správy hlavního města, Kongresová ulice 2 - pány Poppa a Vořáka.

Kopie části výpovědi ředitele Technology Leasing Ing. Přemysla Synka k Petru Šebestovi, který se angažoval v této kauze jako utajovaný svědek.

147

Jak že se jmenovali?

Oldřich Popp a ten druhý Milan Vořák. Vořákovi jsme říkali Rocker, protože měl vždycky dlouhé mastné vlasy a oblékal

se do džinoviny. Prostě Rocker Vořák. Každopádně Šebesta byl spolupracovníkem těchto dvou policistů. Jsem přesvědčen, že právě oni mají prsty v jeho smrti. V době, kdy Šebestu zavraždili, jsem byl už čtyři dny ve vazbě kvůli společnosti Technology Leasing. Od počátku byla jeho smrt připisována mně, ale právě já z ní neměl žádný užitek, jak ostatně zmínil i můj obhájce. Ted, když je mrtev, nemohu u soudu věrohodně zpochybnit jeho tvrzení. Čili pokud - vzhledem k životnímu stylu Petra Šebesty - existoval na světě jediný člověk, který z jeho smrti prospěch neměl, byl jsem to já. Jeho výpověď se nyní pouze přečte, aniž by byl svědek konfrontován s obhajobou, aniž by si mohl soudce udělat svůj vlastní názor na to, zda ten člověk lže, nebo jestli mluví pravdu.

Ale proč si myslíte, že za vraždou Petra Šebesty stojí dvojice policistů Popp a Vořák?

Největší zájem na Šebestově smrti měla policie. A pokud policie, pak Popp s Vořákem. Byl to jejich informátor, jejich člověk. Oni ho angažovali, oni mu kryli záda a zaručovali faktickou beztrestnost za celou sérii dalších podvodů. Byl to člověk, který měl od policie zelenou. Mohl udělat cokoliv, jakýkoliv hospodářský trestný čin. Několikrát se mě snažil přemluvit, abych s ním něco podobného podnikl právě z titulu jeho beztrestnosti před zákonem. Tvrdil, že se to prostě všechno někam založí do spisu, že to skončí v nehlubším šuplíku a před soud to nikdy nedojde. Že stačí policistům zaplatit a oni už to sami zařídí tak, aby se nic nestalo.

Ale vy jste mi neřekl, proč by ho měli zabít.

Proč. Protože on o nich věděl úplně všechno. Jezdili za ním na Orlík, spávali u něj na chatě, jezdili spolu na víkendy, byli v téměř každodenním kontaktu a vezli se společně v dlouhé řadě nejrůznějších - řekněme - nestandardních věcí. A Šebesta se rozhodl promluvit. Mám zde čestné prohlášení pana Aleše Zagory ze dne

15. 10. 2003, ve kterém před notářem říká, že jej Petr Šebesta informoval o tom, že za pět milionů korun odvolá svou lživou výpověď vůči mně. Já se samozřejmě s Šebestou vůbec nechtěl setkat. Dobře jsem věděl, kdo je utajovaný svědek Zelenka, a dobře jsem věděl, že každé setkání s tímto tzv. utajovaným svědkem může být další provokací. Policisté tedy začali dostávat informace o tom, že Šebesta je chce za peníze prodat a říct pravdu. Navíc dobře věděli, že nakonec nesplní své sliby týkající se některých kauz, ze kterých ho slíbili vysekat. Nakonec i Šebestovi hrozilo, že půjde do vězení a zřejmě v tu dobu se vymkl z rukou Poppa a Vořáka. Bylo jasné, že začal hledat jinou cestu. Jen se domýšlím, že vydíral i je, a vyhrožoval, že řekne pravdu o takřka historické spolupráci mezi nimi, a v tu chvíli... V tu chvíli se stalo, co se muselo stát. Já byl čtyři dny ve vazbě kvůli kauze, ve které Šebesta svědčil jako utajovaný svědek, což byla ideální chvíle, jak se zbavit nepohodlného člověka a nenápadně poukázat na někoho jiného, než jsou Popp s Vořákem, kteří měli z jeho smrti největší profit. Kromě toho, že se nikdy svět nedozví, co všechno vlastně s Šebestou vymysleli a udělali, mohou nadále sloužit u policie a jede se dál.

Co utajený svědek Mikuláš Hnátek, alias Josef Trnka? O něm se toho ví ještě méně.

V zásadě existuje výpověď utajeného svědka Trnky, ze které vyplývá, že jsem se měl na Orlické přehradě setkávat s panem Haimannem, dělat tam společné večírky, plánovat obhajobu a nevím co všechno. Skutečnost je taková, že vůbec nevím, kdo je Mikuláš Hnátek. Co je ale hlavní. Já pana Haimanna skutečně neznal a do doby, než jsme se potkali během rodinných návštěv ve vazební věznici na Pankráci, jsem ho nikdy neviděl. Nebo přesněji. Nemohu vyloučit, že jsem někdy někde ve svém životě - snad i na Orlíku, kam jezdí opravdu spousta lidí - nepotkal, nebo spíš neminul pana Haimanna. Rozhodně jsem ale nevěděl, kdo to je a na nějaké takové setkání si opravdu nepamatuji. Pamatuji si ale na to skutečné setkání. Vedli nás společně chodbou vazební věznice a bachaři mi řekli, že toto je Martin Haimann. Tak jsem se setkal s člověkem, který měl být můj komplic v kauze M5. Seznámili nás policisté. Jak jsem se dozvěděl později, Popp s Vořákem slíbili panu Hnátkovi, že mu zahrají do autu obžalobu z kuplířství, pokud odřiká tuhle nesmyslnou výpověď. Řečeno obchodnický, byl to standardní barter. Utajený svědek, který měl na krku obžalobu z kuplířství, měl napovídat nějaké nesmysly v jiné kauze výměnou za beztrestnost. Takže si pláclí, ale dopadlo to, jakto dopadne vždycky. Takový utajený svědek má totiž velmi krátkou životnost. Dokud má utajený svědek policii co říct, slibují mu hory doly. Ale jakmile řekne všechno, co oni slyšet chtějí, ztrácí pro ně jakoukoliv cenu a letí přes palubu. Buď ho někdo zabije, nebo je prostě odsouzen ve věci, za kterou mu byla slíbena beztrestnost. Tenhle mechanismus brzy poznal i Mikuláš Hnátek a dostal na policii celkem slušný vzték. Myslím dokonce, že ve stejný den, kdy ho odsoudili, poslal mému advokátovi vlastnoručně napsaný dopis, ve kterém vysvětloval, že svědčil pod jménem Trnka, že se jeho výpověď nezakládá na pravdě. Nakonec uvedl, že by velice nerad svým svědeckým komukoliv ublížil.

Znal jste Mikuláše Hnátku?

Ne. Nikdy jsem ho neviděl.

Čestné prohlášení Mikuláše Hnátky.

151

O dalším svědkovi, Petru Polanském, říká váš obhájce JUDr. Sokol toto:

"Dalším utajovaným svědkem, jehož inkognito bylo vyraženo, byl svědek Polanský, původně vedený pod jménem Novák. Tento svědek ve svém dalším výslechu uvedl, že nechce vypovídat jako utajený svědek, jak již vypovídal, neboť jeho totožnost byla již odhalena při jednání I v jiné soudní věci, v níž je stíhán za podvod spáchaný na klientovi. Petr Polanský vypovídal v neprospěch klienta, ale opět velmi odtažitým způsobem a odmítl potvrdit, že by něco přímo viděl anebo u něčeho přímo byl. Jak již bylo řečeno, tento svědek je v pozici obžalovaného ve věci podvodu, který měl spolu se svojí manželkou spáchat ke škodě klienta. Tento svědek je pozoruhodný i tím, že vypovídal v další trestní věci klienta, vedené před Krajským soudem v Ostravě. V rámci policejního výslechu, který byl proveden před několika lety vypovídal ve prospěch klienta takže i poukazem na jeho výpověď bylo možné vyvracet argumenty obvinění. Na jaře tohoto roku před soudem však svoji výpověď zásadně změnil a vypovídal zcela opačně a dokonce přiznal, že při

výslechu na policii lhal, aby pomohl Ing. Krejčířovi. Podle trestního zákona platného v ČR je nepravdivá svědecká výpověď trestným činem. Proto jsem se obrátil opakovaně na státní zastupitelství s podnětem, aby ve věci dalo policii pokyn k zahájení trestního stíhání, neboť jedna z výpovědí tohoto svědka musela být nepravdivá, on sám tvrdí, že první, takže je na místě vést trestní stíhání. Státní zastupitelství však písemně sdělilo, že k takovému postupu nevidí žádný důvod. Jde o velmi neobvyklou reakci, neboť svědek, který by si počínal opačně, totiž napřed obviněného usvědčoval a pak u soudu svoji výpověď změnil ve prospěch obžalovaného s tím, že na policii původně lhal, zcela jistě by byl trestně stíhán."

Kdy a za jakých okolností jste se seznámil s Petrem Polanským?

Známo z Českého Těšína už od dětství. Aktivně jsem se s ním začal stýkat někdy během vysokoškolských studií. On veksloval v Těšíně a já jsem veksloval v Ostravě. Kupoval jsem od něj valuty a prodával je dál. Pak jsem se s ním setkal ve vazební věznici v Opavě. Všichni znají jeho kauzu - jmenovala se Konto Patrik. Měl nemocného syna Patrika a celá republika se skládala na jeho léčbu, zatímco tatínek Polanský v černém Mercedesu obrazil bordely, chlastal a sjížděl se pervitinem. Národ se mu nakonec na syna složil, ten odletěl do Kanady na operaci, ale bohužel na její následky později zemřel. V té době byl tatínek Polanský už zavřený za to, že někomu prokopl hlavu a dalšího člověka ztloukl tak hrozně, že upadl do bezvědomí. Nejprve dostal tři roky a po odvolání mu přidali rok navrch, jelikož se jednalo o obzvláště závažný trestný čin - těžké ublížení na zdraví. On byl tedy v Opavě, kde jsem byl devatenáct dní ve vazbě, ve výkonu trestu a měl tam funkci skladníka. Když ho pak po dvou a půl letech propustili z výkonu trestu, zamířil rovnou za mnou, protože hledal práci. V tu dobu jsme se nějak nedohodli. Zkoušel mi prodávat nějaká auta, ale nebylo to v pořádku a ve finále se vlastně v jednom sporu postavil proti mně.

Musel jsem mu vysvětlit - bylo to tuším v roce 1993 - že nedělá dobře. V roce 1996, poté, co mu zkrachoval nějaký autobazar, se přihlásil o práci znova, já se slitoval a vzal ho v podstatě jako pomocnou sílu, která bude dělat zahradníka, řidiče, vrátného, prostě poskoka pro všechno.

Že mi umyje auto, když bude potřeba, a jindy mě zase odveze. Už z titulu jeho funkce, která se u něj po celou dobu nezměnila, ačkoliv jsem ho v mezidobí naučil jist příborem a oblékat si k černým botám černé ponožky, jasně vyplývá, že ten člověk neměl nikdy o mých obchodních záležitostech ani ponětí. Takový člověk prostě nikdy nebyl v pozici, která by ho později předurčovala k roli utajeného svědka, především z toho důvodu, že Polanskému, o kterém mohu s jistotou prohlásit, že dvojnásobek jeho IQ nepřesahuje trojciferné číslo, bych nikdy nic neřekl. Když doktor Sokol mluví o jeho nejasných výpovědích, já příčinu znám. Polanský totiž neví nic kromě toho, co se naučil papouškovat od policistů. Na druhou stranu musím přiznat, že naučením se těch šestnácti řádků výpovědi, kterou po něm policie chtěla, Polanský překročil svůj stín. Takhle intelektuálně vysoko se už nikdy nevzepne. Ať už se ho obhájci zeptali na cokoliv konkrétního, oddrmolil naučenou formulku, že na tuto otázku nemůže odpovídat, protože by byla odhalena jeho totožnost. Odpovídal takhle, protože o tom nic nevěděl, a nevěděl, co by na to měl říci.

Takže pan Polanský pro vás pracoval. Kdy a z jakého důvodu jste se názorově rozešli? Proč proti vám začal vypovídat?

To je velmi jednoduché. My se s Polanským nerozešli názorově, protože právě s ním bych své názory nikdy nekonzultoval. Ten člověk pro mne dlouhou dobu dělal všechno, vlastně mnohem víc, než co jsem po něm chtěl. Neprozřetelně jsem se zmínil, že bych potřeboval nějaké dokumenty, a to zvíře vykradlo Finanční úřad v Českém Těšíně, aby se mi předvedlo, že něco umí. Musím uznat, že tenhle jeho kousek, o kterém jsem se dozvěděl až po delším čase, totiž zmizení dokumentů firmy Corado Holding, šokoval i mne.

Tak to jste si vybral opravdu zajímavého zaměstnance.

Já jsem samozřejmě věděl, co je Polanský zač, když jsem ho zaměstnával. Ale musím říct, že se mu dařilo mě průběžně ohromovat. Když jsme například letěli ze Ženevy, kde Polanský - jak se naučil - podepisoval papíry, vytáhl jsem si z nudy mapu a Polanský, co prý dělám.

"Hmmm, tak se dívám, kam letíme. A kam pojedu na dovolenou a tak..."

"A kde letíme?" ptal se Polanský. "No tady. Z Ženevy do České republiky letíme," dal jsem mu tu mapu, aniž bych mu to ukazoval nějak detailně.

Mé první překvapení bylo, když začal hledat Ženevu v Austrálii. Tak se na něho dívám a říkám, co čumí, jestli si plánuje dovolenou v Austrálii. A on že ne, že se dívá, jak letíme. Ten člověk prostě neměl ani ponětí o tom, že existuje nějakých šest kontinentů, natožpak Evropa, nebo Asie. Přisahám, že neměl anišunk o tom, kde leží Jižní Amerika. Já jsem po celou dobu věděl, že je Polanský blb, ale že je až takový blb, to by mě nenapadlo.

I když vlastně mohlo.

Manželka jednou potřebovala odvézt z Českého Těšína na letiště do Vídně. Snad i s otcem, už nevím. Polanský je tedy naložil do auta a vyrazil. Jakmile uviděl první znak letadla, který naváděl na brněnské letiště, stočil volant a dovezl je tam, spokojený jako vždy, že splnil úkol. Ten člověk prostě nebyl schopen rozpoznat státní hranice, že se tam třeba ukazuje pas, nebo tak něco. Když se mnou jel do Rijiky na motorky a musel ukázat pas podruhé, byl z toho už úplně v háji. Po cestě do Vídně už byl schopen pochopit, že státní hranice existují, ale podruhé už toho bylo na něj moc. On prostě vyrazil na cestu do zahraničí, to už věděl, že se ukazuje pas, ale jakmile jednou ukázal pas v zahraničí, neviděl důvod ho ukazovat znova. Byl už přece v zahraničí. A to ještě nedošlo k placení dálnice, to jste teprve měli vidět. Děsný případ. Po něčem takovém mi někdo bude tvrdit, že je to korunní svědek v mých kauzách? To je prostě dokonale zmanipulovaná výpověď. Oni mu nemohli dát žádné větší podrobnosti, protože by se do toho frajer zamotal. Nikdy nebyl u Technology Leasing, nikdy nebyl u žádné kauzy M5 - nehledě už na to, že já se s Polanským rozešel v roce 2000 a kauza M5 se datuje k přelomu let 2001 a 2002. On sám prohlašuje, že se se mnou setkal naposledy na jaře v roce 2000. Vyjadřuje se k věcem, které se údajně měly stát o rok později, navíc vykládá jak to mělo být, a jak nemělo! To je prostě nehoráznost.

Kopie originálu Čestného prohlášení Ladislava Štěpána, který byl společným známým Radovana Krejčíře a Petra Polanského.

156

157

Když jsme jeli do Kaprunu, zamířil si to do Lubljany. Potom už se mi jaksi taksi podařilo mu rozdělit svět na blízko a daleko. Blízko bylo do Kaprunu, to se jede do zahraničí a ukazuje se pas jednou. Daleko je všude jinde a pas se musí ukazovat vícekrát. Petr Polanský je naprosto hrozný případ. Věřte mi, že se mě u moře ptal, jak je možné, že se ta voda ještě nevyvila, když je země kulatá.

Blbost Petra Polanského ale zřejmě nebyla tím pravým důvodem vašeho rozchodu.

Ne. Pravým důvodem byly peníze. Jelikož mi Polanský dělal věrného poskoka, půjčil jsem mu peníze. On se prostě velice rád lakoval. Půjčil si moje auto, vzal peníze a vyrazil balit ženské. Když viděl, jaký nám manželka staví dům, chtěl taky jeden. Rozhodl jsem se tedy, že mu na něj půjčím. Bylo to domluveno tak, že buďto bude pracovat u mne a bude mi ty peníze vracet sto let, nebo že si rozjede nějaký svůj byznys. Ve finále to dopadlo tak, že jsem ten dům, na který jsem mu půjčil patnáct milionů, napsal na jeho manželku. Původně jsem měl v úmyslu dát si na ten dům plombu, čili zástavní břemeno. Jenže on mě přesvědčil, ať tam tu plombu nedávám. Že se chce časem vrátit na Moravu a každý kupec, který by uviděl zástavu na dům, by ho tlačil dolů s cenou. Já jsem pak odjel do zahraničí a Polanský už dělal poskoka nějakému panu Kůrkovi z Opavy, který ho zřejmě nabulíkoval, jak by se mě dalo o ten dům připravit. Podařilo se mi tu transakci zablokovat v hodině dvanácté. Na základě obvinění z podvodu byl Petr Polanský i se svou manželkou odsouzen - on k šesti a ona k pěti letům vězení. Ty soudy taky stojí za zmínku. Mě - poškozeného - k nim provázeli zakuklení samopalníci a Polanský, který mě podvedl, tam chodil se státní ochrankou. Policisté mu samozřejmě naslibovali, že mu právě tuhle kauzu umažou, pokud bude něco vypovídat proti mně. Jenže to nešlo, ten podvod byl jasný a navíc - utajený svědek skutečně ztrácí cenu, jakmile jednou řekl vše, co se po něm chtělo. Takže Vořák s Poppem si vodili Polanského, kam chtěli, protože na něj věděli opravdu hodně

- a navíc bylo třeba zacelit díru po Šebestovi. Potřebovali nového univerzálního svědka, takže si vybrali Polanského a naslibovali mu nespelnitelné. Že mu odpárou ten podvod, kterého se dopustil vůči mně.

Jakým způsobem jste se dozvěděl o tom, že Petr Polanský svědčí pod jménem Novák proti vám?

Řekli mi to lidé z Českého Těšína. Ten blbec běhal po hospodách naládovaný pervitinem a kořalkou a každému na potkání vykládal, že je Josef Novák, a že já se dostanu z vězení nejdříve za deset let.

Pojďme nyní k postavě nejznámější, k Tareku Assafu Becharovi (krycí jméno Jana Blažková), o kterém vy sám říkáte, že je to člověk, který dosvědčí komukoliv cokoliv, ráno takhle, a večer jinak. Nejprve opět, co říká váš obhájce Sokol:

"Další velmi bizarní postavou v záležitostech klienta je pan Tarek Bechara. Ten také vystupuje jako svědek ve věci klienta, a také ho má usvědčovat. I on byl původně vyslýchán jako utajovaný svědek a jeho totožnost byla prozrazena. Proti tomuto svědkovi je vedeno několik trestních řízení, zejména pro podezření z podvodu v rozsahu cca 1 mld. Kč, v současné době by měla být na něj podána obžaloba u Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Pan Bechara byl již tři roky ve vyšetřovací vazbě a hrozí mu v případě uznání viny trest ve výši deseti až dvanácti let.

Pravděpodobně právě kvůli tomu se záměrně vyhýbá vstupu na území České republiky a ze stejného důvodu policie provedla jeho výslech mimo území ČR, v SRN, konkrétně 18. prosince 2003 v Cottbusu. Státní zastupitelství, popř. policie s tímto svědkem před samotným výslechem dne

18.12.2003 komunikovala a výslech byl předem připraven. Vrchní státní zastupitelství a policejní orgány tehdy sjednaly schůzku na území cizího státu s osobou, proti které jsou vedena trestní stíhání pro trestný čin podvodu podle ust. § 250, odst. 1 a 4 tr. zákona. Přitom existuje podezření, že se takto stalo jenom a výhradně proto, že na území ČR by muselo být proti tomuto svědkovi zasaženo důrazněji, tj. musel by být zadržen, a vycházíme-li z běžné praxe i z povinností státního zástupce, zřejmě by na něj musel být podán návrh na vzetí do vazby. Výslech byl dopředu oznámen obhájcem jako výslech utajovaného svědka a teprve na místě se zjistilo, že jde o pana Becharu.

Existuje podezření, že zvolený postup byl toliko jakýmsi obchodem, v jehož rámci byl svědek Bechara vyslechnut k tomu, co zajímalo orgány činné v trestním řízení v jedné trestní věci, a současně tyto orgány daly na vědomí, že pokud jde o jeho vlastní trestní stíhání, nehodlají uplatňovat žádné zákonné postupy, např. žádost o vydání apod. Fakticky tím byla svědkovi zajištěna beztrestnost, neboť nyní se zdržuje na neznámém místě, pravděpodobně v Libanonu a pravděpodobnost, že by mohl být postaven před soud v ČR a souzen je nulová."

Co nám o panu Becharovi řeknete vy?

Nejprve bych chtěl poopravit zastaralou informaci šířenou i médií, že se Tarek Bechara ukrývá před mým hněvem v Libanonu. Všichni víme, že je na Slovensku, kde pendluje mezi Čadcou a Bratislavou, a skrývá se tam s podporou České policie před trestním stíháním.

Kdy a za jakých okolností jste se seznámil s Tarekem Assafem Becharou?

Seznámil jsem se s ním v roce 1998 prostřednictvím obchodního ředitele Mercedesu M3000. Koupil jsem pořadník na vůz, který si Bechara objednal, aniž by na něj měl peníze, jak je ostatně u něj běžné.

Obchodovali jste spolu? Měli jste nějaké společné aktivity?

V pravém slova smyslu nikdy. Po prvním setkání začal Tarek Bechara se mnou vyhledávat kontakt stále častěji, až se na mne obrátil s žádostí o půjčku. Chtěl po mně sedm milionů korun a jako garanci nabídl svůj rodinný dům Na Vyžlovce v okrese Kolín. Můj odhadce stanovil hodnotu domu asi na patnáct milionů korun. Po Becharovi jsem chtěl, aby mi přinesl list vlastnictví, který mi dokáže, že tam není žádné omezení vlastnického práva. Dohodli jsme se na tom,

že mu těch sedm milionů korun vyplatím ve dvou částech. Polovinu v hotovosti a druhou polovinu bankovním převodem v zahraničí, pokud mi složí do notářského trezoru kupní smlouvu na ten dům pro případ, že by mi peníze nevrátil. O nějaké tři dny později si pan Bechara vyrazil do Ženevy pro druhou polovinu peněz a já poslal jednoho ze svých právníků znova na kolínský Katastrální úřad. Když mi pak právník přivezl vlastnický list, spadl jsem ze židle, protože na tom domě v hodnotě patnácti milionů visely zástavy za dvě stě šest milionů korun. Ten člověk dokázal už tenkrát uplatit státní úředníky z Katastrálního úřadu, takže mu vyjžděli čisté listy vlastnictví. Dvě stě šest milionů! Dům za patnáct! Okamžitě jsem zakázal vyplacení druhé poloviny peněz a požádal pana Polanského, aby pana Becharu doprovodil do mé kanceláře, jakmile se objeví v Praze. Pan Polanský mě dost překvapil, snad neměl místo v autě - to už nevím, ale každopádně pan Bechara vystoupil na naší obchodní schůzku z kufru automobilu. Vysvětlil jsem mu, že navzdory okouzlujícím okolnostem našeho skutečného seznámení, tudy žádná cesta nepovede, a že dokud mi ty peníze nevrátí, bude zřejmě zaměstnán v mé kotelně. Bechara tedy povolal své lidi, kteří mi přivezli nějaké techničáky a další cennosti v hodnotě těch tří a půl milionu korun včetně smlouveného úroku. Z toho vyplývá, že jsem poměrně záhy s jistotou poznal, co je Tarek Bechara zač. Pokud mi tedy někdo sugeruje, že já jsem někdy věřil Tareku Becharovi, že to byl nějaký můj

Kopie originálu prohlášení pana Tarka Bechary.

162

polobratr, kterému bych dal cokoli, pak ho musím ujistit, že tohle se nikdy nemohlo stát. Už kvůli tomu prvnímu podvodu. To byla zkušenost na celý život dopředu. Jakmile mi vrátil peníze, přerušili jsme na delší dobu kontakt, neboť byl za své další podnikatelské aktivity vzat na tři roky do vazby. To je dosti podstatný detail až podezřele podobný věci Polanský. Tareka Becharu totiž propustili /, vazby v dubnu roku 2002 a on se vyjadřuje jako utajený svědek k věcem, které se měly stát na přelomu let 2001 a 2002.

Čtyři, nebo pět měsíců poté, co měla být podle sdělení obžaloby akce M5 skončena, pan Bechara ještě stále bručel a teď bude říkat, jak on věděl, co se kde děje, jak já se s ním radil a nevím co. Prosím vás. To je přece nesmysl. A s kauzou Technology Leasing je to totéž v bledě modrém. On je prostě univerzální svědek, bývalý spolupracovník StB, BIS, vojenské kontrarozvědky, SPOKU, Hamásu, prostě všeho, co si jen kdo vymyslí. Dnes řekne A, zítra B, pozítří C, popozítří D a příští týden prohlásí, že to bylo A. Samozřejmě nemá problém těchto pět prohlášení za sebou podepsat u notáře a vysvětlit, co ho vedlo k tomu, že včera říkal něco úplně jiného. Já mám například jeho prohlášení z Bratislavy datované k 24.10. 2004 a podepsané u notáře: "Já níže podepsaný..., a tak dále... prohlašuji, že já jako svědek kauzy Ing. Radovana Krejčíře jsem svědčil pod nátlakem a diktátem příslušníků Policie České republiky, konkrétně ze SPOKU. Mé výpovědi vůči osobě Radovana Krejčíře se nezakládají na pravdě, musel jsem vypovídat, co mi nadiktovala policie, také co se týká dopisů od pana Radovana Krejčíře během jeho pobytu ve vazbě... a tak dále. Tímto bych se chtěl panu Krejčířovi omluvit, toto prohlášení jsem učinil svobodně a bez nátlaku... Podepsán Tarek Bechara." Mám to jeho vlastní rukou, v originále jak můžete vidět na protější stránce.

Na jiném místě rozhovoru jste však uvedl, že se Tarek Bechara stal vašim rodinným přítelem.

Tak to byla právě ta chyba. Když ho po třech letech pustili z vazby, přišel za mnou. Byl vyhublý, šedivý, v tepláčkách, bez hodinek i auta a nechtěl po mně nic menšího, než abych se o něj postaral. Vycházel jsem z toho, že kdyby někdo prokázal takovou službu mně, budu mu nad smrti vděčný, když jsem přikývl na jeho prosbu.

Jaká to byla prosba konkrétně?

Začal mi vysvětlovat, že se dohodl s Jakubem Konečným, svým dlouholetým přítelem a obchodním partnerem, že od něj odkoupí jeho podnik Sběrné suroviny. Po mně chtěl, abych mu na to půjčil. Oblékl jsem ho, dal jsem mu auto, pronajal a zařídil jsem mu byt na Praze 5. Tehdy pro mě dělal Bechara nemožné. A jak jsem uvedl - kdyby mne samotného někdo po třech letech vazby nakrmil, oblékl a zajistil, nikdy bych ho nezradil. Takhle ovšem Tarek Bechara neuvažuje. Samozřejmě, že jsem si na něj po celou tu dobu dával pozor. Rozhodně bych mu nepovídal o nějakých kauzách a podobných věcech. V takovém režimu jsme opravdu nebyli. Podepsal mi směnky, zástavu na Sběrné suroviny a tak dále. Takže vlastně mé peníze v tak velkém ohrožení nebyly.

Bohužel. Po mém zatčení v roce 2002 zmizela z mé trezorové místnosti celá Becharova složka. Z jeho chování je zřejmé, že se i na mém zatčení nějakým způsobem podílel. Krátce po něm totiž jel za mou manželkou a začal ji přesvědčovat, že v domě jsou nějaké tajné dokumenty, které musí neprodleně vyzvednout. Později to zkoušel u pana Zagory a nakonec mu to vyšlo s mým otcem. Já bohužel dodnes nedostal seriózní seznam toho, co bylo v mé trezorové místnosti následně zabaveno. Byly to stohy materiálů. Kromě toho, že si vytáhl celou složku jeho zavazujících smének - bylo toho asi za patnáct milionů korun - vůbec netuším, co všechno si Bechara mohl přinést, což je mnohem nebezpečnější. O těch patnáct milionů korun se s ním nemohu ani soudit, protože všechny doklady o nich odešly z mé trezorové místnosti společně s Becharou. Dokonale vymazal historii a připravil mě o Sběrné suroviny. Následně - protože o tomto kousku neměl zatím nikdo ani tušení a já sám jsem byl ve vazbě - se pokusil Bechara získat důvěru celé mé rodiny. U mé manželky se mu to nepodařilo nikdy, zatímco u pana Zagory ano, což bylo taky pěkně drahé. Krátce před vzetím do vazby jsem Becharovi prodal na leasing dvě auta, která ale měla zůstat u mne, dokud nesloží alespoň část peněz. Becharovi se podařilo přesvědčit pana Zagoru, aby mu ta auta vydal i s klíči. Tímto způsobem mi ukradl dvě auta, převedl je na svou firmu a následně je podvodně prodal na základě falešných plných mocí.

O jaké vozy se jednalo?

Bylo tu žluté Porsche Carrera a Mercedes ML a pro velký úspěch se dohodl s panem Zagorou i o "koupi" mého Lamborghini. To auto bylo tenkrát na garanční opravě v Německu a pan Zagora Becharovi řekl, kde je, a dohodli se, že bude převezeno na nějaké neutrální místo, k panu Gembalovi do Stuttgartu a jen co tam auto bylo, už se řítit Bechara s

další falešnou smlouvou

o koupi vozu. Na základě těchto falešných dokumentů si to auto odvezl a prodal ho za poloviční cenu. Tak mě okradl o tři auta. Společnosti, které je vlastnily, za to podaly na Becharu trestní oznámení, které se dodnes proti němu vede.

Existují tam zcela jasné důkazy

- zfalšované doklady a podpisy na nich. Dvě auta si vyvezl do Libanonu a Lamborghini stojí někde v Německu, nebo snad skončilo v Thajsku. Nevím. Policie v této věci nedělá vůbec nic. Ani tím se však jeho kousky neskončily, nebo spíš naopak - to nejhorší mělo teprve začít. Po sto padesáti milionech od mého otce si vyzvedl dalších osm milionů z mého účtu, které měl předat mé právnice na případné kauze a další výdaje. Samozřejmě jí je nedal, zato vytáhl z mého otce dalších šest milionů za stejným účelem. Odehrálo se to přes doktora Gebauera a otec na Becharu za tento podvod ještě stačil podat trestní oznámení. Takže to máme auta, miliony, další miliony. Dohromady mě Tarek Bechara okradl o částku dalece přesahující dvě stě milionů korun. Takové to byly finanční škody ze spolupráce s Tarekem Becharou. Ale jak se mohlo stát, že u vás najednou tolik důvěry získal?

Za normálních okolností bych mu nevěřil ani pozdravení. Tu společnost Sběrné suroviny jsem držel až do okamžiku, kdy můj otec

- zatímco jsem byl ve vazbě - rozhodl, že se má Becharovi vydat ta složka. Bechara mě nemohl připravit ani o korunu, kdyby nezískal důvěru mého otce.

Jak tedy došlo k předání plné moci Becharovi? Z jakého důvodu?

Otec za mnou přišel na vazbu a oznámil mi, že Bechara zaplatil leasing, a že mu dal sedmdesát milionů v hotovosti. Ve skutečnosti mu Bechara ukázal zfalšovanou listinu od notáře, kde stálo, že ta hotovost je u notáře uložena. Kdyby mi tenkrát otec řekl popravdě, že mu Bechara ukázal papír o nějaké hotovosti, řekl bych mu, ať mu nevěří. Ale otec mi asi chtěl udělat radost a to mělo fatální následky. Já v tu chvíli uvěřil, že Bechara je v pořádku, protože podvodníci peníze nevracejí. Skutečně jsem uvěřil, že se změnil. Když jsem věděl, že Bechara vytáhl peníze, respektive že zaplatil sedmdesát milionů, v tu chvíli získal opět moji důvěru. Moje manželka otce přesvědčovala, aby mi řekl pravdu, že ty peníze nemá fyzicky, že má jen jakýsi papír, ale otec... Nechtěl mě tenkrát stresovat.... Za důvěru Becharovi zaplatil můj otec životem. Protože já Becharovi opravdu věřil a slíbil jsem mu, že po těch osmi milionech na něj převedu dalších sto, které mi proučtuje. Jenže v mezidobí jsem začal zjišťovat, co se vlastně děje. Okamžitě jsem všechny transakce zablokoval, ale Bechara, který si myslel, že ty peníze jdou, informoval pražské podsvětí, že jediným, kdo může jejich transferu zabránit, je můj otec. Tak došlo k událostem, které jsme už popsali. Z toho důvodu nechal Tarek Bechara spolu s dalšími, už výše jmenovanými komplici, zabít mého otce.

Jen na okraj bych chtěl podotknout, že vím ze zcela seriózních zdrojů, jakým způsobem byl Tarek Bechara instruován na utajeného svědka v mých kauzách, kde a jak ho učili, co má vyprávět Jana Blažková. Po celé čtyři dny byl na ubytovně Ministerstva vnitra, kde vařil Poppovi s Vořákem krevety na česneku, zatímco do něj nalávali, co má povyprávět za snůšku nesmyslů.

Kapitola druhá: Vazby

Pane Krejčíři, můžete nám říct, kolikrát a z jakých důvodů jste byl vazebně stíhán?

Poprvé to bylo v roce 1992. Ve vazební věznici v Opavě jsem tam strávil devatenáct dní v souvislosti s obviněním z porušování oběhu zboží ve styku s cizinou a nelegálního obchodování s alkoholem. Podruhé to bylo v roce 1995. Byl jsem opět v Opavě kvůli obvinění cla a daňového úniku v souvislosti s dovozem dvou Mercedesů a jednoho Porsche. Tenkrát trvalo vazební stíhání dvacet čtyři dnů. Všechny tyto případy byly ostatně popsány výše, stejně jako dvoudenní pobyt v cele předběžného zadržení z roku 1997 kvůli obvinění z podvodu v kauze známé jako Teplárny Otrokovice. Čtvrtou vazbu z let 2002-2003 bych rád popsal podrobněji.

O okolnostech svého tehdejšího zadržení jsem se už zmínil v souvislosti s kauzou M5. Nejprve mě převezli vrtulníkem do Brna a po Bublově výpovědi jsem absolvoval známé kolečko. Zdravotní prohlídka, sklad věcí a tak dále, pak mě odvedli na normální celu mezi pět nebo šest dalších lidí. Byla to vcelku normální, slušně zařízená cela. Jen co jsem se vybalil a uložil ke spánku, tedy asi po šesti hodinách, přiběhli bachaři, že se mám sbalit znova. Chlapi na ně pokřikovali, ať neblbnou, že už to snad do rána vydržíme, ať nás všechny nechají spát. Nikdo vůbec netušil, co se tam děje, a proč. Ve chvíli, kdy za mnou zaklapl katr, jsem se dozvěděl, že mě budou zase převážet. Uprostřed noci povolali skladníka i zdravotní sestru, aby mi udělala rychlou výstupní prohlídku. Pak se objevili dva muži z BIS doprovázení panem Nachalou, který začal kauzu M5, a sdělili mi obvinění. Autem mě převezli zpět do Brna a uprostřed noci jsme zase letěli vrtulníkem - do Prahy.

Kam do Prahy?

Do cely na Pankráci. Tam jsem ještě dostal slušnou celu v oddělení pro normální delikty, mladistvé a tak dále. Říkalo se tam tomu "Na kříži". Každý, kdo seděl na Pankráci, tento název zná. Dostal jsem celu vedle cely po Chvalovském.

Později tam seděl právník Vladimír Železného.

Za těch osm nebo deset týdnů, co jsem tam byl, jsem provedl kompletní rekonstrukci cely.

Vy jste opravoval celu?

Ovšem. Měl jsem nakonec nejkrásnější celu ve věznici. Když jsem tam nastoupil, byla to hnusná, oprýskaná cela plná vydrolené omítky a betonu. Když jsem odcházel, byl to nemocniční pokoj. Původně tam byly dvě postele, skříňka a polorozpadlý záchod s jakýmsi zákoutím. To se mi opravdu nelíbilo, takže jsem požádal chodbaře (chodbař je vězeň), aby mi to nejprve vysádroval a celou celu vymaloval na bílo. Použili jsme velice kvalitní německou barvu, která normálně kryje napoprvé, ale tuto celu bylo potřeba malovat čtyřikrát, než byl nátěr opravdu v pořádku. Trvalo to čtyři víkendy. Vždy, když jsem se chodil radit s právníky, chodbař mi opravoval celu, že byla nakonec jak nová. V truhlárně jsem si nechal udělat nástěnkou, potáhnout ji krásnou textilií a na ni jsem si pověsil rodinné fotky. Druhou postel jsem nechal vystěhovat a místo ní mi na zakázku v truhlárně udělali pracovní stůl se židlí. Všechno bylo přikryto bílými

prostředky. Celá místnost byla tak bílá, že jsem si večer mohl klidně číst bez světla. Zbytkové světlo, které dopadalo oknem, se odráželo. Pak jsem kladivem rozbil záchod a prohlásil, že teče, takže mi přinesli krásný nový záchod s novým splachovadlem. Umyvadlo se mi taky nelíbilo, byla to nějaká prehistorická přišera modré barvy, která mi neladila s novým záchodem. Rozbil jsem tedy i umyvadlo a oni mi přinesli nové s pochromovanou baterií. Černé mříže jsem taky nechal natřít na bílo, takže tam bylo čisto jako na operačním sále. Největším problémem bylo linoleum, které neměli ani bachaři ve své kanceláři. Řekl jsem tedy chodbaři co potřebuji a brzy mi přinesli dva vzorky linolea na výběr. Jestli chci hnědé, nebo béžové. Vybral jsem si béžové, protože mi víc ladilo k interiéru. Brzy jsem si však všiml, že mi mezi ty dva kusy linolea zalézal prach, tak jsem si je nechal svařit. Takovou kancelář jako já, neměl na patře ani kapitán stráže. Tu celou jsem kompletně zrekonstruoval. Byla vyvoněná, bílá - když tam ráno vpadli bachaři při kontrole, rozumíte, jak otvírali jedno to zakouřené a zapocené doupě za druhým a dívali se na ty nešťastníky, pokaždé u mě na chvíli museli přimhouřit oči a začali řvát, co to tam mám. Jak tam tudy procházeli, nora, nora, další nora, můj pokoj je vždy oslepl. Já jsem jim v klidu vysvětlil, že je to prostě opravená cela.

Že jste tam ty lidi musel uplatit, to je každému jasné. Můžete odhadnout, kolik vás stála rekonstrukce?

Rekonstrukce mě celou přišla asi na pět tisíc. Ale tam to funguje jinak. Koupíte frajerovi karton cigaret, nebo nějaké další věci v kantýně. V zásadě se jedná o barterový obchod. Já tobě čtverý cigarety, ty mi jednou vymaluješ.

Bachaři to tolerovali?

Byli tam dva, kteří byli v pohodě. Potom už to šlo tak daleko, že jsem seděl u bachaře v kanceláři, pil čaj, četl noviny, a čekal, až mi na cele vyschne malba, protože jsem nechtěl čichat ten pach mokrého nátěru.

Co jste udělal, že se to všechno změnilo?

Nic. Po deseti týdnech vazby najednou usoudili, že jsem mimořádně nebezpečný a přestěhovali mě do třetího patra mezi vrahy a jiné podobné případy.

Proč to udělali?

Myslím, že důvodem byly mé rozhovory s právníky během návštěv. Všechny jsou samozřejmě odposlouchávány a já se vyjadřoval v tom smyslu, že jsem v pořádku a vlastně mi nic nechybí. Takže se rozhodli zakročit, aby mi rychle něco chybět začalo. Jakmile mě zcela bezdůvodně odvedli mezi vrahy a násilníky na bezpečnostní oddělení, začal jsem se ihned starat o další rekonstrukci své cely. Jenže tam už to nešlo. Všechno bylo střeženo kamerovým systémem a nic podobného nepřipadalo v úvahu. Takže jsem se octl v horší noře, než byla má první cela na začátku. Připadal jsem si jako Abbé Farria z Hraběte Monte Christa. Ta šikana byla hrozná. Například ve vedlejší cele se oběsil nějaký Rus a mne okamžitě přestěhovali na jeho ještě zakrvácenou postel. Během deseti minut poté, co ho našli.

Rád bych zmínil ještě jinou velmi důležitou věc. Mám zde čestné prohlášení od jednoho ze svých spoluvězňů.

Jmenoval se Čeněk Svoboda. Přišli si pro něj dva policisté v civilu a začali na něj naléhat, aby podepsal prohlášení, že se Krejčíř přiznal ke kauze M5. Ten Svoboda měl nějaké problémy ve společnosti ČEZ a oni mu přinesli jakési "důkazy", že budou schopni jeho kauzu zastavit, pokud vydá toto křivé svědectví. Ve chvíli, kdy jsem přišel na celu - měl jsem totiž schůzku s advokáty - byl tam Svoboda s nervy nadranc. Rozhodl se o celé věci informovat mého advokáta. Napsal vlastní rukou, jak ho přesvědčovali, jak na něj naléhali, aby křivě svědčil proti mně. Kamerové systémy zaznamenaly jejich příchod i odchod, ale když se o celou věc začal zajímat můj právník, prohlásilo vedení věznic, že se záznamy mažou už po měsíci, nebo tak nějak. Stěžovali jsme si neprodleně na Inspekci ministerstva vnitra, ti všechno prohledali a prohlásili, že teď už se nedá dokázat nic, a že se ti agenti BIS nezapsali do knihy návštěv. Což je samozřejmě. BIS se nikdy nikde nezapisuje.

Za mnou samotným přišel do cely agent BIS jménem Uzer, kterého jsem z dřívějška znal pod jiným jménem, protože figuroval na mé výplatní pásce. Chtěl po mě, abych něco napovídal na nějaké soudce, politiky, policisty a státní zástupce. Poslal jsem ho pryč. Mám tedy s praktikami BIS poměrně rozsáhlé zkušenosti. Tento Uzer na mne naléhal téměř nepřetržitě. Tehdy dělal pro BIS a v současnosti je agentem UZI, což je civilní rozvědka. V čase mezi vyhazováním z BIS a pozdějším angažmá u civilní rozvědky dělal poradce při konkurzu Union Banky. Jak říkám - znal jsem ho od vidění pod jiným jménem. Je to jeden z těch, kteří mi dávali informace až do mého odchodu z ČR.

Tato vazba trvala sedm měsíců, z toho tři měsíce jste byl vězněn protiprávně. Jak k tomu mohlo dojít?

O politickém pozadí celé věci budu mluvit později, v tuto chvíli je důležité, že existovala objednávka držet mě ve vazbě co nejdéle a za jakoukoliv cenu. Protiprávnost této vazby byla uznána nálezem Ústavního soudu České republiky ze dne 4. února 2003. Přestože Ústavní soud výslovně zakázal Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze, aby nadále pokračovalo v porušování mých lidských práv, přestože mu přikázal mé okamžité propuštění, Vrchní státní zastupitelství v součinnosti s Vazební věznicí Pankrác protahovali pod nejrůznějšími záminkami mé věznění ještě zhruba o další tři týdny. Na základě tohoto rozhodnutí pak právníci jménem mým, mé manželky a mého syna vznesli u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu osobnosti proti České republice zastupované Ministerstvem spravedlnosti. Městský soud v Praze nám 2. června 2004 příkl právo na omluvu a odškodnění ve výši dvou set tisíc korun.

Dostal jste ty peníze?

Ministerstvo spravedlnosti se samozřejmě ihned odvolalo. 30. října roku 2005, čili před několika dny, pak rozhodl Vrchní soud v Praze, že omluva nám sice přísluší, ale finanční odškodnění nikoliv. Závěr, který z toho pro mne plyne, je jednoduchý. V České republice můžete člověka držet ve vazbě třeba protiprávně, a pokud se mu nakonec podaří nějaké spravedlnosti dovolat, řeknete mu pardon. Tři měsíce lidského života mají pro českou spravedlnost hodnotu rovných nula korun. Proti rozsudku Vrchního soudu v Praze samozřejmě podávám odvolání k Evropskému soudu pro lidská práva ve Štrasburku.

Pátá vazba trvala nejdéle, celý rok. Byl jste zatčen v souvislosti s obviněním z podvodu ve výše popsané kauze Technology Leasing. Byla to zřejmě i vazba nejtvrdší. Co nám k tomu chcete říct?

Byla to nejen vazba nejdelší, ale i nejhorší. Nejprve mě umístili do Vazební věznice Pankrác. To mi připomíná, že za normálních okolností bych vzhledem k místu svého trvalého bydliště, měl být vazebně stíhán v Praze Ruzyni. Jenže ta je vyhlášena jako nejlepší vazba v republice a prostě nebyl zájem mě poslat do "lázní", zatímco Pankrác je ostřejší. Zřejmě vrcholným kouskem byl váš převoz z vazební věznice Pankrác do vazební věznice v Českých Budějovicích, který připomínal převoz teroristů na základnu Guantánamo. Na hlavu vám nasadili černý pytel, řetězy vám omotali celé tělo včetně krku a ruce vám připoutali k nohám. Jaký k tomu měli důvod?

Ta událost, o které mluvíte, byla skutečně vrcholem pokusů o mé zlomení. Jakmile se to dozvěděl můj advokát, okamžitě podal stížnost, ale vazební věznice se vymlouvala na to, že nikde není doslova uvedeno, za jakých okolností se koho smí převážet. Ombudsman Motejl dal ode všeho ruce pryč a nezbylo, než se obrátit na mezinárodní organizace. Přitom způsob, jakým mě tenkrát transportovali, byl tak výjimečný, že pro něj ani sama vazební věznice neměla žádné pojmenování, jak vyplývá z patřičných dokumentů. Ve skutečnosti neměli nikdy důvod použít na mne ani tzv. medvěda, při kterém vám ruce připoutají ke koženému opasku. Tento způsob se používá pro lidi, kteří páchali nějakou násilnou trestnou činností. Já byl vždy obviněn pouze z hospodářských deliktů, a přece se to neobešlo bez takovýchto nestandardních opatření.

Vraťme se zpět k vašemu převozu do Českých Budějovic.

Nasadili mi na hlavu černý pytel, svázali mě řetězy tak, že jsem nemohl udělat ani krok a do auta mě museli vynést. Bylo tam jedno jediné místo - sedačka v prostoru asi metr krát metr, která byla jak jsem se dozvěděl později - obklopena ze všech stran zakuklenci se samopaly sedícími za klecí. Ale co tady musím zdůraznit. Tohle všechno se mi přihodilo poté, co jsem na základě dohody s policisty Poppem a Vořákem přijel o své vůli ze Slovenska podat vysvětlení k věci, ze které mě obviňují a deklaroval jsem úmysl nadále s policií spolupracovat. Přijel jsem na základě dohody s nimi, protože ti dva pracovali i pro další podnikatelské skupiny. Přijeli si za mnou na Slovensko pro peníze, za které mi byl zaručen určitý servis při komunikaci s českými úřady, a když jsem se tedy dostavil k výsledku osobně v doprovodu svého advokáta, začaly se dít věci, které popisují.

Z jakého důvodu na vás uvalili vazbu?

Z útekových důvodů. Já jsem se o své vůli dostavil k výsledku a oni na mne uvalili vazbu proto, že prý bych jim mohl utéct. Dokonalý paradox a čistá absurdita. Ale pokračovalo to ještě zajímavěji. Dokud jsem byl jen na cele předběžného zadržení, bylo všechno v pořádku. Ale jakmile se mělo rozhodovat o mé vazbě, vběhlo do mé cely šestnáct zakuklenců a ti mě odvedli do malé soudní místnosti. Zatímco tedy soudce rozhodoval o tom, zda jsou vazební důvody opodstatněné, mířilo na něj i na mne šestnáct samopalů. Chudák soudce byl z této situace tak vyděšený, pracoval pod takovým tlakem, že nadělal strašnou spoustu chyb. Já se samozřejmě

o to vzetí do vazby soudím ve Štrasburku a doufám, že vyhrají, protože to zdůvodnění vazby, to byl čirý schizofrenní blábol. Bylo to opět ohromné divadlo. Vytvořili dokonalou atmosféru. Zakuklená se samopaly mě přivezli uprostřed noci, aby přesvědčili soudce, jakého dovezli zločince. Bylo to neuvěřitelné. Soudce pod tlakem a ze strachu rozhodl okamžitě. Samozřejmě vazba! Odvezli mě tedy na Pankrác a tam jsem byl měsíc. Během toho měsíce mě přepravovali vězeňským pendlem, tím obyčejným autobusem, k výsledku do Olomouce jako svědka v jiné kauze, pak mě tímtéž obyčejným pendlem odvezli zpět. Neměl jsem ani medvěda, měl jsem jen obyčejná pouta. Ale jakmile šlo o mne, začala se dělat show se zakuklená a převozy ve stylu Guantánamo.

Ale o těch vazebních důvodech toho pořád mnoho nevíme.

Vazební důvody jsou tři - A, B a C. Vazební důvod A je možnost, že budete chtít utéct, což bylo v mém případě naprosto groteskní, když jsem se osobně dostavil k výsledku. Ony na mne byly zatykače všude, ale nikomu se nepodařilo mě chytit. Já se dostavil sám, abych deklaroval zájem o spolupráci s orgány činnými v trestním řízení. Vazebním důvodem B je možnost, že byste mohl ovlivňovat svědky. Tento důvod však může být uplatňován nejdéle po dobu tří měsíců a pak vás mohou třeba pustit na kauci. Dobře věděli, že mám dost peněz na složení kaucí. Vazební důvod C je nebezpečí, že budete pokračovat v trestné činnosti. Já tedy dostal vazební důvody A a B, i když už nebylo koho vyslýchat, žádní další svědci neexistovali a nebyl tedy důvod mě ve vazbě držet. Čili ve chvíli, kdy mi měl vazební důvod B vypršet, a já měl mít možnost složit kauci, překvalifikoval mi státní zástupce vazební důvod na tzv. doživotní B. Pokud totiž ovlivňujete svědky během vazby z důvodu B, máte vlastně výkon rozhodnutí. Stačí jediný dopis, nebo jiné indicie. V tomto případě vám můžou vazební důvod B prodloužit na velmi dlouhou dobu, vlastně na celou dobu, po kterou jste ve vazbě. Což tentokrát udělali prostě proto, aby mi zabránili vykoupit se na kauci.

Ale vy jste přece dopisy z vazby posílal.

Ano, to máte pravdu. Udělal jsem to během své vazby v roce 2002 až 2003 v souvislosti s kauzou M5 a na základě toho mi byl vazební důvod A překvalifikován na B a tak to zůstalo. Jenže to bylo jindy, já už se ničeho podobného jako tenkrát nedopustil, z toho jednoduchého důvodu, že jsem se poučil. Nemůžete přece míchat jednu kauzu s druhou a tvrdit, že člověk, který jednou něco ukradl a byl za to potrestán, bude krást znovu a bude z něj recidivista. To prostě nelze. Takže na základě těchto víceméně podvržených důvodů jsem prožil ve vazbě rok.

S kým jste byl ve vazbě?

To je kapitola sama pro sebe. Mluvil jsem o tom, že mne, obviněného z hospodářských deliktů, převáželi za podmínek, které zřejmě nemají v Česku obdoby, ačkoliv mi neměli právo nasazovat ani toho nejobyčejnějšího medvěda. Už vůbec neexistoval důvod k tomu, aby mě umísťovali na bezpečnostní oddělení. Dávali mi na celu ty nejhorší případy. Nevím, čeho tím chtěli docílit, zda toho, abych spáchal sebevraždu sám, nebo aby mě někdo z těch lidí zabil. Rozumíte, člověku, který má na krku doživotí, je opravdu jedno, jestli zabije o jednoho víc, nebo o jednoho méně. Z té mimořádně dobré společnosti, kterou se mě rozhodli poctit, bych mohl jmenovat Pacovského, o kterém jsem se včera dočetl, že už není doživotně odsouzený. Dostal jen dvacet pět let, protože zabil "jenom" tři lidi. S ohledem na ty ostatní to byl ještě beránek. Dále jsem byl v jedné cele se Stodolou, to naštěstí trvalo jen dva dny. Je zajímavé, že Stodolu vodili tři dozorcí

v uniformách, mě osm zakuklenců se samopaly. No koment. Ve sprchách jsem se potkával s panem Slámou, který zabil několik babiček. Vladislav Roubíček, známý pán, který vařil lidské hlavy, mi na Ruzyni připravoval kafe a u toho vysvětloval, že lidská hlava je nejlepší tak ovařená, až z ní slézají vlasy.

Trvalo to poměrně dlouho, než jsem si alespoň trochu naklonil tamního kapitána a on mi pak dával vybírat, s kým chci být na cele, a s kým ne. Alespoň u vězňů jsem měl nějaký respekt. Všichni ti nájemní vrazi a další sebranka se mnou chtěli rozebírat své případy a někteří mi dokonce dodnes píšou. Mysleli si totiž, že jsem nějaký advokát, nebo co. Tak jsem se třeba seznámil s jedním Číňanem, který posílal lidi spát.

"Ty good avok," říkal mi. Myslel tím, že jsem dobrý advokát.

"S tebou já dostat dvacet, ne dvacet pet."

Hrál velice dobře šachy. Pak jsem se dozvěděl, že usmrtil tři lidi. Přišli na něj zcela neuvěřitelným způsobem. Policie hledala na ubytovně kohosi úplně jiného a on, když ji zmerčil, vyskočil z okna z druhého patra a zlomil si nohu.

Během vaší vazby došlo k nečekanému úmrtí státního zástupce VSZ Praha, JUDr. Ludvíka Krunnera... Mnozí lidé o tom dodnes spekulují.

Toto je myslím čtenářsky atraktivní příběh. Do vazební věznice v Českých Budějovicích mě umístili proto, že se jedná o zřejmě nejtvrdší vazební věznici v Česku, ale i z čirého naschválu. Mí právníci tak museli stále pendlovat mezi Prahou a Budějovicemi. Jak už jsem řekl výše, tu vazbu se mi pokoušeli ještě zostřit četnými nestandardními postupy - od celonočního svícení, rušení ve spánku, až po nečekané a nijak neodůvodněné převozy na Pankrác, do cely za nějakým psychopatem, a o dva dny později zase zpět. Ale systematický tlak mých právníků na zlidštění vazebních podmínek měl nakonec přece svůj efekt. Jednoho večera přišel bachař na mou celu a beze slova zhasl. To byl velký úspěch. Jenže já naléhal dále. Měl jsem problémy se zády a nakonec se mi podařilo přesvědčit jednoho lékaře, aby mi napsal lázně do Vojenské vazební nemocnice v Brně. Když se to dozvěděl státní zástupce Krunner, pokusil se o něj infarkt a okamžitě mi ten výlet zakázal. Jenže lékařská zpráva je lékařská zpráva, s tím nic nenadělal. Takže milé Vazební věznici v Českých Budějovicích nezbylo, než mě třikrát týdně v koloně ozbrojenců se samopaly, doprovázet do místní nemocnice, kde mi dávali obklady z vosku, masáže, bublinkové koupele a tak dále. Plaval jsem si v bazénu sem a tam, a kolem se potili samopalníci v kuklách. Poměrně brzy jsem se spřátelil s personálem nemocnice. Když během doby ostražitost samopalníků polevila, dal jsem se do řeči s jednou sestřičkou, která mi dělala masáže. Zrodil se zajímavý plán, jak si dát dostaveníčko s manželkou Kateřinou. Přátelé z nemocnice ji přestrojili za zdravotní sestru a propašovali za mnou do bazénu. Jenže ouha. Samopalníci, kteří mě doprovázeli kamkoliv, si mou ženu zapamatovali z četných soudních líčení, kam se vždy dostavovala, a okamžitě zakročili. Já letěl zpět na vazbu, manželku vyhodili z nemocnice a byly kolem toho ještě další nepříjemnosti. Když se o celé události dozvěděl státní zástupce Krunner, dostal infarkt a za několik dní zemřel na selhání srdce. Těsně před svou smrtí stačil vydat svůj poslední pokyn: Krejčíře okamžitě převézt z Českých Budějovic zpět do Vazební věznice Pankrác.

Kapitola třetí: Politika

Už v úvodu knihy padla zmínka o směnce Stanislava Krosse a během našich rozhovorů o jednotlivých kauzách jste se často zmiňoval o vykonstruovaných obviněních, policejních a zpravodajských hrách. Mluvili jsme také o nevědění záměru, který projevil státní zástupce Hořejší o doklady týkající se pohledávky společnosti Tukový průmysl za společnosti Čepro. Teď, když se čtenáři zevrubně seznámili s jednotlivými kauzami, jejichž žurnalistický výčet vytvářel váš portrét nebezpečného a bezcharakterního zločince, když se dozvěděli o okolnostech, za jakých jste byl defacto vězněn, by možná bylo vhodné poodhrnout oponu a vyjasnit pozadí událostí, které vyvrcholily dnes již legendárním policejním přepadením černošické vily 18. června 2005.

Jak už bylo uvedeno, půjčil jsem prostřednictvím Jakuba Konečného ČSSDe šedesát milionů korun na volební kampaň. Požadoval jsem po ČSSDe, aby splnila tři body dohody - post ministra průmyslu pro Zdeňka Hojdara, prodání společnosti Unipetrol nejvyšší nabídce a především prodej společnosti Čepro mně samotnému, formou čisté privatizace, čili prodeje akcií.

Brzy ale začínalo být jasné, že ČSSDe svým závazkům nehodlá dostát ani v jediném bodě...

Zhruba tak se mi to jevílo. První rozčarování přišlo už v roce 2002, kdy jsem byl vzat na vazbu za okolností popsaných u tzv. kauzy M5. Byl konec července, bylo po volbách a ČSSDe využila svého vlivu, aby mě dostala do potíží, nebo prostě odklidila. Po celou dobu vazby mě prostřednictvím advokátů kontaktoval Jakub Konečný a vysvětloval mi, že všechno dobře dopadne, že se jedná o nějaký rozkol ve straně, nebo následek špatné koordinace policejních útvarů. Přímou mě zaplavoval sliby, že budu velmi rychle propuštěn z vazby, a že se všechno urovná. Až mnohem později jsem pochopil, že ve skutečnosti žádný zájem, propustit mě tenkrát z vazby, nikdo neměl. Teprve nález Ústavního soudu označil mou vazbu za protiprávní, jak bylo popsáno v předchozí kapitole. Poté jsem znovu začal naléhat na pana Konečného a jeho prostřednictvím na ČSSDe, aby začali plnit své dohody

Co znamená slovo "naléhat"?

Mnoho jsem dělat nemohl, protože směnka je splatná až v březnu 2006. Nemohl jsem tedy přijít se směnkou v ruce a oznámit, ať mi vrátí peníze, nebo ať ráčí dostát svým dohodám. Na své naléhání jsem tedy dostával víceméně stejnou odpověď, že politická situace v zemi neumožňuje, aby mi bylo Čepro převedeno hned, že je třeba ještě leccos připravit. Takže jsem dál naléhal, protože možnost koupit Čepro byla důvodem, proč jsem ČSSDe půjčil peníze bezúročně.

Odpovědi byly stále stejné - že máme dostatek času a není třeba nikam spěchat, a že vše bude velmi brzy v pořádku. Ve skutečnosti jsem se ale nacházel pod téměř nepřetržitým policejním tlakem, a to za velmi nezvyklých okolností - přísně tajný režim vyšetřování, podivná a nepochopitelná rozhodnutí soudců a týmu Mlým, který vznikl z popudu Stanislava Krosse. Pokud vím, byl jsem jediným skutečným objektem zájmu tohoto týmu. Okrajově se zajímali o Vladimíra

Železného, ale neslyšel jsem o tom, že by tým Mlýn někoho držel ve vazbě, nebo stíhal za podobných okolností jako mne, aniž by to mělo nějaký smysl a bylo vzneseno nějaké regulérní obvinění.

Vraťme se prosím k naléhání na ČSSDe.

Krátce po propuštění z vazby v únoru roku 2003 jsem byl ujištěn, že dohody budou splněny do tří měsíců. Nestalo se ale nic. Právě tehdy jsem vzkázal Stanislavu Krossovi, že začnu jednat proti zájmům ČSSDe, a to z toho prostého důvodu, že neplní dohody. Právě tehdy jsem začal připravovat jednání s panem Wielezsem z Českého Těšína ve věci hlasování o důvěře vládě.

Jaký byl váš vztah k poslanci Wielezsovi?

Znali jsme se, oba pocházíme z Českého Těšína, což skutečně není velké město. Věděl jsem o rozkolu, který vznikl uvnitř vládní koalice a nabídl jsem panu Wielezsovi, aby za deset milionů korun vládu nepodpořil. Jednali jsme opět přes prostředníka kvůli určité konspiraci, nicméně pan Wielezs na nabídku přistoupil. Tenkrát se k němu přidal ještě poslanec Vrbík, takže vládě už chyběly hlasy dva. Vzkázal jsem Stanislavu Krossovi, že jsem to já, kdo připravuje a financuje pád vlády.

Jaká byla reakce na toto oznámení?

Prudká a okamžitá. Neprodleně proti mně bylo zahájeno další trestní stíhání a já se musel vzdát z České republiky. Úmysl sesadit vládu mi z toho důvodu bohužel nevyšel, protože už jsem nebyl přímo u samotného dění. Panu Wielezsovi jsem stihl vyplatit jen zálohu ve výši dvou milionů korun, kterou mi následně - poté, co mu ČSSDe podle mých zcela spolehlivých informací vyplatila milionů patnáct - seriózně vrátil.

A blížilo se další zatčení...

Ano. Od Jakuba Konečného jsem dostal informaci, že se chystá další vykonstruované obvinění, tentokrát ve věci Technology Leasing. Domovní prohlídka proběhla na den přesně, jako v roce 2002, což jsem pochopil jako signál, že si strana a vláda mohou a budou dělat, co chtějí. Aby to dokázali, vytasili se s novým utajovaným svědkem a s novou verzí kauzy Technology Leasing. Jen díky tomu se vláda udržela u moci, jen díky tomu, že jsem se musel na dva měsíce ukrýt na Slovensku. Byl jsem totiž připraven zaplatit panu Wielezsovi jakoukoliv částku. Nejen z toho důvodu, že ČSSDe neplní své sliby, ale i z toho důvodu, že v době, kdy jsem byl ve vazbě... Jsem přišel vlastně i vinou těchto lidí o svého otce.

Po celý rok, kdy jsem byl ve vazbě za Technology Leasing, jsem komunikoval s pány Konečným a Tomášem Pitrem a pomalu se připravoval k tomu, že předám všechny informace o svém případu médiím. Brzdilo mě však stále totéž - ujišťování ČSSDe, že k převodu Čepra dojde velmi brzy. Tentokrát jsem však požadoval důkaz - totiž převedení pohledávky z České konsolidáční agentury (ČKA) za Setuzou ve výši 1.7 miliardy korun na Podpurný a garanční rolnický a lesnický fond (PGRLF). K podepsání dohody skutečně došlo, při které se velmi aktivně angažoval advokát ČKA Radek Pokorný, blízký přítel panů Bobotky a Krosse. Domníval jsem se proto, že věc se konečně dostala na dobrou cestu a ČSSDe své sliby tentokrát opravdu myslí upřímně. (Vláda převod této pohledávky mezi ČKA a PGRLF neschválila i když dohoda byla notářsky z obou stran ověřena.) Pan Konečný za mnou v mezidobí posílal dennodenně nějaké lidi se vzkazy, ať se o nic nebojím. Jenže v té době vznikly pohledávky za společnostmi Venturon Investment a Tukový průmysl, na které bylo vydáno pravomocné soudní rozhodnutí. Takhle jsem získal páky, jak ovládnout Čepro i bez pomoci ČSSDe. Usiloval jsem o něj už od roku 2001 a nehodlal jsem se vzdát. Měl jsem tedy konečně v ruce prostředky k dosažení tohoto cíle a v tu chvíli jsem ČSSDe vyzval, aby mi vrátila mé peníze.

V únoru 2005 mě ale kontaktoval pan Cílek, dvorní právník Andreje Rabiše s výzvou, ať jim svou pohledávku za společností Čepro prodám. Nabídl mi za tuto pohledávku v hodnotě 2,8 miliardy korun vyplatit tři sta milionů, načež jsem mu řekl, že se zbláznil.

Hovořil i o plánech, které mají s Čeprem. Říkal, že se tam vymění vedení, do kterého se dostane pan Torna, nebo pan Schwarz, čili spřátelení lidé pana Rabiše. Říkal také, že už mají na Fondu národního majetku domluveno navýšení základního majetku společnosti a vytvoření oprávek.

Čeho?

Opravných položek. Řečeno prostě, že Čepro bude mít k dispozici peníze, aby mohlo zaplatit pohledávky. To vše už jsem věděl v únoru. Pak proběhla další jednání, ke kterým jsme se s panem Cílkem scházeli v hotelu Hilton. Během těchto jednání jsem se dozvěděl, že státní zástupce Hořejší pracuje přímo na - řekněme - rozkaz premiéra Krosse, který zněl, aby má stíhání byla zastavena. Bylo mi řečeno, že státní zástupci Pryzna a Hořejší požadují za tuto službu částku čtyři a šest milionů korun. Řekli, že se mi tato investice mnohokrát vrátí, jelikož jsou schopni ovlivnit konečnou cenu při koupi Čepra. Dávalo mi to smysl, jelikož jsem věděl o úzkém propojení pana Rabiše s premiérem Krosssem.

Vý jste ty peníze státním zástupcům Pryznovi a Hořejšímu dal?

Dal. Dal jsem jim je prostřednictvím pana Cílka. Tuším, že to bylo v březnu 2005. Předal jsem je v hotovosti, v igelitové tašce od Zlatých stránek a byl u toho svědek, který seděl u vedlejšího stolu. Svědek se jmenuje Tomáš Pilný.

Máte k tomu nějaký důkaz?

Přinejmenším se při domovní prohlídce musely najít písemné záznamy, ve kterých jsou uvedena jejich jména a čísla, které představují vyplacené peníze. Ty dokumenty tam musí být mezi mými osobními poznámkami. Jména Pryzna a Hořejší s číslovkami 4 a 6. Ta čísla znamenají miliony korun, ne počet hostů na večeři. Jelikož Hořejší řídil domovní prohlídku, předpokládám, že tyto dokumenty budou k nalezení v jeho vlastním trezoru. V knize figurují i jména dalších vysokých policejních špiček, soudců a politiků a policie moc dobře ví, co ten seznam znamená. Možná vás napadne otázka proč to nezveřejní? Já vám řeknu proč. Je tam totiž moc pravdy, která se jim nehodí do těch jejich lží a polopравd, které bez jakéhokoli studu kolem sebe šíří.

Vzpomenete si, jaké jiné jména tam ještě byly?

Těch jmen tam je spousta a těžko je dám dohromady bez těchto podkladů. Proto bych chtěl vyzvat Policii České

republiky, ať bez obav zveřejní z mých materiálů, kdo dostával úplatky. Vše mají k dispozici a o neprůkaznosti materiálu nemůže být ani řeči. Vím jen jistě, že v seznamu je například vyšetřovatel Hrobánek dostal celkem milion pět set tisíc korun, státní zástupci Báborský a Sajger v kauze Staviva a Corado Holding dostali po milionu. Pět set tisíc korun dostal nadpuručik Lukáš Vrlík v kauze Technology Leasing, v kauze M5 vím, že dostala pět set tisíc korun paní Kočíčková, pět milionu korun pan Nachala za shovívavý přístup ke všem obviněným. Pan Pryzna dostal další čtyři miliony korun, kromě těch, o kterých jsem hovořil již dříve, za nepodání stížnosti proti rozhodnutí JUDr. Medláčka o přijetí kaue ve výši osmi milionů korun a za propuštění Jaroslava Kováře z vazby na svobodu. Za toto rozhodnutí o propuštění a o přijetí kaue dostal jeden milion korun také JUDr. Medláček. Tento pán dostal také jeden milion korun v roce 2002, kdy jsem byl ve vazbě v kauze M5, za rozhodnutí o přijetí kaue ve výši dvacet osm milionů korun. Rozhodnutí se však podařilo zrušit soudci JUDr. Žermannovi, který pracoval na zakázku pro PČR. Dále vím, že pan Uzer, kdysi zaměstnanec BIS, dnes pracovník na UZI, vyinkasoval patnáct milionů korun při kauze konkurzu Union banky, kdy dozoroval, za stranu orgánů činných v trestním řízení hladký průběh vytunelování správy konkurzní podstaty. Samostatnou kapitolou jsou policisté podplukovník Oldřich Popp a kapitán Milan Vořák. Když jsem byl ve druhé vazbě, pan Vořák dostal pět milionů korun prostřednictvím kreditní karty v zahraničí, za to, že se o mě přestanou zajímat. Zajímavé je, že jsem později dostal nabídku Poppa a Vořáka prostřednictvím jejich spolupracovníků Tibora Matoče a Petra Vylézala, že mě za třicet milionů korun dostanou z vazby, ve které jsem byl za Technology leasing a že tuto kauzu postupně zametou pod stůl. Navíc že mi zařídí, aby mi nebylo sděleno vykonstruované obvinění z organizování vraždy pana Šebesty. O panu Matočovi vím, že je to bývalý policista a spolupracovník Milana Vořáka a je dodnes jeho informátorem. Matoč je díky tomuto propojení velmi dobře informován o dění na policii a přivydělává si prodejem těchto informací. Mohu to říct se stoprocentní jistotou, jelikož jsem ty informace měl možnost mnohokrát koupit.

Peníze však nedostali, a tak vyvinuli enormní tlak na soudkyni Roháčkovou z Městského soudu, kde jí přesvědčovali o tom, jaký jsem gauner a lobovali za to, abych nebyl z vazby propuštěn. Soudkyně Roháčková však předtím dostala jeden milion korun, a tak mi bez ohledu na jejich tlak alespoň zrušila vazební důvod B. O této velmi nezvyklé návštěvě policistů Poppa, Vořáka a státního zástupce Krunnera u soudkyně Roháčkové existuje zápis a jistě tento dokument nebude problém dohledat. Naštěstí mi končila roční lhůta vazebního stíhání, a tak jsem byl nakonec propuštěn.

Kdo výše uvedené úplatky vyplácel, to ať si čtenář domyslí sám. Víte, v médiích se objevily zprávy o tom, že se chce mstít, některé lidi diskreditovat a že ti, kteří se podíleli na mém vyšetřování mají obavu o svůj život. Rád bych proto prostřednictvím této knihy veřejně prohlásil, že v žádném případě se nemstím, nemíním se mstít a také nejsem vrah. Na mých kauzách pracovaly desítky policistů, státních zástupců a soudců, ale já uvádím jen těchto pár jmen, kteří mi za cenu úplatku pomohli a svým chováním mi utkvěli v paměti, zato co jiní se chovali naprosto profesionálně.

Vraťme se ale zpět k panu Cílkovi. Jak jste věděl, že pan Cílek předá ty peníze skutečně oběma státním zástupcům? Podle informací, které měl. Věci, které věděl, nelze vyčíst z tisku. Měl stejně podrobné informace jako můj obhájce. Na nabídku prodat pohledávku za třista milionů jsem odpověděl jasným ne, ale projevil jsem zájem o druhou část nabídky. Řekl jsem, abychom nejprve realizovali onen krok s vyčištěním mých záležitostí, a pak že se uvidí. A měl jsem skutečně důvod věřit, že se něco děje. Kauza Technology Leasing se zpomalila, nic se nevyšetřovalo, ba právě naopak. Když přišlo na státní zastupitelství obvinění, prokuratura ho vrátila zpět s celou řadou připomínek včetně úplně nesmyslných pokynů k došetření zcela nedořešitelných věcí. Podobná situace nastala v další do nekonečna se vlekoucí kauze, totiž v M5. Tam bylo sděleno obvinění lidem z Generálního ředitelství cel. Z důvodu rozšíření obvinění o další osoby, musely všechny procedury začít znova, a tím se fakticky kauza M5 ocitla opět na začátku.

Proč vlastně dělala ČSSDe s privatizací Čepa takové okolky?

To jsem pochopil po návštěvě doktora Cílka. Slíbili totiž Čepro současně mně i Rabišovi. Nevím, kolik jim půjčil Rabiš, ale zcela jistě to hráli na obě strany. Na to já se ovšem ptal! Už při půjčování těch peněz jsem chtěl vědět, zda mě netahají za nos, a zda to neslibují i někomu jinému. Koneckonců o zájmech pana Rabiše v oblasti petrochemického průmyslu jsem velmi dobře věděl. Já měl ale jiný plán. Společně s panem Pitrem jsme měli v úmyslu propojit společnosti Čepro a Setuza.

Takže s panem Cílkem jste se přece jaksi dohodli...

Já chtěl nejprve, ať ukážou, co umí. Na částku tři set milionů korun za prodej pohledávky vůči Čepu jsem ale nebyl ochoten přistoupit. Oni tedy nabídli půl miliardy a řekli, že tohle je strop. Ale mně se to nezdálo jako výhodný obchod ve věci téměř třímiliardové pohledávky, jejíž hodnota každým dnem narůstá o penále, ve které už se dnes čeká jen na několik soudních rozhodnutí, ale ať je to tak nebo tak, ty peníze mi prostě někdo bude muset zaplatit. Ministerstvo spravedlnosti, nebo Čepro. O tom, že někteří lidé neočekávají, že jejich nabídka k obchodu bude odmítnuta, jsem se dozvěděl 18. června 2005, když jsem tvářil v kaluži a nahý ležel pod hlavními samopalů na terase černošické vily. Akce, která mě vyhnala z republiky, se jmenovala Adolf.

ROZHOVOR PÁTÝ

Kapitola první: Specializovaní důstojníci Policejního prezidia

Krátce poté, co jste oznámil místo svého pobytu, roznesla se zpráva, že za vámi česká vláda posílá na Seychely své agenty. Jak jste se dozvěděl o přiletu specializovaných důstojníků Policejního prezidia na Seychelské ostrovy?

Původně jsem se to dozvěděl z médií, jako každý, ale velmi záhy mi tuto informaci potvrdili mí přátelé z České republiky.

Věděl jste už tenkrát, jak se tito supertajní agenti jmenují?

V první fázi ne. Věděl jsem ale, kterým letadlem agenti přiletí. Mí přátelé ze Seychel mi je tedy vyfotografovali a přinesli mi jejich imigrační lístky, které museli vyplnit při vstupu na seychelské území.

Znáte tedy jejich jména?

Pochopitelně. Vím, jak se jmenují, pod jakým jménem se ubytovali a kde, kdy byly vystaveny jejich cestovní doklady, adresu jejich trvalého bydliště, čísla pokojů v hotelu, kde spali. Vím o nich úplně všechno.

Jak se tedy jmenovali, a kde tu bydleli?

Ten výlet tajných agentů Davida Hermana, který byl tak jazykově vybaven, že neuměl ani správně vyplnit imigrační lístek, a Vlastimily Řeháčkové rozhodně nebyl zamýšlen jako levný. Opravdu se mohli ubytovat skromněji. Za velmi zajímavou podrobnost považuji, že v listopadu tohoto roku, tedy po odletu agentů Hermana a Řeháčkové, přicestoval na krátkou návštěvu ostrovů další David Herman, který měl s tím prvním - totiž policejním agentem - společné pouze jméno. Možná je to náhoda, ale víte, jak se říká v Jamesi Bondovi. Poprvé je to náhoda, podruhé shoda okolností a potřetí nepřátelská akce.

Zkomplikovali vám tedy Herman s Řeháčkovou nějak vaši situaci?

Nejprve je třeba poznamenat, že nejen můj seychelský právník, ale i seychelské úřady se domnívají, že vpád specializovaných důstojníků na ostrovy byl ilegální. Dá se to přirovnat k diplomatické demarši. Pokud totiž chtějí orgány cizího státu vstoupit na území státu, se kterým nemají uzavřenu smlouvu o vzájemné pomoci ve věcech trestních, musí o povolení ke vstupu žádat místní úřady diplomatickou cestou, písemně přes konzulát. K ničemu takovému tedy samozřejmě nedošlo. Cesta tajných agentů Hermana a Řeháčkové byla definitivně a jednoznačně ilegální z pohledu seychelských i českých zákonů, a tito tajní agenti mohou vděčit pouze benevolenci seychelských úřadů za to, že je tedy nezavřeli a nevsadili do vězení až do doby, než by ochladli a uvědomili si, že na území suverénního státu nemají co dělat. Kdyby proběhla analogická situace a snědí místní policisté by se vypravili do Česka si někoho zatknout, pochybuji, že by se Česká republika zachovala stejně benevolentně, jako se zachovaly seychelské úřady k Hermanovi a Řeháčkové. Ale i když zapomeneme na tuto drobnost, české občany dnes může zajímat i to, že agenti tedy nejen nic nezařizovali, ale ani se o to nepokoušeli, a to sice z toho důvodu, že to vůbec neměli v úmyslu.

189

Jaký tedy měla jejich cesta účel?

O účelu je tedy opravdu těžko mluvit, ale rozhodně se jim podařilo všechny šokovat - od celníků, přes imigrační úředníky až po místní policisty. Všichni na to koukali jako jeleni. Nikdo nechápal, co je to za turisty, kteří si sem přiletí a mávají plackou policie cizího státu. Vrhli tak velmi nedobré světlo na Českou republiku a navíc zásadním způsobem zkomplikovali českým občanům cestování na Seychely. Od jejich ilegálního výletu totiž podrobují seychelské úřady všechny návštěvníky z Česka ztřeštěné kontrole. Což tedy nikdy nebylo zvykem.

Jak vypadá tento ztřeštěný režim pro občany České republiky, který ti dva specializovaní agenti svým výletem zavinili?

No. V praxi to vypadá zhruba tak, že je každý podroben velmi důkladné celní prohlídce, zvláštnímu pohovoru s imigračními úředníky, jeho doklady jsou pečlivě prověřeny, a ve většině případů je mu uděleno pouze zkrácené pobytové vízum. I když má tedy hotel a dovolenou zaplacenou například na čtrnáct dnů, velmi snadno se mu může stát, že musí vycestovat během šesti, sedmi dnů.

Skutečně? Zaplatím si drahou dovolenou na dva týdny a za týden musím odcestovat?

Ano. To už se stalo několikrát.

Je pravda, že jste policistce Řeháčkové poslední den jejího pobytu telefonoval?

Ano. To je pravda. Jelikož jsem měl detailní informace o čase jejich příletu stejně, jako jsem měl jejich fotografie, byl jsem později informován o každém jejich kroku. Od prvního momentu, kdy vystoupili z letadla, bylo jasné, že se není čeho bát. Média sice byla informována o tom, že se na Seychely řítí Dempsey s Makepeacovou, ale já věděl, že jsou to jenom Herman a Řeháčková. Takže zatímco jsem se zájmem sledoval, jaké dobroty si dávají k obědu, a kdo z nich v noci chrápe, v českých novinách jsem se stejně pobaveným zájmem četl, proč sem vlastně přijeli. Nejprve hlásali, že sem přijeli zařídít mé vydání. Když je jeden známý právník veřejně upozornil, že s tím asi nepochodí, že se jedná o zmíněnou diplomatickou demarši, začalo se tvrdit, že jedou přesvědčit mou ženu, aby se dostavila k výslechu, a poté, že se chtějí setkat se mnou. No a protože jsem tento speciálně vyškolený team, svádí mě to říct komando Řeháčková Herman, sledoval už čtyři dny, nakonec mi to nedalo, a rozhodl jsem se jim zatelefonovat dřív, než stačí odletět. Zkoušel jsem to už od osmi, ale protože tam zřejmě probíhal rozlučkový večírek, podařilo se mi Řeháčkové dovolat až v jednu ráno.

Byla podnapilá?

To nemohu a nechci s určitostí tvrdit.

Co jste jí říkal?

Byl jsem na ni milý. Zvedla to až poosmě. Když jsem se představil, vypadlo jí telefonní sluchátko z ruky a pak se rozkoktala. Řekl jsem jí, že už se nemohu dívat na to mrhání státními penězi, že vím z médií o jejich zájmu dát si se mnou schůzku, a jsem si vědom, kdy jim odlétá letadlo, takže už nám mnoho prostoru na setkání nezbývá. Navrhl jsem tedy, abychom se sešli i v těchto nočních hodinách. Ona mi řekla, že o setkání se mnou nemá ani nejmenší zájem. To se mě sice trochu dotklo, ale zeptal jsem se jí, jestli má zájem alespoň

o setkání s mou ženou. Ona řekla, že ne. Tak jsem se zeptal, jestli se mnou nechce mluvit její kolega. "To jsou lidé od tisku, já žádného kolegu nemám," odvětila policistka Řeháčková, "Cože? Vy neznáte Davida Hermana?" vytřeštil jsem oči na druhém konci drátu. "Ano, znám ho, to víte, že ho znám," opáčila Řeháčková, "to je můj kolega." "A má tedy aspoň on," vrtěl už jsem nevěřičně hlavou, "zájem

o schůzku se mnou?" Řekla mi, že ne. "A chce se tedy sejít s mou ženou?" pokračoval jsem ve výslechu tajné agentky. Dozvěděl jsem se, že taky ne, a tím to vlastně celé zhaslo.

Ale úplně zbůhdarma snad na Seychely nepřiletěli...

To netvrdím. Pokud byli tito agenti vůbec v něčem skutečnými specialisty, bylo to šíření drbů. Zatímco se tedy agenti Řeháčková s Hermanem rozběhli po seychelských úřadech, čeští žurnalisté se vydali šířit pomluvy napříč redakcemi. Použili stejný recept jako v České republice. Vína sem, nevína tam, ráno jsem o sobě četl v novinách, že jsem vrah. Podařilo se jim úspěšně vyvolat alespoň na čas podobnou hysterii, jaká ovládla český tisk. Naše fotografie proběhly tiskem a místní lidé s respektem tichli, když jsme se objevili v kavárně. Pak se vše našťěstí vysvětlilo. Lidé ze Seychel se už dnes při vzpomínce na ty novinářské žvásty smějí.

Kapitola druhá: Usnesení ČSSDe

Co říkáte na prohlášení, které ČSSDe publikovala formou placené inzerce ve všech periodících? Myslím ono slavné usnesení, že jste lhář a zbabělec.

Bylo to trapné a populistické gesto lidí, kteří nevědí - nebo nechťejí vědět - pravdu o šedesáti milionech korun poskytnutých prostřednictvím pana Konečného tehdy ještě magistru místopředsedovi Krossovi. Slibuji všem, že pravda vyjde brzy najevo. Směnka je splatná v březnu 2006. V mezidobí nechám provést expertizu, která ověří pravost podpisu Stanislava Krosse. Následně podám žalobu na směnečný platební rozkaz proti této směnce.

A pokud jde o to označení mě lhářem a zbabělcem. To jsou prostě nadávky, které nic neznamenají. Já bych se třeba cítil jako zbabělec, kdybych nepomohl kamarádovi v úzkých, třeba na horách - a nechal ho tam zmrznout. To bych se jako zbabělec cítil a zbabělec bych byl. Ale jestli jsem zbabělec z toho důvodu, že držím směnku na Stanislava Krosse. To snad ne. Je to stejná situace, jako byste o někom řekli "protože mu dlužím peníze, je to pedofil a vrah". Já na samém faktu, že držím směnku a chci ji předložit soudu, nevidím nic lživého, ani zbabělého.

Budete na ně podávat žalobu na ochranu osobnosti?

Ne. Oni mě o to sice přímo prosí, ale bylo by to nesmyslné hned ze tří důvodů. Spousta lidí si například podala tyto žaloby, když je tisk označil za tuneláře. Soudy pak rozhodly, že tunelář není hanlivé slovo, a nedostali nic.

Má to ale jeden ještě mnohem podstatnější důvod. Kdybych totiž přistoupil na hru, ke které mě chtěli vyprovokovat, musel bych především poslat do Česka k soudu tu směnku, která by dokázala,

Že se o Čepu a korupci v nejvyšších politických kruzích jednalo dokazují kopie části stránek z deníku Radovana Krejčíře, jejichž originály má Policie České republiky. Všem je asi jasné, proč tyto a mnohé jiné zápisy nejsou vyšetřovány.

194

že nelžu. Jistě je vám jasné, že pak by na směnku číhalo příliš velké množství náhod. Velmi snadno by se mohla ztratit ze spisu, nebo být zaměněna za jinou. Ne. Směnku dám z ruky pouze renomované zahraniční firmě, jejíž serióznost je dostatečně prokázána.

Byl by to velmi neuvážený krok, dát jim tu směnku. I když totiž neuváženě vyloučili variantu, že by tu směnku někdo někam zašantročil, je třeba si uvědomit, že česká policie obstavila můj majetek. A jelikož je směnka taky forma majetku, ČSSDe by mi tu směnku prostřednictvím policie prostě zabavila a já bych své peníze už nikdy neviděl.

Já dokážu, že mám směnku. ČSSDe ať pak dokazuje, že jsem lhář. V tuto chvíli totiž svědčí všechno proti nim. A oni od počátku věděli, jaké mají maslo na hlavě. Proto taky Stanislav Kross rezignoval ve stejný den, kdy kolega Pitr po návštěvě u mne na Seychelách vystoupil v Praze z letadla. Krossovi bylo jasné, že jeho hra skončila!

Kapitola třetí: Jak jde život

Je známo, že od roku 1996 jste seychelským státním příslušníkem. Co vás vedlo k tomu, abyste si opatřil - řekněme přímo koupil - toto občanství? Jednalo se o pojistku proti podobné situaci, jaká nastala?

Ale ne, prosím vás. Na Seychelách se velice líbilo mně i mé manželce a občanství jsme si vyřídili k tomu, abychom zde mohli eventuálně podle libosti pobývat nějakou část roku. Na Seychelách existuje totiž celá řada omezení, která brzdí příliv turistů.

Cítíte se zde v bezpečí před stíháním ze strany seychelských úřadů? Nemáte strach z vydání do České republiky?

Nebojím se vydání, a rád bych zdůraznil, že české úřady od prvopočátku dobře věděly, že vydán nebudu. Už od toho okamžiku, kdy jsem se rozhodl dát ve známost, kde pobývám, věděly české úřady dobře, že na tomto poli hra skončila. Už jsem to řekl několikrát a klidně to zopakuji znova - všechny výroky českých politiků

o možnosti mého vydání a tak dále... To byla jen komedie pro lidi.

A proč jste si tedy jako svou záložní vlast vybral právě Seychelské ostrovy?

Zejména kvůli jejich klimatu a celkovému zázemí pro život... Snad i kvůli místním lidem. Víte, než jsem poznal Seychely, procestovali jsme s rodinou celou řadu zemí. Dvakrát jsme uskutečnili cestu kolem světa a tady se nám prostě líbilo nejvíc. To klima je úžasné. Teplota nepřesahuje třicet stupňů Celsia, celoročně tu vane vítr - půl roku zleva a druhou polovinu zprava, nejsou tu žádní nebezpeční živočichové, včetně toho, že tady nebylo zaznamenáno ani jediné napadení žralokem během potápění. Je tu nulová kriminalita, protože tady nemůžete krást. Jste na ostrově. To, co byste náhodou ukradli, nemáte kam schovat. Ani vy byste se neměl kam schovat. Velice důležité je i to, že jsme vlastně na rovníku a různá tornáda se tvoří právě zde. Z toho důvodu nebylo nikdy zaznamenáno, že by seychelské ostrovy potkalo něco podobného. Ta tornáda totiž postupují od rovníku vždy směrem na Sever nebo na Jih, takže na Maledivách nebo na Mauritiu se už něco podobného může stát. Příjemné je i to, že oproti Evropě je zde jen dvouhodinový časový posun, což nijak nekomplikuje kontakt s Evropou.

V médiích se občas tvrdí, že zde žijete v ráji, ale ve zlaté kleci. Co vám tady chybí?

To, že žiji v ráji, je holá pravda, že je to klec, to pravda není. Kdybych chtěl cestovat - jako že na to v tuhle chvíli nemám pomýšlení

- mohu při současném stavu mých trestních kauz v České republice, navštívit asi padesát zemí bez nejmenšího rizika vydání. Každopádně mohu teď v tuto chvíli cestovat mnohem svobodněji a do mnohem více zemí než většina českých občanů... a jestli mi něco chybí? Já fakt nevím. Nic mě nenapadá. Snad... Třeba... Kremžská hořčice, možná.

Jaký je v současnosti váš vztah k České republice?

Pokud myslíte zemi, krajinu - pak dobrý. Česká republika je krásná. Mnohem horší je to s lidmi a s celým systémem. Současný český systém je něco strašného, tady se dá mluvit z mé strany o skutečné nenávisti a myslím, že dost podobně to bude i s mým vztahem k lidem, kteří jsou léty komunismu skutečně poznamenáni. Rozumějte - nechci házet všechny do jednoho pytle, mám v Česku spoustu přátel, někteří své přátelství opravdu prokázali v ohni, například během mého útěku, ale při srovnání s celou řadou jiných mentalit, které jsem mohl jako světoběžník poznat, musím říct, že v Česku žije opravdu mnoho nedobrych a závistivých lidí. S touto mentalitou bych už nechtěl být znova konfrontován. Nevrátil bych se do České republiky ani tehdy, kdybych byl skutečně ve všech svých kauzách zproštěn obvinění. Ani tenkrát - nikdy.

Jak tady v současnosti bydlíte? Nemusel jste slevit ze svých nároků na luxusní život?

Jak je známo z médií, která se mi opět nabourala do soukromí, bydlím na západě ostrova ve vile se soukromou pláží, a pokud se jedná o luxus? Řekl bych, že žiji ve standardu Radovana Krejčíře úměrném podmínkám Seychelských ostrovů.

Dům Radovana Krejčíře na Seychelech.

198

Máte školou povinného syna. Podařilo se vám zařídit mu zde přístup ke vzdělání?

To byla samozřejmě aktivita číslo jedna. Syn Denis zde navštěvuje International British School, která je součástí britského vzdělávacího systému. Samozřejmě - přechod na výuku v cizím jazyce nebyl úplně snadný, ale Denis už v Praze navštěvoval speciální školu - ISP se zaměřením na angličtinu, takže to není tak zlé. Myslím, že je zde mnohem spokojenější než v Česku. Hodně velkou roli totiž hrají lidé. Místní lidé jsou opravdu milí. Na rozdíl od českých škol, kde mu dokázali v souvislosti s mými problémy někdy zneptřijemnit život, dětský kolektiv bývá mnohdy krutý, místní škola se k tomu postavila odmítavě a nedala mu to ani v nejmenším najevo.

Několikrát jste se vyjádřil v tom smyslu, že byste se rád vrátil do České republiky, ale bohužel nemáte na letenku, jaké jsou vaše majetkové poměry poté, co vám byl obstaven majetek v hodnotě stovek milionů korun?

Začínal jsem tady zase od začátku. Pronajali jsme si dům, auto, bylo nutné zajistit všechny základní potřeby, a to samozřejmě něco stálo. Zakoupil jsem pozemek a začínám si stavět nový dům, mám tady různé podnikatelské aktivity, takže - stručně řečeno, peníze samozřejmě mám, ale na druhou stranu, peněz není nikdy nazbyt. Ale vážně, jestliže se český státní zástupce Pryzna vyjádří v tom smyslu, že se vynasnaží, abych zde byl odříznut od finančních prostředků, muselo mu prostě přeskočit. Ostatně jsem přesvědčen, že zatýkání mých spolupracovníků a přátel, je jen něčí snaha mi zkomplikovat život. Je to ubohé ze strany policie, jelikož se můj majetek nachází převážně v zahraničí. Víte, mstít se na nevinných lidech, to snad dělali jen nacisti.

Vyskytla se aféra s kontejnery vystlanými na Seychelské ostrovy. Byl to váš majetek? Pokud ano, dorazil k vám vůbec nějaký?

Podívejte. Kdyby to byl majetek můj, mohli by ho zabavit, ale já bych se choval jako jeho vlastník a podal bych na ně žalobu. Já to vidím celé jako velmi podivnou hru. Oni totiž tvrdí, že se jedná o majetek zablokováný na základě usnesení o blokaci majetku - jenže k té došlo v mém případě už v roce 2003. Nechápu tedy, proč ho nezablokovali už tehdy, ale až po mém odchodu. Ale v těch kontejnerech se nenacházel ani majetek můj, ani mojí ženy. Patřil lidem, kteří zde také bydlí, našim přátelům. Jinak - pokud jde o naše osobní věci, ať už moje, nebo mojí manželky, což bylo asi několik desítek krabic, ty k nám samozřejmě dorazily v pořádku. Stejně tak sbírka uměleckých děl a dalších cenností, byla doručena naprosto běžným způsobem.

V médiích se tvrdí, že na Seychelských ostrovech stavíte kasino.

No tak tohle zatím pravda není. Faktem je, že jsem o této aktivitě uvažoval, a do budoucna ji mám v plánu. Chci se na tomto podniku podílet s českým partnerem, panem Richardem Chladem, který má v oboru vedení casin a heren rozsáhlé zkušenosti. Uskutečnit tento projekt jsme měli v úmyslu už v době před mým odchodem z České republiky, a nyní - vzhledem k tomu, že na Seychelách jsem - je téměř jisté, že tento svůj záměr uskutečníme,

Jak je to s Russelem Knightem? Jak vznikl a zanikl plán přijmout nové jméno?

Byl to výstřelek, na který jsem rezignoval asi šest týdnů před tím, než tuto "novinku" přinesla česká média. Prostě momentální nápad. Snad jedinou významnou aktivitou, která se týkala mého zamýšleného jména, bylo podání si přihlášky do České strany sociálně-demokratické. Podal jsem ji ze své mailové adresy a do dnešního dne mi nedošla žádná odpověď. Tak nevím. Asi to musí ještě uvážit.

Jak je to s vaším avizovaným odchodem do důchodu?

Je pravda, že se z posledních let prožitých v České republice cítím poměrně unavený ale uvykl jsem aktivnímu životu - ať už mluvíme o obchodu, koníčcích nebo rodinném životě... V současnosti je pro mne nejdůležitějším cílem zajistit si zázemí. Chcete-li zde mít například kvalitně zařízenou kuchyň, musíte si všechno nechat přivést například z Jihoafrické republiky. Takže v tuto chvíli mě plně vytěžují každodenní starosti, i když nějaké nabídky k podnikání se už objevily a v současnosti je zvažuji. Každopádně si ale potřebuji trochu odpočinout.

Na Seychelech Radovan našel čas na odpočinek a rodinu.

Děkuji vám za rozhovor, ale ještě se zeptám, chcete něco říct na závěr?

Je pravdou, že ve vztahu k odpůrcům komunistického režimu se bývalá státní policie chovala značně nevybíravě a

zřejmě i podstatně hůř než vůči mě a i tehdy byly pořádány obdobné mediální hony. Podstatný rozdíl je nyní v tom, že tehdy většina obyvatel tomu co uváděly sdělovací prostředky nebo komunističtí politikové nevěřila.

S ohledem na vše, co jsem uvedl musím s lítostí konstatovat, že nemohu s jistotou prohlásit, že by mi ČR byla schopna v současné době zajistit spravedlivý proces. I když znám řadu velmi slušných a čestných soudců, dovedu si představit řadu jiných, kteří by této davové hysterii mohli podlehnout. Není lehké rozhodovat ve věci, v níž již veřejnost ortel jednoznačně vyslovila a očekává toliko odsouzení. Jakékoliv jiné rozhodnutí je už předem označováno za nezákonné a navíc dosažené úplatky.

V souvislosti s mým odchodem dne 18.6.2005 a následným vycestováním z ČR, je ve sdělovacích prostředcích otevřeně spekulováno o tom, že jsem podplatil policisty a ti mě nechali odejít. Jsem tedy přesvědčen, že u mnoha soudců by mohla jejich svobodné rozhodování ovlivnit představa, že osvobodí-li Krejčíře, budou vnímáni jako úplatkáři a to se všemi důsledky. Mezi ně patří i vysoká pravděpodobnost, že v následném období budou intenzivně prověřováni policií.

Doposud se objevil pouze jediný odborný článek, který otevřeně poukazuje na flagrantní porušení principu presumpce neviny a mimo jiné se zabývá tím, že podle dostupných informací jsem se nedopustil ničeho protiprávního, pokud jsem z domu, kde byla domovní prohlídka odešel.

Jsem připraven žalovat českou vládu nejen kvůli lžizatykači a nekonečné řadě dokumentů nekorespondujících s realitou, kterými

zaplavuji Seychely, ale i kvůli urážkám, které jsem musel vyslechnout z úst jednotlivých ministrů. Systematická snaha poškodit mé jméno nemá v dějinách České republiky obdoby.

Při porovnání českého a mezinárodního zatykače vydaného na mou osobu lze snadno zjistit, že české úřady neváhají lhát ani svým zahraničním partnerům - v tomto případě Interpolu v Paříži. Zatímco podle české verze jsem stíhán za přípravu podvodu a přípravu vraždy - ať už je to obvinění sebenesmyslnější - zatykač Interpolu zní na podvod, vraždu a organizovaný zločin. Jedině díky této zjevné a prokazatelné lži, jen díky této dezinformaci mohly české úřady žádat o vystavení mezinárodního zatykače. Jednoduchý důkaz toho, že pro české úřady není nic nemožné, že žádný jimi vystavený dokument nelze chápat apriori jako pravdivý a správný, si může každý čtenář vyhledat na adrese <http://interpol.com>.

Zatímco vznikala tato kniha, udeřily české úřady rozhodnuté stůj co stůj - ať už důvod existuje, či nikoliv - zúčtovat s Krejčířem. Celou řadu mých známých, přátel a obchodních partnerů pozatýkala. Jsou mezi nimi lidé, o kterých vím, že by nepřešli křížovatku na červenou a dodnes ani netuší, proč jim vlastně bylo sděleno obvinění. Jsou mezi nimi lidé, které jsem v životě neviděl. Nyní je policie spojuje se zločinným spolčením, paděláním peněz a přípravou vraždy.

Je velmi nezodpovědné nazývat zločinným spolčením to, že je někdo ke mě loajální, nebo se mnou spolupracuje jako účetní, jiný mi dělá řidiče, další je třeba jen obchodní partner, či přítel. Tak se jednou můžeme dožít toho, že vězení budou plná nevinných lidí.

K člověku, který mi pomáhal zajišťovat vydání této knihy po technické stránce, policie vtrhla s URNA a snad v naději, že se dostanou k nějakým dokumentům či rukopisům, mu zabavila vše co potřeboval k práci, a tím v podstatě zlikvidovala činnost jednoho úspěšného nakladatelství.

Ve skrytu duše doufám, že ti, co stojí za tímto terorem se budou muset jednou zodpovídat ze svých - nebojím se říct - zločinů!

203

Proto tuto knihu věnuji in-memoriam svému otci, který za provázanost policie se zločinci, musel zaplatit tím nejcenějším - svým životem.

Věnuji ji celé své rodině, která musela a stále musí trpělivě snášet nezákonné jednání státních orgánů, a zvláště synovi za prožité trauma, kdy policie při zákrocích nebere ohled ani na děti.

Také všem svým kamarádům, kteří dnes prožívají úzkost a bídu vazebního stíhání, aniž by tušili proč. Honorář, který mi za ni náleží, věnuji po pečlivé úvaze na podporu seriózní kliniky zabývající se léčbou rakoviny dětí.

Radovan Krejčíř Mahé - Seychelské ostrovy www.rkrejcir.com